KRONIKA
SEGORRU
Al.hexth

Autobus

Kronika Segorru
Al.hexth

Science fiction

(Kronix 1)

© 2019 Al.Hexth

Veškeré připomínky jsou vítané:

Titul: Kronika Segorru
Skupina: Kronix 1
Autor: Al.hexth
Nakladatel: Autobus
Generováno v http://sw.gurroa.cz 16.04.2020-11:55 pro SW.

Anotace:

Kronika Segorru se odehrává kdesi ve vesmíru na planetě, osídlené nejen lidičkami, ale i draky a - a to především - mágy různé úrovně, od šamanů po ty nejsilnější - »reálné mágy«. Těch je tam sice nejméně, zato se nejvíce projevují.

Normální verze
Generováno v http://sw.gurroa.cz 16.04.2020-11:55 pro SW.

---

1 Slovo vypravěče

Planetu Segorr na počátku pokrýval nekonečný oceán Oskef, a tak by to patrně i zůstalo, kdyby zčistajasna nehavarovala s jakýmsi bezejmenným asteroidem, který zcela nezodpovědně letěl v protisměru. Násilný incident po sobě nechal v boku planety obrovskou otevřenou jizvu - vulkanické pohoří Werink. Co z něho vyvřelo, vytvořilo posléze téměř jednolitou pevninu, taktéž zvanou Segorr.

Východně od ní časem vzniklo souostroví Desipitiwoki, o kus severněji věčně zamrzlé ostrovy Carinsmi a pár dalších drobností, jež se přihodí prakticky každému velkému kontinentu, když je ponechán delší dobu sám sobě.

Docela dlouho trvalo, než se obrovská Werinská rána, z níž žhavé jádro planety v křečovitých erupcích chrlilo svou krev a vnitřnosti, uklidnila, vyhasla a nakonec vychladla.

Docela dlouho trvalo, než se na pusté planetě objevil první život, a než se z něj vyvinula aspoň přiměřená civilizace, trvalo to - kdo by to řekl - také docela dlouho.

Z vyřčeného je tedy možno postřehnout, že svět, o který půjde, se naštěstí nachází v oné proslulé mezeře mezi dvěma nevlídnými fyzikálními extrémy: totiž mezi absolutní neměnností a naprostým chaosem. Ano, tušíte dobře: vládla v něm příčinnost.

V tomto bodě by se dalo naše vyprávění vlastně ukončit, neboť jak vidno, vše nakonec dobře dopadlo. Ale my nyní výrazně zpomalíme časové měřítko, v němž epochy odtikávají jako vteřiny, a zastavíme se zhruba po prvním století místního letopočtu.

Možná díky logickému předpokladu, tvrdícímu, že vývoj probíhá v podobných podmínkách podobnými cestami, možná díky malé fantazii Stvořitelově, je Segorr osídlen bytostmi, které by se od jiných antropomorfních světů nijak moc neodlišovaly. A toto neuspořádaně těkající stádo, vzletně zvané obyvatelstvem, se časem shluklo do přibližně pěti demografických celků.

Zcela na západě, tam, kde se slunce unaveno celodenní poutí noří do vln Oskefu, leží v širé, úrodné nížině město Joriset, jež je královským sídlem vládce Zpenka, nejvyšší hlavy Xorembské. Západní država je zcela bezkonkurenčně na celém kontinentu nejlidnatější. Považte, dosahuje úchvatného počtu půl milionu hlav!

Jemu sousední, jižně položené, rozkládá se království Gosumské, tvořené líbeznou nížinou kolem veletoku Pohel, lemovanou po obou stranách dvěma chapadly hor Werinku. Krásné pobřežní město Zogir je sídlem místního monarchy, který Potoris slove.

Překročíme-li průsmykem Sogli východní hory, ocitneme se tváří v tvář velkému zálivu Dilij. Na jeho břehu se vypíná Harkijské město Arkella, ve kterém vládne další král, tentokráte zvaný Depoj.

Pakliže neúnavný poutník zamíří proti toku Zoloru a připojí se posléze na tok Pradamy, dospěje přes města Nokel a Sonafer do východního, kopcovitého království Umbirsu, jež náleží králi Mitojovi Kraalovi. Tu máme první zajímavost. Proč se král navíc přejmenoval na Krále?

Pro pochopení bude vhodno přenést se napříč úžinou Kilipskou, za níž se nachází nejvýchodnější pevnina, veleostrov Desipitiwoki se svými jižními sousedy. Zdejší nekonečné pralesy obývá nespočet kmenů Skendifských, jež spolu udržují maximálně napjaté vztahy. Neustále se mezi sebou sváří, rvou a vyvražďují, a pochopitelně též znásilňují, to aby po letech bylo opět koho vyvražďovat. V této kratochvilné činnosti se nacházejí, co paměť veleostrova sahá. V jedné věci však zaslouží pochvalu: neotravují svými nezbednými rozepřemi okolní sousedy. Jenže jak známo, co není, může být.

A vskutku. Jeden z divochů, Pikiloti zvaný, měl trochu větší ambice, takže se po jednom obzvláště zdařilém vyvražďování prohlásil za krále světa. Promiňme mu ten omyl, protože v té osvícené chvíli, kdy utíral krev ze svého mlatu, ani v nejmenším netušil, že existuje něco mimo pralesní veleostrov.

Když samozvaný světa pán s několika hrstkami divochů přeplul ve vydlabaných člunech úžinu Kilip a zjistil, že tam jsou jiní lidé, dostal z toho nefalšovanou depresi. Zcela pochopitelné je, že obyvatelé Umbirsu se dívali na polonahou pralesní delegaci s výrazným despektem, což ovšem způsobilo vrásky na čele krále Mitoje. Jak k tomu přijdu, řekl si, aby takový zaostalý divoch byl králem stejně jako já?

Takže aby zdůraznil svou nadřazenost, udělal ze sebe krále dvojitého - hodností i jménem.

A to byl, přátelé, příběh jména krále Kraala.

Krom vyjmenovaných územně-správních celků se na Segorru nachází ještě různá další svobodná města, ovládaná obvykle tím, kdo v něm zrovna má nejostřejší lokty a nejodolnější žaludek. Ale vzhledem ke značné rozloze Segorru a nízké hustotě obyvatel, nebude nutno se o nich podrobněji zmiňovat.

Protože měl tento svět opravdu štěstí, ležel i na pomezí fyziky a magie, takže v něm bylo věru o zábavu postaráno.

A přesto roku sto jedenáct došlo na planetární scéně k čemusi, co bylo impulsem k dalekosáhlým událostem. Na Segorru se zničeho nic objevila entita, sama sebe nazývající Sogot. Co to je za bytost, a zda sem zavítala náhodou či úmyslně, zkusíme postupně odhalit na pozadí následujícího děje...

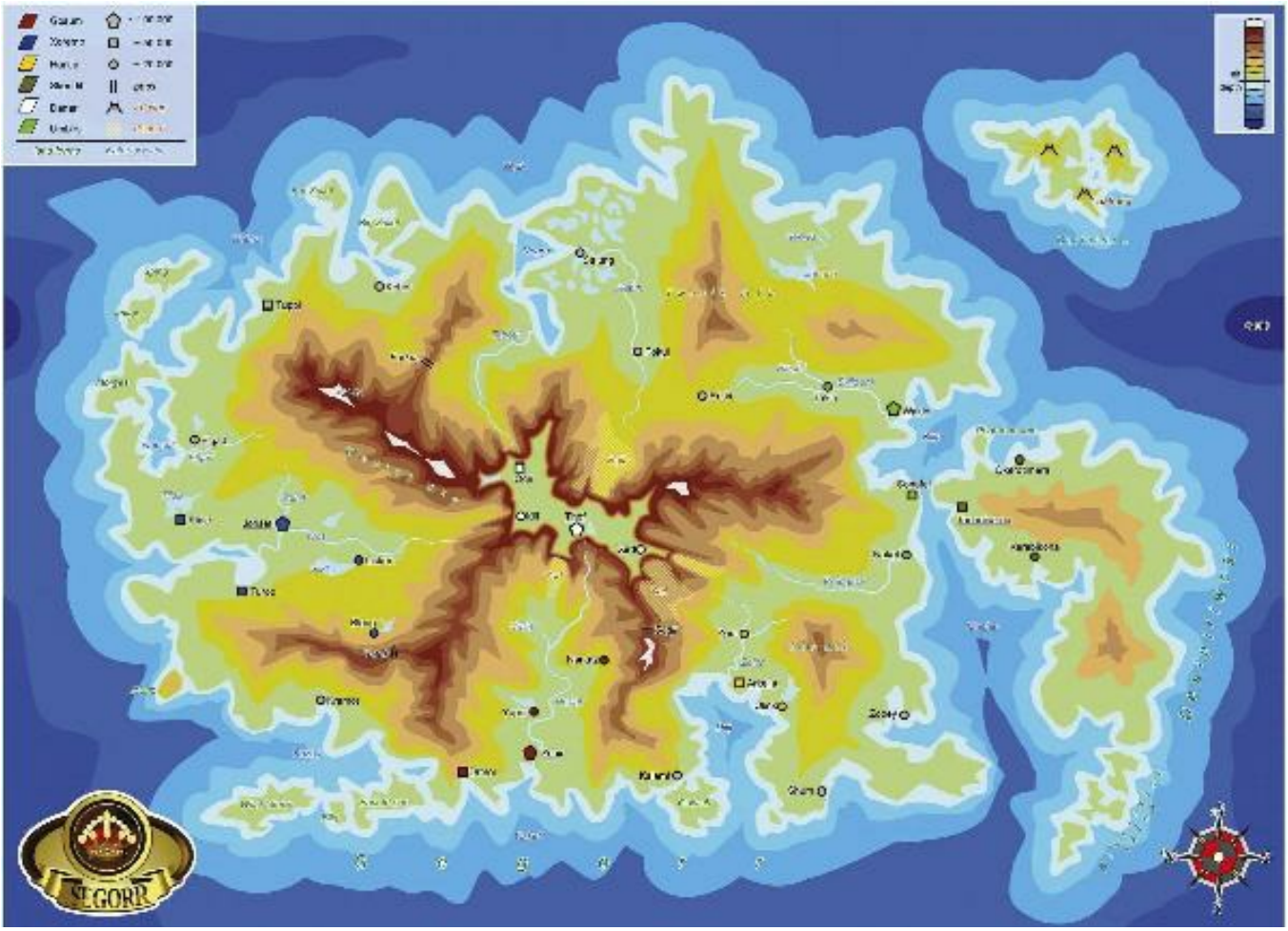

Mapa Segorru

2 Dívka

Audienční sál Gosumského královského paláce vynikal velikostí, architektonickou propracovaností a přemírou nádhery a bohatství. Čili vlastně nevynikal ničím, neboť převážná většina panovníků si chrochtá v podobně marnotratných efektech.

Ve vyhrazených místech u stěn se v mnohařadových galeriích tísnily davy dvořanů, kteří tu měli své povinnosti, i těch, kteří tu byli jen tak pro ukrácení chvíle svých prázdných životů.

Pancíře královské gardy, která obklopovala trůn, se zlatě leskly.

A v místě, kde se obvykle klaní delegace prosebníků, tentokráte stál jeden jediný muž.

Potoris, král Gosumský, nepatrným pohybem prstu přivolal své dva rádce. „To je jako co?" sykl s dobře znatelnou nevolí v hlase, a hodil pohledem dolů, do sálu.

„Mág Sogot, Vaše Veličenstvo," odvětil šeptem Moudrý rádce.

„Jen jeden?!"

„Je to mág, Vaše Veličenstvo," zdůraznil Silný rádce.

„To o sobě říkají všichni."

„Prošel zkouškou, Vaše Veličenstvo...!"

Potoris otráveně mávl rukou. „Ty vaše zkoušky znám. Vytáhne z klobouku králíka a jste z toho celí vyjevení. Mám se snad zahazovat s kdejakým šarlatánem? Nevíte, že čekám náčelníka Kramotské karavany?"

„O karavaně z Kramotu dosud nemáme zprávy, Vaše Veličenstvo..."

„Ale no jo," zavrčel král. „Tak šup, ať si tu svojí prosbu odblekotá a honem vypadne, a tím dnes končím!"

Rádci uctivě odstoupili a kývli na ceremoniáře.

„Mág Sogot, nechať se Vašemu Veličenstvu líbit ráčí...!" zazněl vycvičený hlas prýmkovaného muže.

„Tak co chceš, mluv, rychle," zívl znuděně král, zkoumajíc stav svých pěstěných nehtů.

„S prominutím," pravil muž. „Nejsem mág. Jsem reálný mág."

„No a...?"

„Chci položit Vašemu Veličenstvu otázku."

V síni to zahučelo. Taková neomalenost! Taková drzost! Však také v králi Potorisovi vzkypěla krev. Co si ten trhan myslí!

„Ven!" zaječelo Jeho Veličenstvo. „Sic ti dám hlavu srazit!"

Velitel dveřníků významně mrkl na svalnaté pochopy, kteří byli pro podobné příležitosti shromážděni za jedním sloupem. Nyní jako dobře sehraný šestičlenný oddíl vyrazili, aby v co nejkratším čase odklidili subjekt vzbuzující královu nelibost.

Síní vzápětí zahučel nový chór hlasů, tentokráte výrazně zděšenějších, protože běžící smečka pochopů se mžikem oka změnila v mistrovsky vyvedené kamenné

sousoší.

Někdo zaječel, někdo omdlel, ale vzápětí se v audienčním sále rozhostilo hluboké, napjaté ticho.

Král Potoris byl proti své vůli zaujat. Pranic ho nemrzel osud šesti sloužících, spíš ho zajímalo, co je tohle za trik.

„To nebylo úplně marné," řekl proto zvolna.

„Nemám ve zvyku dělat marné věci, Vaše Veličenstvo...!"

„Hm. Co ještě umíš?"

„Cokoli."

Potoris pokynul. „Třeba?"

Sousoší se náhle pohnulo, nabralo zpět své barvy i životnost, a šestičlenná skupinka se v divém chumlu svalila na drahocennou dlažbu.

„Suchum!" vyřkl král slovo. Z davu okamžitě vystoupil muž v typickém obleku mágů. Nebylo pochyb, o koho jde. Důstojně došel do středu síně a uklonil se jako člověk, jež si je dobře vědom svého postavení i své moci.

„No, Suchume!" ušklíbl se král. „Dovedeš to samé?!"

„Nechť se Vašemu Veličenstvu ráčí líbit... dovedu."

„Předveď."

Nová úklona. „Rač mě prosím omluvit, Vaše Veličenstvo. Budu potřebovat jistý čas... na přípravu."

„Ale tenhle ho nepotřeboval!"

„To nevíme, Vaše Veličenstvo. Mohl si vše přichystat předem..."

Král Potoris poposedl. To mohla být pravda.

„Umíš ještě něco?" tázal se nyní už docela se zájmem.

„Všechno," padla zdrcující odpověď divného hosta.

„Chm! Všechno!" zasmál se pohrdavě král.

„Ano."

„Važ slova, cizinče," varoval Sogota královský mág. „Každý podvod bude neprodleně odhalen!"

„Teď se bavím s králem, ne s tebou," opáčil Sogot a z mága Suchuma se stala socha - tentokráte však malachitová.

„A hrome," řekl král. „Zvláštní, opravdu. Připusťme zatím, že nejsi jen pouhý podvodník. Cos to tedy chtěl?"

„Otázku, Vaše Veličenstvo."

„Mluv."

„Připusťme, že tvoje Veličenstvo chce dostat dívku na druhou stranu zdi. Co tvé Veličenstvo udělá?"

Okamžik vládlo kamenné ticho, pak se Potoris rozesmál a dvořané se přidali, i když nikdo nechápal čemu se smějí.

„To má být nějaká zkouška?" prohlásil král pobaveně, když se dosyta nasmál.

„Ano," padla klidná odpověď.

Tu se Potoris zarazil. Tohle se mu už moc nelíbilo. Co má ten divný tvor za lubem? Už jen to, že přišel samojediný! Ta opovážlivost! A chová se, jako by to byl on, kdo tu provádí svůj záměr! Kývnutím prstu přizval své rádce.

„Nejprostší věci žádají nejprostší řešení," pravil Moudrý rádce. „Použil bych žebřík, Vaše Veličenstvo."

„Není důstojné krále užívat žebřík. Královský majestát má právo zlomit jakoukoli překážku, stojící v cestě. Zbořil bych zeď, Vaše Veličenstvo," radil tiše Silný rádce.

„Však symbolika násilí nemusela by být ideální formou odpovědi," upozornil Moudrý rádce.

„Svrchovanost svou vladař v sázku dát také nemůže!" opáčil protějšek.

„Ech vy...!" sykl král a stažením obočí oba rádce odehnal. „Myslíš, ty člověče opovážlivý, že ti dám odpověď?" pravil hlasem pokud možno povýšeným.

„Nemyslím, Vaše Veličenstvo. Jakákoli reakce mi bude odpovědí...!"

Co mohu ztratit, řekl si král Potoris. „Nu... nechám přes zeď dívku přenést ve zlatých nosítkách. Ale budu-li chvátat... nechám zeď v mžiku na prach rozdrtit!"

V Sogotově tváři se neobjevil žádný výraz.

„Děkuji Vašemu Veličenstvu za odpověď," otočil se a odcházel.

„Hej! Hej ty!" křikl za ním král překvapeně.

„Ano?" obrátil se Sogot.

„Jako - nic víc?"

„To je vše, co jsem chtěl," potvrdil muž.

„Ztrať se z mého království, blázne!" napřáhl Potoris ruku. „A už nikdy mi nechoď na oči!"

Divný návštěvník se ani neohlédl, kráčel jistým krokem ven z audienční síně. Jen ve vysokých, draze zdobených dveřích se pootočil. Tiše to cinklo a královskému mágovi Suchumovi se vrátila jeho lidská podoba. Královi, který už-už chtěl vydat rozkaz aby toho drzouna vymrskali z městské brány, zaskočila slova v krku.

3 Chci!

Harkijský král Depoj dlouho mlčky hypnotizoval pohledem opovážlivce, který se kdoví jak domohl audience, ačkoli zjevně nijakou vznešenost nepobral. Žádný nápad ho ale neosvítil.

„Chm. Co můžeš uvést na podporu svého tvrzení?" tázal se nakonec přísně.

„Cokoli, Vaše Veličenstvo."

Hle, kam přenesl se děj! Jiné království, jiný král, ale opět Sogot, tentokráte na dvoře Arkellském.

„Co na to říkáš, Xygine?" obrátil se král na svého mága.

„Jsem si jist, že jeho schopnosti nedosahují mých," opáčil mág hlasem, připomínajícím syčení hada. Ten cizák je absolutně bez aury, běželo mu přitom hlavou. Žádné amulety, žádné skryté servanty, žádná viditelná magie, ba ani obyčejný umkleidet. Je opravdu tak drzý, aby si myslel, že mu to projde?

„Tak se poměřte!" vyzval je král Depoj.

Mág Xygin zhluboka vydechl, aby na sobě nedal znát potěšení. Zrovna dnes měl jakousi předtuchu, takže na audienci přišel velmi dobře připraven. Když scházel ze schodů do síně, úplně sršel energií. No, tak se ukaž, cizáku!

Zastavil deset kroků od cizince. „Takže ty se jmenuješ... Sogot?"

„Říkají mi tak."

„Umíš toto?" zvedl se Xygin půl metru do vzduchu. Chvilku levitoval, pak volně přistál zpět na dlažbě za bouřlivého aplausu dvořanů.

„Ano."

Mág se jízlivě usmál. „Předveď...!"

„Ne. Dělám věci, které jsou potřeba, nikoli věci, které jsou zbytečné."

„Protože to neumíš! Nedokážeš se ani odlepit od země, ty falešný podvodníku!" zaútočil Xygin.

„Mágu Xygine," odvětil nevzrušeně Sogot, „klidně si levituj, ale nech mě promluvit s králem."

„Nemáš co dělat na Arkellském dvoře, podvodníčku!" vycenil mág Xygin zuby. „Seber se a zmiz!"

Sogot si ho pár vteřin měřil.

„Špatná odpověď," pronesl. Svět se s mágem náhle otočil a Xygin zjistil, že visí nad dlažbou hlavou dolů.

Ty zmetku! zuřil v duchu. Jak jsi to udělal? Kde máš tu svojí magii schovanou? Tak trapně jsem se nechal nachytat! A okamžitě napřel svou sílu a moc, aby se dostal z potupného postavení. Jenže ať se namáhal jak chtěl, nešlo to. Chtěl po drzém vetřelci mrštit spalující výboj, ale ani to nešlo!

Sogot si ho zatím přestal všímat.

„Králi...?" kývl na Depoje.

„Zajímavé. Zajímavé!“ pronesl král, sledujíc, jak Xygin rudne a supí v marné snaze zlomit vliv, jež ho věznil. „Umíš také udělat zlato?!“ tázal se náhle.

„Umím.“

„Udělej!“

Sogot ani nehnul brvou a na schodu pod trůnem cinkla zlatá cihla, aniž kdo věděl jak se tam ocitla. Dvořané tlumeně škytli.

„Sassík! Sassík!!“ vykřikl král. Ihned přiběhl čiperný stařík, věnčený všemožnou laboratorní výbavou. V napjatém tichu počal cihlu vážit, měřit, potápět a kropit různými látkami. Po delší době si otřel orosené čelo a řekl: „Podle mého nejlepšího zkoumání jde o třicet harkijských liber1 čistého zlata. Vaše Veličenstvo...!“

V tu chvíli už si zuřícího mága Xygina nikdo nevšímal. Síní zaburácel chór užaslých hlasů. Král zvedl ruku, a nastalo ticho.

„Jak moc zlata dokážeš udělat, So... Sogote?“

„Kolik kdo chce.“

Oči krále Depoje zaplály. „Tak dělej! Chci zlato. Chci! Dělej!“

Cink. Cink. Cink...

Zlaté cihly, zjevující se z nicoty, se počaly náhodně pokládat na široké stupně schodiště. Deset. Dvacet. Třicet.

„Sebrat! Do pokladnice s tím! Hned!!“ rozeřval se Depoj. V jeho očích měly ty cihly hodnotu nedohledných vojenských šiků, nových pevností, a také nového přepychu. Ano, takového mága potřebuje!

„Xygine,“ pronesl znechuceně, „nechceš se už raději otočit zpátky na nohy?!“

„Omlouvám se, Vaše Veličenstvo...!“ supěl mág.

„No, a ty pokračuj!“ vybídl král Sogota. Jenže ten zavrtěl hlavou. „Nevstoupil jsem do služeb tvého Veličenstva,“ řekl zvolna. Aniž udělal jakékoli gesto, zlaté cihly se náhle vytrhly služebníkům z rukou a poskládaly se do jediného zcela dokonale vyrovnaného sloupce poblíž Sogota.

„Hej... co to zas děláš?!“ vyskočil král Depoj.

„Jen odcházím.“ Zlato počalo rychle ztrácet svůj typický lesk, zešedlo a během několika úderů srdce se změnilo v sopečný popel. Ten ještě okamžik držel původní tvar, než se rozletěl v hustém, šedém, dráždivém mračnu.

„Zadržte ho!“ zařval král Depoj. Jenže už nebylo koho. Po divném návštěvníkovi nebyla v síni ani stopa. Jenom královský mág se stále třepal ve své potupné pozici. Třepal se v ní ještě celé dva dny, než vliv zeslábl natolik, že se Xygin konečně dokázal osvobodit.

Podivného Sogota nenašli nikde v Arkelle, ani v okolí.

---------- Poznámky:
1 harkijská libra = 506g

4 Ke smrti blíž

Kde zvláštní události učiní zastávku tentokráte? Není to Wakin, město na pobřeží Kilipské úžiny? Ovšem že je, a ve zdejší palácové síni stojí, jak již vícekráte jinde, bytost říkající si Sogot. Ale něco je jinak.

Královský mág Sotikuj, kterého si král Kraal vydržoval u dvora, vůbec nemá nejmenší chuť měřit se s divným cizincem. Vše, čemu nerozumí, ho naplňuje obavami. Možná díky tomu dokáže vycítit, že je lepší tomuto... stvoření jít rychle z cesty.

„Cože?!" zvedlo to krále Kraala z jeho trůnu, když Sotikuj s mnoha úklonami ohlásil, že se nechce pustit do křížku s cizincem.

„Jsou síly... Vaše Veličenstvo... jimž není radno vzdorovat," zakvílel mág, zacouval mezi ztrnulé dvořany a pak se dal na hanebný útěk.

„Chytit!" zařval král Kraal. „Zmalujte mu hřbet a vyhoďte z paláce!"

Několik pochopů vyrazilo za prchajícím mágem, ale ukázalo se, že Sotikuj umí utíkat hodně rychle. Král Kraal mezitím přenesl svou pozornost na Sogota.

„Jestli si myslíš, že se snad budu bát nějakého vandráka jako ten starý poděs Sotikuj, mýlíš se. Koukej rychle ukázat, co umíš, nebo skončíš na pranýři před hradbami!"

Sogotova tvář zůstala netečná. Lehkým gestem si zjednal prostor, a pak se to strhlo. Pod trůnem se objevila otevřená truhla plná zlata, která se záhy transmutovala v kamenného obra. Čtyři metry vysoká postava se otočila a loktem mimoděk urazila kus sloupu, načež se rozpustila v hejno holubic, které se však obratem ruky vzňaly, změnily v ohnivý vír, který zkondenzoval, pohasl a zaplnil síň hustou mlhou.

Když mlha pominula, stál od trůnu až ke dveřím zástup mohutných železných bojovníků. Jako jeden muž vytrhli meče od pasu, provedli jakýsi pozdrav a slili se v jedno jediné zvíře, které ze všeho nejvíce připomínalo draka, stojícího na mohutných zadních nohách. Obluda učinila krok a rozpadla se do tuctu kovadlin, do nichž bušil tucet obrovitých perlíků. Kovadliny se vzápětí rozlétly na nespočet diamantů, které zaplavily podlahu jako jiskřivá povodeň. Jejich jas získal na síle, až si všichni museli zakrýt oči. Když záře pohasla, zůstala v sálu dlouhá řada přebohatě nastrojených hodovních stolů...

Jaký div, že král Kraal nevěděl co říci. Tohle nevýslovně přesahovalo všechny ty triky, kterými ho krmil Sotikuj a jeho pomocníci! Jenže Kraalovi zůstaly v hlavě pouze dva vjemy: strašlivý drak a děsivý šik nejméně šedesáti obrovitých bojovníků. Tohle ne, pomyslel si. Nechat si takového muže u dvora, je veta po mém kralování. Zbavil by mě trůnu kdy by se mu zachtělo!

V jediném úderu srdce věděl, co musí udělat.

„Dobré, dobré," řekl zvolna.

Zatímco dvořané chtivě sbírali démanty a kradmo začínali ochutnávat lahodné pokrmy a nápoje ze stolů, trochu zamyšleně se poškrábal na bradě. Pak natáhl ukazováček a dotkl se svého nosu.

Na toto smluvené gesto z tajných střílen, skrytých ve stěnách, vylétly šípy neomylně mířící přímo na Sogota.

Pak se vše zastavilo. Tedy, vše kromě něj. Aniž projevil zklamání či snad zlost, otočil se divný tvor a beze spěchu odešel ze síně, v níž vše zamrzlo v čase.

Nikdo z celého paláce se neodvážil vstoupit dovnitř až do večera, kdy konečně rudé paprsky zapadajícího slunce uvedly zkamenělé panoptikum zpět v pohyb. Šípy prosvištěly prázdným místem a vybraly si cíle mezi dvořany, démanty a lahůdky se změnily v šedý kámen, a král Kraal s rostoucí hrůzou pochopil, že odteď nebude mít jedinou klidnou noc.

5 Rychlovka

Možná by někoho zajímalo, jak Sogot vypadal. Těžko říci. Osoba věku neurčitého, zcela všedně oblečená, zrovna tak všedně obutá a neméně všedně se tvářící. Dokonce neměl ani příslovečně pronikavý pohled, podle kterého se většinou nechá poznat mág v převlečení.

Neplul na koberci, nelevitoval, neletěl na ohnivém drakovi, ale docela všedně kráčel prašnou cestou od pobřeží k Tapanisamě. Veleostrov divochů byla jeho další zastávka. Nicméně se vlastně ani zastávkou nestal. Ve chvíli, kdy se ocitla dřevěná střecha Pikilotiho pralesního paláce na dohled, vyřítilo se Sogotovi vstříc stádo divochů. Na nic se neptali, na nic nečekali. Kamenné mlaty a sekery se čile míhaly nahoru a dolů, až ze Sogota nezbylo nic než krvavé, rozmlácené torzo.

S jásotem, který vyjadřoval toliko čirou zvířecí radost, dovlekli divoši zohavenou mrtvolu do blízkého rákosového sídla. Hlavu usekli, vyvařili a naplnili horkým pískem, aby se smrskla, a pak vesele tancovali až do noci.

To byla vážně rychlovka.

6 Šetřílek

Pokud si někdo odškrtává lokality, patrně v tuto chvíli došel k závěru, že zbývá už jen Xoremb. A přesně tak tomu je.

A jelikož pravděpodobnost, že lze reálného mága zabít kamennou palicí se limitně blíží nule, určitě nikoho nepřekvapí, že další den se Sogot nachází nedaleko jiného královského mága Kudichoje.

Kus od nich se na improvizované tribuně rozvaluje Xorembský král Zpenk, a kolem se místo audienční síně rozkládá malebná, mírně klesající stráň plná květin, momentálně však mnohde pošlapaných přítomným davem zvědavých dvořanů.

„Můj dvůr již dlouho potřebuje výkonného mága, cizince," pravil zrovna král Zpenk. „Možná dovedeš zmizet v kouři, možná umíš šplhat po stojícím provazu nebo utéci ze zamčené truhly, stejně jako tamhle ten nemotora." Ruka letmo pokynula k zachmuřenému Kudichojovi. „Ale jinak je úplně k ničemu. Vyrábí zlato už několik let. Bez výsledku."

„Rač prosím prominout, tvoje Veličenstvo," uklonil se mág. „Stvořil jsem již téměř osm homolí zlata...!"

„Ale ovšem," ušklíbl se král. „Jenže pro jeho výrobu jsi vyfasoval tolik peněz, že bych si to zlato mohl prostě koupit."

„Výrobní postup je třeba vyladit, Vaše Veličenstvo. Počáteční náklady... pak budou... zcela jistě klesat!"

„Na svatého Dyndy anebo třeba jindy," pronesl král kriticky a obrátil se zpět k Sogotovi. „Jenže nikoho lepšího nemám. Takže, pokud ukážeš něco zajímavého, můžeš být královským mágem, a Kudichoj poputuje do dolů!"

„Co například?" tázal se muž nevzrušeně.

Král Zpenk se jedovatě ušklíbl. „Žádný kámen mudrců, žádné astrální bytosti! Nic takového. Umíš vyhloubit příkop?!" vybafl nečekanou otázku. Sogot neřekl ani slovo, ale stráň opodál se náhle dala do pohybu. Drny se strhly a poskládaly stranou, a pak se hlína vyvalila z hloubky na dvě hromady, nechávajíc po sobě úhledný začištěný příkop o délce dvaceti kroků, šířce na rozpažení a hlubší než postava člověka.

Dav přičumujících dvořanů ohromeně zavyl. Zavyl dokonce i Kudichoj, ale jen tak pro sebe, neboť cítil neodvratnou jistotu, že na teskné vytí bude mít plno času v dolech.

„Hezky... hezky!" uvolil se král ke zdrženlivé pochvale. „A co zeď? Umíš?"

Ani nedořekl, a vedle příkopu se ze vzduchu zhmotnila stejně dlouhá, na tři stopy silná stěna z tesaného kamene a malty.

„To se podívejme!" Král vstal z trůnu a popošel až ke kraji tribuny. „A co vodopád, mágu?"

Když ze stráně počala tryskat voda, král propadl euforii. V rychlém sledu si poručil sadu brnění, padesát robotnických obleků i s obuví, sto pecnů chleba, řadu třiceti džbánů s pivem, a k tomu několik dřevěných lavic a skříní. Stráň v tu chvíli vypadala jako narychlo uspořádaná multitématická výstava.

Dvořané zcela po právu žasli, ale král Zpenk jásal.

„Tohle se mi líbí! Kolik toho dokážeš vykouzlit?!"

„Libovolně."

„Libovolně? Tak! Beru tě, cizinče! Beru! Hned!" Otočil se ke komořímu. „Piš! Všechny: kopáče, zedníky, vodohospodáře, zavlažovače, platnéře a zbrojíře, pekaře a mlynáře, sládky, truhláře a tesaře, krejčí, tkalce a obuvníky - okamžitě pochytat a nahnat do dolů! Už je nepotřebuji, darmožrouty! Makat budou! Tak káže má královská vůle! Běž!"

Komoří, celý zelený děsem, doškrábal brkem a ozlomkrk se hnal ze stráně. Král Zpenk ho sledoval nadmíru spokojeným pohledem.

„Teď to bude všechno fungovat na mávnutí rukou," bručel si pod nos. „Postavíme hradby, chrámy, paláce, pevnosti, silnice, sklady! Za jediný den! Zadarmo! Tedy chlape, tys mě vážně překvapil..."

Slova mu došla, když se otočil. Cizinec totiž nikde nebyl.

„Kde je?!" zařvalo jeho Veličenstvo. Ale ať řvalo jak chtělo, nikdo nedokázal říci, kdy a kam se Sogot ztratil. Jedině vodopád dál tekl ze stráně a počínal vyrývat do trávníku prohlubující se rýhu.

7 Dva poháry vína

„Divím se," pronesl už po několikáté hospodský Kulich, když přinesl divné dvojici nové víno. „Venku je zmatek jako by měl přijít konec světa, a vy si tu klidně popíjíte!"

„Nestrkej nos do cizích věcí, staroušku," hodil přes rameno jeden z mužů, vznešeně oblečený.

„Dobrá rada nad zlato," zahuhlal hospodský a odšoural se do kuchyně. Muž, který mu dal toto poučení, se obrátil zpět ke spolustolovníkovi. „Má ale pravdu. I když Veličenstvo svůj rozkaz zrušilo, řemeslníci prchají. Nedivím se jim. Proč i ty nejsi na útěku? Vždyť pokud je pravda, cos mi právě řekl, jsi příčina poprasku nejen zde, ale ve všech královstvích!"

Muž na druhé straně stolu se ani neusmál. „Měl bych snad mít ze Zpenka strach? Blázen zůstane bláznem... nějaká koruna na hlavě na tom nic nezmění. Nebo si myslíš něco jiného?"

První se letmo ohlédl zda nikdo není v doslechu, a pak tlumeně řekl: „Nezmění. Vím to tak jako ty. Jenže pokud jsi stejně moudrý jako mocný, víš i to, že není zdrávo pustit si jazyk na špacír. Dokonce ani pro knížecího vyslance."

„Věnujme se tedy něčemu užitečnějšímu než tlachání," souhlasil Sogot, neboť to byl on, kdo vedl tichý rozhovor s diplomatickou osobností v obyčejné hospodě. „Věděl bys třeba ty lepší odpověď na otázku, kterou jsem položil Potorisovi?"

Vyslanec maličko povytáhl obočí. „Nejsem král, je zbytečné se mě ptát. Ale když už o tom mluvíme, podle mě je to past na bezohlednost. Bylo by zdvořilé zeptat se dřív dívky, zda chce ona sama na druhou stranu zdi..."

Sogot pouze mlčky přikývl. „A když se tě zeptám, co vyzískat z aktuálního sociálního otřesu?"

Vyslanec se zasmušil. „Každý diplomat má u dvora mnoho zjevných i skrytých nepřátel, kteří zkusí chaos využít pro své nekalé záměry. V dalších dnech mi půjde o krk. Takže bych správně měl vzít nohy na ramena. Ale Lisken právě teď může vyzískat na politických třenicích. Čili budu muset zůstat a obezřetně licitovat o zájmech mé paní. Nic lepšího mě nenapadá. Tebe ano?"

„Ale ovšem. Kam ti lidé utíkají?"

Vyslanec pokrčil rameny. „Pryč. Pryč odtud, než skončí v dolech jako neužiteční, či domněle neužiteční."

Chvíli přemýšlel. „Ty v tom vidíš nějaké východisko?"

„Vidím. Dejme tomu útěku směr."

Vyslanec vytřeštil oči. „Máš na mysli... exodus?! Zbláznil ses také? Krást Jeho Veličenstvu podané?! Dá pobít uprchlíky na útěku! A i kdyby, kam se ti lidé mají uchýlit? Budou snad spásat kameny na stráních Werinku?!"

„To už nech na mě," pronesl Sogot tiše, ale pevně.

Vyslanec se nadechl, ale pak zašermoval rukou. „Ne ne, člověče. Ty to říkáš způsobem jako bys očekával, že se do čela uprchlíků postavím já!"

„Proč hned do čela? Nemáš snad jiný způsob, jak ty vyděšené lidi obrátit kam bude třeba? Kupříkladu směrem k Liskenu?"

„To by mi Její Milost Tülkü pěkně poděkovala!" zavrtěl vyslanec hlavou. „Lisken rozhodně nestojí o to znepřátelit si Xoremb." Vzdychl. „Těší mě potkat člověka který umí směle používat hlavu, ale vrať se z oblaků zpět na zem."

„Mé návrhy nejsou iluzemi, vyslanče," řekl Sogot vážně.

Diplomat trval na svém. „Za daných okolností jsou."

Sogot zvolna usrkával z poháru. „Nehaž předčasně kladivo do vody," pronesl pak. „Situace je v pohybu. Třeba se mezitím dějí věci, o nichž nevíš..."

„Například?" pousmál se vyslanec chmurně.

Dveře hospody se rozrazily a dovnitř vběhl jakýsi otrhanec. Aniž váhal, zamířil o oběma mužům. Vyslanec zjevně nebyl překvapen, a Sogot také ne. Toliko čisté ruce nového příchozího prozradily, že jde o vyzvědače v přestrojení. Naklonil se k vyslanci a něco mu vzrušeně zašeptal.

Do vyslance jak když píchne. „Jsi si jistý?!"

Špeh přikývl. „Naprosto!"

Vyslanec zatěkal očima kolem sebe, pak se obrátil k vyzvědači a dal mu tichým hlasem několik příkazů. Otrhanec vylétl z hospody jak vystřelený.

„Sogote, chlape prapodivná!" pravil pak vyslanec a hlas se mu chvěl napětím. „Jeho Veličenstvo Zpenk právě zemřelo na selhání srdce...!"

A Sogot řekl: „To je ale náhodička..."

8 Exodus

Ona noc roku sto jedenáctého se stala výrazným mezníkem v historii všech čtyř království, neboť to, co se dělo v Xorembu, odehrávalo se i v jiných částech kontinentu. I když jinde nebylo třeba aby lakomého krále, kterému se právě zhroutil nejúspornější sen života, vztekem sklátila mrtvice.

Rozčileného a vyděšeného davu, který se s úsvitem shromáždil východně od města Joriset, se nakonec přece jen ujal vyslanec Liskenské kněžny, lord Danar. S podporou svých lidí uklidnil největší vášně, zchladil přehnaně horké hlavy, přesvědčil příliš ustrašené, a kolem poledne se dalo početné množství lidu na pochod proti proudu řeky Kvis.

Přes Danarovy obavy nevyrazil z Jorisetu žádný ozbrojený oddíl, aby přivedl prchající poddané zpět. Královské město mělo patrně svých vlastních starostí dost a uchazeči o uprázdněný trůn nutně potřebovali ozbrojence jinde.

Během dvou týdnů, které potřebovali uprchlíci, aby došli k jezeru Slikt, někteří úmysl vzdali. Propadli únavě, obavám a plni malomyslnosti se obrátili zpět k Jorisetu.

„Nějak se nám to rozpadá, nemyslíš?" obrátil se vyslanec Danar na Sogota, když ho potkal.

Podivný muž totiž nepozorovaně mizel jak se mu zachtělo, a zrovna tak se objevoval. Ve dne, v noci.

„Nám?" opáčil Sogot krátce.

„Cožpak v tom nejsme spolu?"

„Ani ne."

„Kdo mě tedy navedl abych se ujal uprchlíků?"

„Ty sám," opáčil Sogot. „Navrhl jsem ti způsob. Chopil ses ho o vlastní vůli. Ale nestrachuj se. I když někdy nebývám k vidění, neznamená to, že tu nejsem."

Vyslanec chvíli mlčel, přemýšlel o tom co slyšel. „Opravdu myslíš že tohle má smysl?"

„A ty?"

„Váhám. Nadšení uvadá a lidé prchají. Obstarat šest tisíc hladových krků aspoň něčím k snědku a udržet je v pohybu není snadná záležitost."

„Někteří prchají, jiní se naopak přidávají. Ale organizuješ to velmi dobře. Jistě sis nemyslel, že to bude jednoduché?"

„Ne. Ale tak trochu jsem doufal, že budeš mít v záloze nějaké příjemné překvapení."

„To mám neustále."

Danar potřásl hlavou. „Asi jsem si nevšiml..."

„Není ti divné, že lidé ještě nebyli napadeni nějakými lupiči? Že dav ještě nedostihli žádní Jorisetští zbrojnoši...?"

Vyslanec ztěžka vzdychl. „Aha. Rozumím. Ale i tak by ti, kteří dosud vydrželi, potřebovali nějaké povzbuzení k pochodu."

Sogot si vyslance chvíli mlčky měřil. „Dobrá," řekl pak.

Jenže toho dne se události naopak zvrtly. Vzadu, za zvolna táhnoucím davem, se objevilo několik rychlých teček.

„Vaše Excelence! Za námi jsou vlci!" přiběhlo několik předáků s očima navrch hlavy za Danarem. Vyslanec se na to dojel podívat osobně. Tam, kde předtím bylo pět, nyní se hemžilo již nejméně deset dravců.

„Lákají je odpadky a celá naše stopa," potvrdil jeden z jeho lidí. „Možná by bylo dobré urgovat znovu Sogota, excelence."

Jenže divný muž nebyl k nalezení.

„Zrovna když ho potřebujeme!" vrčel Danar nespokojeně. Nezbylo než zadní skupinu uzavřít několika odvážnými jezdci, kteří výpady proti vlkům udržovali smečku v uctivé vzdálenosti. Zpráva se rychle rozkřikla, a lidé znervózněli. Semkli se blíže do houfů a přidali v kroku, aby se nikdo neopožďoval. Zatímco jindy už s pozdním odpolednem některé skupinky zastavovaly, nyní se celé tisícehlavé množství valilo usilovně dál, s nedočkavostí vyhlížejíce věže Liskenu.

Jenže soumrak byl rychlejší. Vyslanec musel přikázat rozložit tábor na břehu jezera, podél kterého šli, a ohraničit tábořiště ohni.

„Máme tu problém," uvítal Sogota, který se s příchodem tmy náhle opět objevil mezi lidmi.

„Skutečně?"

„Sledují nás vlci."

„A to je problém?"

Vyslanec se trochu zarazil. „Není snad?"

„Jak se to vezme. Všiml sis oproti tomu, jak velký kus cesty jste dnes urazili?"

Tentokrát vyslanec rozvažoval odpověď déle než jindy.

„Uznávám," promluvil pak, „že tvé řešení má přímočarý půvab. Ale rozhlédni se kolem. Co ty schvácené ženy a děti? Co uštvaná tažná zvířata? Myslel jsem přece jen trochu jiný způsob povzbuzení. Ne donucení pocitem ohrožení, Sogote!"

„Však jsem ti rozuměl," přikývl zvolna ten divný člověk. „Ten tvůj »přece jen trochu jiný způsob« je totiž právě na dosah."

Danar se zahleděl do ležení. Na levé straně propukl rej světel, pochodně se míhaly sem tam. Netrvalo dlouho, když k vyslanci dorazily rychlé spojky.

„U tábora se objevilo na tři sta lidí. Prý vesničané z dvou blízkých dědin. Vzali s sebou všechno, a snažně prosí o připojení."

„Co všechno?"

„Vozy, plno dobytka, potraviny, materiál, nástroje..."

„Vítáme je," kývl Danar. „Jsou ochotni prodat něco ze svých zásob, aby se lidé mohli nasytit?"

„Už jsem se ptal, Vaše Excelence. Oni jídlo nechtějí prodat. Oni ho chtějí darovat za laskavost, že je nevyženeme...!"

Vyslanec pokynul. „Staniž se. Dohlédněte na to, ať každý přiměřeně dostane, a dárce odměňte aspoň symbolicky." Pak se obrátil k Sogotovi. „Z blízkých dědin? Žádné tu v okolí nejsou, to by je můj výzvědný předvoj objevil."

„Možná provedli průzkum nedbale," pokrčil Sogot rameny.

„To jistě ne!" ohradil se vyslanec důrazně. „Prostě tu žádné..." Bezmocně umlkl před Sogotovým zpola tázavým, zpola pobaveným pohledem.

„Děkuji," dodal krátce a odešel na kontrolu ležení i nově příchozích.

9 Lisken

„Trestuhodně jsi překročil své pravomoci vyslance," řekla kněžna Tülkü. Dav uprchlíků dorazil k Liskenu a rozlil se pod hradbami, neboť stráže ho nevpustily do města. Oproti tomu vyslanec Danar a Sogot byli předvoláni přímo do paláce, kde jim soudobá vládkyně sídla zrovna dávala najevo svou nelibost.

„S prominutím, Vaše Milosti, došel jsem k závěru že to bylo nejlepší řešení z těch, jež se nabízela," namítl vyslanec.

„Špatný závěr, Danare. Přivést do Liskenu mnoho tisíc hladových krků před zimou je školácká a neodpustitelná chyba. Navíc ať na Jorisetský trůn usedne kdokoli, jistě mě neopomene volat k zodpovědnosti za krádež poddaných, včetně úhrady za újmu, která mu tím vznikla. Vážila jsem si tě jako můj otec - buď mu Segorr lehký - ale nyní se mi zdá, že tě rozum nadobro opustil!"

„Ale my nezůstaneme v Liskenu," podotkl Sogot. „Nebude naším jednáním dotčen. Tedy, ne nyní."

Kněžna si ho pronikavě změřila. „Ty jsi kdo, že vstupuješ do hovoru, který vedu se svým vyslancem?!"

„Říkají mi Sogot."

„Počkej...!" zarazila se kněžna. „Jak jsi to řekl? Nezůstaneme? Koho tím myslíš?"

„Sebe, lid za hradbami, a vyslance Danara s jeho rodinou."

„Zadrž, člověče!" obrátil se vyslanec na Sogota rozčileně. „O ničem takovém nebyla ani řeč!"

„Budete se hádat přede mnou, vy dva?!" práskl hlas kněžny jako bič. Vyslanec se ihned pokorně sklonil, ale na Sogota to nemělo účinek. Naopak. Téměř neznatelně se usmál a náhle se v jeho rukou objevila skvostná kytice, sepnutá šňůrami z perel. Pokynul, načež dar zvolna odlevitoval do náruče překvapené kněžny.

„Tím jsme měli začít," pravil Sogot. „Je to sice dárek poněkud prostý pro někoho tak urozeného, a ubohý pro někoho tak půvabného, ale zkusme ho brát jako první kamínek v budoucí stavbě naší vzájemně výhodné spolupráce..."

Kněžna oněměla. Nejen nad drzostí toho člověka, ale i nad obsahem slov.

„Danare," řekla po chvíli. „Je on od počátku takový...?"

„Ještě horší, Vaše Milosti," uklonil se vyslanec hlouběji.

„Za hodinu vás čekám ve svém kabinetu," utnula kněžna audienci. Předala kytici komorné a odešla bez jediného ohlédnutí.

10 Tülkü

„Odložte všechny zbraně," vyzval ceremoniář oba muže, když je stráž v danou dobu dovedla ke dveřím kabinetu. Danar mlčky uposlechl a ceremoniář se významně podíval na Sogota.

Ten sáhl pod plášť a podal mu nečekaně velký přímý meč.

„Všechno?"

Sogot zavrtěl hlavou. Sáhl pod plášť a vyndal druhý takový meč.

„Odlož vše, nebudu to stále opakovat," podotkl ceremoniář nevrle.

Sogot mlčky kývl, jako že rozumí a vyndal zpod pláště třetí, čtvrtý, pátý...

Když už bylo za ceremoniářem opřeno o stěnu šestnáct mečů, nevydržel to. „Už dost! Kde ty meče pořád bereš, chlape! Co má tvoje neuvěřitelné počínání znamenat?!"

„Čekám kdy pochopíš, že ať mi odebereš libovolné množství zbraní, stále jich budu mít tolik, kolik se mi zachce," řekl Sogot klidně.

„V tom případě tě nepustím dovnitř!"

„Nevadí. Já tam přece nechci jít; toliko jsem tam někým zván."

Ceremoniář zalapal po dechu, jenže vtom se dveře kabinetu otevřely a v nich stála sama kněžna Tülkü. Všechny hlavy, kromě Sogotovy, ihned spadly do hluboké úklony.

„Co je to tu za povyk...?"

„Vaše Milosti..." zakoktal se ceremoniář. Kněžna se podívala na meče a pak na Sogota, který jen omluvně pokrčil rameny.

„Pojďte," vyzvala je.

„S prominutím Vaše Milosti, ale on..."

„Já vím," hodila kněžna přes rameno.

Kabinet nebyl velký, ale krásně zařízený. U stolu byly připraveny tři židle a na desce se skvělo vybrané pohoštění. Kněžna gestem poslala služebnictvo pryč.

„Posaďte se," řekla těm dvěma.

Vyslanec velmi zaváhal. Usednout s vládkyní u stolu jako rovný s rovným? Pod vlivem nového kněžnina pohledu však poslechl.

Kněžna mlčela, nechvátala s řečí. Sledovala oba muže a snažila se vycítit i to, co nebylo vidět. Vyslanec seděl jak na trní, ale Sogot si starosti nedělal. Vzal malý zákusek a upil výtečného čaje, zatímco pozoroval kněžnu, aniž na ní upřel pohled. Viděl, že navzdory svému mládí má v hlavě uložen bystrý mozek a dokáže pochopit i to, co nebylo vyřčeno. Tím lépe.

„Leccos mi došlo," pravila konečně kněžna. „Neotevřu vám své brány, takže nebudu moci být nařčena ze spolčení s uprchlíky. Svého vyslance musím exkomunikovat z toho samého důvodu. Přitom tě Danare znám, jsi odvážný, ale současně rozvážný muž, který by neudělal žádnou klukovinu. Naprosto však

netuším, kam vaše rebelie míří, a jak bychom tedy mohli někdy případně spolupracovat. Podle mě letošní zima rázně ukončí vaše naděje."

„Zamíříme výš do skal," upřesnil Sogot.

„Tam ale nic není."

„Možná je," zněla poměrně neuctivá odpověď.

Ale kněžna se neurazila.

„Prozraď mi, co nevím!" vyzvala ho.

„Nevíš například, kam tvé komorné zašantročily paličkovaný límec s rubíny," pravil Sogot. „Nikdo ho neukradl. Spadl za tu komodu, jak je vykládaná modrým kamenem, a zůstal viset na třísce." Nedbaje údivu v tváři kněžny, pokýval hlavou a dodal: „Vlastně... teď už víš i tohle."

Náhle se kněžna zasmála. „Skvěle, mágu!"

„Nejsem mág, Vaše Milosti."

„Ne? A co tedy?"

„Jsem reálný mág."

„Jaký je v tom rozdíl?"

„Podstatný," pokývl hlavou.

Když se kněžna nedočkala dalších slov, ujala se řeči sama.

„Když odhlédnu od všech urážek jež ses dopustil, a za které bych tě správně měla pověsit, zaujal jsi mě. I když rozmluva s tebou nepatří k nejlehčím."

Sogot zvolna pokýval hlavou. „Já vím."

„Hraješ velmi vysokou hru, reálný mágu...!" řekla varovně.

„Ještě ani netušíš, jak vysokou, tvoje Milosti," opáčil. „Ale děkuji za důvěru, kterou v nás vkládáš."

Maličko nesouhlasně potřásla hlavou. „Nevkládám. Danare, nabídni si konečně."

„Děkuji, Vaše Milosti." Vyslanec se ostýchavě chopil zákusku.

„Doneslo se mi již o někom, kdo velmi zvláštním způsobem navštívil dvory pobřežních království. Proč to děláš?" obrátila se znovu na Sogota.

„To přece nechceš vědět, Milosti..."

Kněžna úplně strnula nad novou drzou odpovědí, ale i nyní se ovládla - také díky tomu, že si vzpomněla na jednu prastarou esoterickou poučku: ne vše, co jde otevřít, jde pak zase zavřít. A vědomost může být zrovna tak vražedná jako ocelová čepel...

Ten člověk je naprosto jiný než jak vypadá, cítila. Kde se vzal a co doopravdy chce? Ne, nebudu mu ukazovat své karty, dokud nepoznám, s jakými chce hrát on, řekla si.

„Co ode mě očekáváš?"

„Nic. Vše co bylo třeba, právě proběhlo."

To kněžnu znovu zaskočilo. Počítala s nějakými požadavky, přinejmenším na podporu uprchlíků, nebo na nějaký spiklenecký plán. Najednou měla pocit, že je jen

figurkou na šachovnici toho zvláštního člověka. Buďto s ním bude hrát, nebo ji prostě obejde. Bylo to docela drsné poznání, ale kněžna ho snesla statečně.

„Ty stejně uděláš, co budeš chtít, že?"

Sogot maličko kývl.

„A navíc ti je jedno, s kým povedeš hru..."

Nové, ještě menší přitakání.

Dlouhou chvíli bylo v kabinetu ticho.

„Jeden z mých lidí se dnes večer projeví jako zrádce," promluvila pak kněžna šeptem. „Řekne vašim předákům, kudy se dostat do nábřežního skladu potravin. Počítám, že uprchlíci vtrhnou do města a sklad vyloupí. A mé ozbrojené síly se spokojí s tím, aby po nějaké chvíli obnovily městskou bezpečnost. Výměnou za to by se celá akce mohla obejít bez obětí na životech, co říkáte..."

Sogot potřetí lehce přikývl. „Obejde. Co si tvoje Milost bude přát na oplátku...?"

„Chci jen slyšet, zda opravdu dobře víš co děláš."

„Vím."

Pokynula rukou na znamení, že mají odejít. Když se u dveří obrátili k poslední úkloně, Sogot řekl: „Kdybych tvou Milost potkal na některém z královských trůnů, mohlo leccos vypadat jinak."

Tvář kněžny nezměnila výraz, jen vstala a otočila se zády.

Kdo ví, zda zaslechla, co Sogot jen tak pro sebe poznamenal už mezi dveřmi. „Ale co není, může být..."

11 Danar

Trvalo další dva týdny, než dav dosáhl pramenů Kvisu, a ještě jednou tolik, než cestu přehradilo neschůdné pohoří Werinku. Mezitím se znatelně ochladilo. Nejen díky nadmořské výšce, ale spíše blížící se zimou. Okolí zpustlo a zeleň zmizela, nahrazena hliněnými a kamennými pláněmi.

Když lidé zjistili, že se ocitli ve skalním kotli, z něhož není kudy vyjít, málem propadli zoufalství. Jejich strastiplná cesta má být korunována vyprahlým skalním údolím? Jakému ďáblovi jsme to upsali své životy? ptali se.

Sogot, který celou cestu absolvoval pěšky jako mnoho ostatních, mlčky prošel skrz rozčilené zástupy až do čela, kde postávali bezradní průzkumníci. Aniž co řekl, aniž se ohlížel, počal stoupat do kamenité stráně, přímo proti strmě se zvedající skalní stěně. To, v co nikdo nevěřil, se stalo skutečností: netrvalo dlouho a v záhybu skalního masivu se objevil temný jícen jeskyně.

„Nebyl tam. Nebyl tam!" dušoval se náčelník průzkumu.

„Já ti věřím," souhlasil s ním vyslanec. „Pusť to z hlavy."

Jako dlouhý had, věnčený bezpočtem blikajících pochodní, vnořil se početný zástup do nitra hory. Pochod se výrazně zpomalil, neboť dno jeskyně nebylo nijak ošetřeno, a často bylo nutno přelézat kamenná pole. Přesto poutníci následovali Sogota, který kráčel neochvějně dál, značkujíc pro sebe i všechny za sebou cestu siným magickým svitem.

Možná si někdo myslel, že cesta podzemím nebude dlouhá, ale různě se klikatící jeskyně nebrala konce. Některá místa byla rozměrná, že by jimi tři kočáry vedle sebe mohly projet, jinde se stěží podařilo provést dobytčata, která občas protestovala proti nezvyklé podzemní procházce.

Dlouhý, předlouhý byl pochod ledovým srdcem skal, a někteří lidé již počali umdlévat únavou. Konečně se vzduch znatelně ohřál a první řady vyšly zpět na světlo denní. Skutečně, slunce již stálo značně vysoko - strávili v podzemí téměř celý den a noc!

Výsledek námahy ale stál za to. Před nimi se otevřela nečekaně malebná, jen mírně zvlněná krajina, do dáli se široce rozevírající, toliko po okrajích věnčená sráznými horami se sněhobílými vrcholky.

„Jsme už v cíli, nebo naše cesta povede ještě dál?" tázal se Danar svého podivného souputníka.

Ten zvolna, spokojeně přikývl. „Toto je váš cíl."

Byla to však pravda jen zčásti. Ještě celých sedm dní pochodovali utečenci svým novým domovem, než Sogot zastavil na jednom mírně vyvýšeném místě.

„Tady vyčkejme."

Tato dvě slova vzbudila mezi lidmi nové vzrušení, ale pamětlivi dosavadních zkušeností, neodvažovali se ho tázat na důvod. Ten se ostatně ukázal již druhý

den: z jihu se objevili další lidé, kteří přišli z Gosumu, podél řeky Pohel a Ursid, překonali Hortskou poušť a ocitli se taktéž ve zdejším úrodném mezihoří.

Úžas byl oboustranný.

„Kde se tu berete, lidé Gosumští?"

„Sogot nás přivedl! Hle, tamhle jde! A kdo vás?"

„Inu, také on!"

A to nebylo ještě nic proti tomu, když na stejné místo jen o den později přišly i zástupy z Harkie a Umbirsu! Celkem se v dosud nikým nepoznaném mezihoří shromáždilo přibližně třináct tisíc osob ze čtyř pobřežních království. A tito lidé se dalšího rána sešli kolem návrší, na kterém byl Sogot s předáky, a pravili:

„Ty, reálný mágu, jsi nás vyvedl ze čtyř království až sem do srdce hor. Řekni nám konečně proč, a také co nás čeká!"

Sogot se podíval na vůdce čtyř proudů, ale nikdo se nechtěl ujmout řeči. Promluvil tedy on.

„Sami jste poznali, jak nevlídná dokáže být vaše dřívější domovina, ať už jí byl Gosum, Xoremb, Harkia nebo Umbirs. Na rozdíl od těch, kteří odpadli a vrátili se pod bič svých špatných panovníků, vy jste prokázali rozhodnost a vytrvalost jít za svým cílem. Odměnou vám bude vaše pospolitost, postavená na jiných pravidlech, než okolní říše. A proč? Protože nyní vy budete tvořit nové, šesté království. Království v samém srdci Segorru."

„Nebude to jednoduché. Čekáte-li zázraky, budete možná zklamáni. O úspěch se musíte postarat sami, svou prací a svorností. Bude-li však nezbytno, nezůstanete ve svém úsilí osamoceni."

Předáci čtyř zástupů se pak radili, a navrhli aby se Sogot stal prvním vládcem nového království. Ten to ale odmítl.

„Nejsem jedním z vás. Má cesta je jiná než vaše. Vyberte někoho z vašich řad."

Znovu dali hlavy dohromady, a prohlásili: „Jsme tu čtyři vůdci čtyř zástupů. Zvolme prozatím vládu společnou. Ale protože vyslanec Liskenský přivedl nejvíce lidí, ať se nové království jmenuje Danar!"

12 Válka, která nebyla

První zima - ač nebyla v zdejším tropickém pásmu nijak děsivá - stala se další velkou zkouškou statečnosti a odhodlání nových osadníků. Vykořeněni ze známého prostředí, jen provizorně zabydleni, obklopeni neznámým krajem, snažili se přežít ze všech sil. Někdy i jen ze dne na den. Horami zcela odříznuti, připadali si chvílemi jako by byli jediní a poslední na celém světě.

Nicméně čtyři místokrálové vybrali několik odhodlaných a silných mužů, kteří se vydali nazpět skrz hory, aby přinesli zprávy z vnějšího světa. Poté, co prožili různá dobrodružství a překonali nejednu hrozbu, vrátili se po čtvrt roce zpět.

Odvedli dobrou práci, a lidé s jistým dojetím i uspokojením poslouchali, jak se daří těm, které tak nečekaně opustili. Po útěku poddaných všechna království zpřísnila zákony a zvýšila tlak na poddané. „Ještě že jsme pryč!" říkali lidé.

„Ten vodopád na stráni u Jorisetu stále chrlí vodu!" sdělovali cestovatelé, kteří se navrátili z Xorembu. „Zkoušeli ho svést stranou, ale podemlel všechny hráze. Vykotlal už pořádnou strž, sahající až k městským hradbám. Nikdo neví, jak ho zastavit!"

Ještě někdo ale prošel spletitým podzemím: dlouhá karavana o čtyřech stech mezcích, naložená vším možným, kterou osadníkům zjevně poslala kněžna Tülkü. Bedny obsahovaly především bolestně postrádané přesné nástroje, a kromě soli, materiálu, oděvů, potravin a léčivých přípravků také pytle zdravého osiva a sazenic k založení nových polí. Skupina poháněčů se příliš nezdržela. Předali celou karavanu a pěšky se vydali nazpět.

Na jaře roku 112 došlo kromě toho k dalším dvěma významným událostem.

Vskutku velkorysými plány bylo v Danaru založeno sídelní město Thof. A skupina vybraných kopáčů počala kutat v udaném místě zlaté žíly!

Když horníci přinesli ukázat první vzorky, lidé propadli nadšení. Tohle nebyl běžný materiál, který dává sedm uncí2 zlata na tunu3 hlušiny. Podíl zlata se pohyboval na hranici sto dvaceti uncí! Werinská jizva, jež v dávnověku vyrvala těžké kovy z hlubin k povrchu, nyní došla svého využití.

Od vzniku Danarského království se Sogot nijak nevyhýbal spolupráci, a vstupoval do událostí občasnými, i když ne vždy přímo viditelnými zásahy. „To bylo ale štěstí, že to takhle dopadlo!" říkali nezřídka lidé když je minula nějaká nepřízeň osudu. Sogot to s uspokojením slyšel, ale nijak se nepřipomínal.

Zato jiná jeho činnost budila údiv od počátku. Nezřídka totiž v noci mizel, a pak se z hor všude kolem neslo bližší či vzdálené hřmění.

Našlo se pár odvážlivců, kteří s velkou námahou a četnými riziky vystoupali na štíty horských velikánů, a podařilo se jim zjistit co se děje. Sogot prolétal vzduchem podél skal a metal po nich blesky, které trhaly celé útesy, jež se řítily v mohutných lavinách dolů do srázných údolí. Této zvláštní zálibě se věnoval téměř půl roku.

Během roku 112 do Danaru reálný mág Sogot přivedl ještě dalších devět tisíc lidí, veskrze zručných odborníků ve všech možných oblastech. Nedotčené lesy mezihoří počaly ustupovat, přenechávajíce úrodnou půdu rozumně organizovaným polnostem a sadům.

Jak čas plynul, získávalo dosud zcela neznámé království na síle i jistotě, ale také počalo vzbuzovat zájem okolních zemí.

První našli cestu skrz hory průzkumníci Harkijského krále Depoje. Jeho Veličenstvo bylo nesmírně překvapeno, že místo pár chýší jakýchsi nuzných uprchlíků narazili jeho zvědové na nečekaně skvěle se rozvíjející državu, jež se nadto sama prohlásila za království!

Že by uprchlíci mohli v horách vybudovat nějaké sídlo, bylo ještě aspoň trochu přípustné. Ale vyhlásit si vlastní království, to nemohlo nechat chladným žádného monarchu v okolí. A také nenechalo.

Král Depoj vztekle kázal sebrat vojsko, a vyslal ho pod velením vojvody Tikema na sever, aby rozvrátil a vypálil hnízdo uprchlíků. Čtveřici trucvládců a četné předáky nařídil lapit a v klecích dovézt zpět do Arkelly, kde jim měl být mezitím přichystán velkolepý způsob sprovození ze světa.

Vojvoda Tikem pojal vojenskou výpravu coby osídlovací. Když už tam ti rebelové počali budovat nějaké sídlo, byla by chyba toho nevyužít, řekl si. A tak s sebou vzal kromě vojáků i značné množství doprovodného lidu, včetně celých rodin.

Brzy na jaře se celý zhruba dvanáctitisícový konvoj dal do pohybu, a bez větších problémů stanul o tři měsíce později před útesy Werinku. Vstup do tunelu byl přesně tam, kde ho zvědové objevili, a pět tisíc Harkijských vojáků odvážně vniklo do mezihoří. Za nimi se temným průchodem valilo zbylé množství civilního doprovodu.

A tím vlastně všechno skončilo. Žádná další zpráva ke dvoru nedorazila. Krále Depoje napadlo, že vojvoda zvítězil a rozhodl se nechat si mezihoří pro sebe. Všecek rozezlen vyslal proto další poselstvo, aby vojvodovi připomnělo kdo je jeho králem.

Ale skutečnost byla ještě nepříjemnější, jak vyšlo najevo když se poslové schlíple vrátili ze skal do Arkelly.

Jako prvního v rozlehlém a úrodném mezihorském kraji natrefilo Tikemovo vojsko jakéhosi divokého lovce. Vojvoda Tikem zcela nečekaně kázal zastavit postup, a půl dne soukromě rokoval s oním divným člověkem ve svém stanu. Načež přešel s celou armádou i doprovodem na stranu Danarského království.

Král Depoj měl zprvu dojem, že se přeslechl. Pokud ho existence vzdorokrálovství urážela, tak vojvodova zrada ho nyní rozpálila do běla.

Co na tom bylo nejhorší: nebylo jak se pomstít! Král sice mohl vzít novou armádu, dokonce i silnější, a vyrazit do skal, jenže tím by oslabil své vlastní panství. Vztahy se sousedním Umbirsem a Gosumem nebyly nijak idylické a Depoj

by nakonec mohl přijít i o svůj trůn, kdyby se rozneslo, že jeho země není schopna adekvátní vojenské reakce na napadení sousedy.

Když se dosyta vyzuřil, dostal král Depoj nadmíru skvělý nápad: zapojí do války proti Danaru i ostatní krále! Koneckonců, existence samozvaného království uráží i jejich královskou vznešenost! Nakonec by se králem mohl prohlásit i kdejaký metař, ne?!

A vyslal výmluvné posly na východ i na západ.

Mezitím zprávy, jež sem-tam prosákly z Werinských hor, vykreslovaly Danar jako malou, ale prudce vzkvétající državu, jež dosahovala nebývalé produktivity ne díky útisku vrchnosti, ale díky semknutosti lidí ke společnému cíli.

Čas od času se někteří odvážní lidé nechali zlákat, sebrali co mohli a prchli do centrálního pohoří. Aby vladaři učinili těmto živelným pokusům konec, rozestavili na cestách do hor hlídky. Po pravdě řečeno, nijak to nepomohlo. Vojáci spíš posedávali v hospodách, než aby trčeli v pustině a číhali na náhodné zběhy z feudálních panství. A když už někde strážili, uprchlíci jejich okázale zbudovaná vojenská stanoviště, zdobená praporci na vysokých kopích, bez problému obcházeli velkým obloukem.

Vzteklí vladaři proto vymysleli druhou fázi: vypustili mezi lid udavače, kteří hlásili když se někdo odvážil vydat k horám. Vojenské hlídky pak vyrážely téměř najisto, a poddané, kteří se chtěli vymknout ze svého trudného jha, čekaly přísné tresty.

Jenže životnost udavačů byla příliš nízká na to, aby jejich činnost přinesla očekávaný efekt. Poté, co se jejich těla počala porůznu nacházet utopená v žumpách, zájem nových rekrutů pro tento druh dobře placené, avšak přece jen značně rizikové práce velmi ochladl. Neustálá nevole z odlivu robotníků i řemeslníků panovníky konečně dohnala k tomu, aby se domluvili. I když jim jednání i chystání vojů trvalo téměř pět let.

Proti Danaru se tedy roku 118 dala do pohybu vojska hned ze čtyř stran najednou. Od východu táhla Umbirská armáda o síle 18 tisíc mužů, z jihozápadu se blížila Gosumská armáda patnácti tisíc ozbrojenců, ze západu pochodovaly oddíly království Xorembského (kde se problematicky chápal vlády Zpenkův strýc Xorz) v počtu devatenácti tisíc hlav. Sám harkijský král Depoj pak vyslal čtrnáct tisíc mužů. Jednalo se v součtu o naprosto největší bojové uskupení v dosavadní historii Segorru.

Zprvu šlo všechno hladce. Armády dorazily ze čtyř směrů po nudné a úmorné pouti až ke skalám Werinku, ale tam se zcela nečekaně vynořil problém: tunely skrz horské masívy nebyly k nalezení.

Nikoho nenapadlo, že by mohly prostě zmizet. Velitelé došli k závěru, že byly zasypány a neobyčejně dovedně zamaskovány.

To byl podstatný zádrhel, neboť zdolat strmé stěny Werinku by dokázali snad

jedině důkladně vycvičení i vybavení horští lezci. Takových ale měli velitelé mezi svými vojáky jako šafránu. Nešlo ale jinak - průchody bylo třeba nalézt stůj co stůj! Takže vyslali několik malých skupin horalů na cestu přes zasněžené vrcholy, aby uvnitř zjistili, kde tunely vedou.

Pokusy zdolat Werinské stěny trvaly různě dlouho, od dvou týdnů do měsíce. Ale skončily stejně: neúspěchem.

„Stěny jsou zcela bez cest," referovali lezci. „A když už se nějaká sebemenší možnost objeví, jakoby jí kdosi schválně přerušil v tom nejméně vhodném místě!"

Čas ubíhal a armádám, rozloženým v nehostinných krajinách, rychle docházely zásoby. Vzhledem k tomu, že kolem skal Werinku nebyly žádné vesnice či jiná obydlí, nebylo ani kde, ani co rekvírovat.

Dopadlo to jak muselo. Podzim toho roku byl svědkem neslavného návratu čtyř armád, které prohrály aniž svedly jedinou skutečnou bitvu. Co hůř: králové prohráli hned dvojmo. Nejen že nedokázali exemplárně zardousit svévolné království, ale muži, odvedení do armád, chyběli na polích i v dílnách. Celá odvetná akce se tak otočila proti těm, kdo ji vyvolali. Všechna pobřežní království postihl znatelný ekonomický pokles. Co myslíte, že králové udělali? Ještě víc utáhli šrouby útisku vůči poddaným.

Na jaře nového roku nadto vyschl zlatý zdroj v proslulých Xorembských zlatých dolech. Žíly cenného kovu se vytratily jak voda v písku. Marně horníci proráželi průzkumné štoly a šachty do všech stran. Masivnímu zdroji bohatství, vydřeného z tisíců zotročených poddaných, odzvonilo.

Tím větší váhu získalo kvalitní zlato Danarské, které zvolna začalo proudit z mezihoří směrem k pobřeží Segorru.

Podle očekávání to však nebylo bez problémů. Když dorazila první zlatá karavana přes Zgur do Arkelly, byla již na rozkaz krále očekávána početnými zástupy ozbrojenců, kteří prostě zabavili všechen náklad a uvrhli obchodníky do žaláře.

„Já jim ukážu!" prohlásil král Depoj, lačnící po zlatě. A rozkázal katům, aby z obchodníků dostali jak a kde pronikli skalami. Jenže díky zlomyslnému osudu, případně s nepatrnou pomocí reálného mága, se někdy věci zvrtnou v nejméně očekávané chvíli. Tak tomu bylo i nyní. Z osmatřiceti zajatých obchodníků byl v kobkách nalezen pouze jediný. Ostatní zmizeli, aniž kdo věděl jak či kam.

Král Depoj byl sice prchlivý jako téměř každý monarcha, ale nebyl dočista na hlavu padlý. Došlo mu, že tu ten poslední obchodník nezůstal proto, že by na něj kdosi zapomněl. Odvolal prozatím mučení, a předvolal ho naopak před trůn.

Muž, kterého spatřil, nevypadal nijak vylekaně či bázlivě, a poté co provedl svou úklonu, směle se zadíval králi do očí.

„Jak utekli tvoji společníci?" tázal se král.

„Nevím, Vaše Veličenstvo. Každý z nás měl celu zvlášť."

„Proč jsi neutekl i ty?"

„Proč bych utíkal, když jsem se ničím neprovinil?"

„Jsi služebník lžikrálů! To stačí abych tě předhodil psům!"

„Každý je něčí služebník, Vaše Veličenstvo..."

„Já nejsem, ty bloude!" vzkřikl zlostně král Depoj.

„Mýlíš se, Veličenstvo. Ty jsi největší otrok... svých vlastních vášní," pousmál se téměř neznatelně muž.

Král Depoj už-už otvíral ústa aby nechal toho neuvěřitelného drzouna rozčtvrtit, když mu cosi padlo do oka. Zhluboka vydechl, a když si myslel, že už ovládá hlas, řekl: „Pohleď vlevo!" Když tak spatřil profil mužovy tváře, pravil: „Tys Sogot!"

„Ano."

Dvořané mimoděk ucouvli v náhlém strachu.

Král mlčel, ale celý se třásl. Zčásti vztekem a zlostí, ale zčásti i náhlými obavami, jež tísnivě sevřely jeho nitro.

Proč se tu ten divný člověk znovu ukázal? Jde mu opravdu jen o zlato, nebo má nějaký jiný úmysl?

Jenže ještě někdo v audienční síni si Sogota měřil vyloženě nenávistným pohledem. Byl to dvorní mág Xygin. Musel před lety usilovně žehlit svou potupu, a trvalo hodně dlouho, než obnovil svou pošramocenou pověst. Od chvíle, kdy téměř tři dny visel hlavou dolů, připravoval se k nejstrašnější pomstě. A nyní byl původce jeho hanby zde!

Xygin snad ani nedýchal, aby na sebe neupozornil byť sebemenším zvlněním magie. Pomaličku, nenápadně, zaměřoval Sogota všemi pomůckami, jež neustále nosil při sobě. A tak jako minule, nevycházel z údivu. Žádná magie. Naprosto žádná!

Ten člověk jí buďto umí naprosto dokonale skrýt, anebo... anebo musí být bůh, napadlo najednou Xygina mrazivě. Jenže oheň nenávisti převážil nad zdrženlivostí. Mág Xygin kolem sebe rozložil maskovací pole a poté shromáždil maximum magie do své hole. Vzduch počal tiše praskat energií, letmé záblesky na povrchu hole houstly, ale díky skrývací magii si ničeho nevšimli ani dvořané, stojící hned vedle něj. A když už mága tak strašlivě pálila dlaň, že hůl téměř nemohl udržet, vrhl celý magický náboj proti Sogotovi.

Účinek výbuchu byl spektakulární.

Výzdoba sálu okamžitě opustila síň vyraženými okny, zástupy dvořanů byly sraženy na zem, královský trůn se málem zvrhl, nebesa nad ním se urvala a odlétla pryč coby zlatem zdobený netopýr. Rozlámaná dlažba kolem Sogota se rozzářila rudým žárem. Nepříjemné však bylo, že samotného Sogota se drama nijak nedotklo, dokonce se ani neobtěžoval otočit k mágovi čelem.

„Xy-gi-ne!" zařval král Depoj, když konečně popadl dech.

Dvorní mág se stěží probíral z ohromení. To přece nešlo! Nebylo myslitelné, aby

výboj magie, který by dokázal rozbít skálu velkou jak venkovský statek, neměl žádný účinek!

Mág sebral poslední zbytky sil i odhodlání. „Rozpoznal jsem, Vaše Veličenstvo, že chystá útok!" Odvážně rozpřáhl ruce a popošel Sogotovi blíže. „Varuji tě, Sogote! Tohle bylo pouhé upozornění! Zkusíš-li cokoli, zničím tě již zcela!"

Král Depoj si svíral bolavou hlavu. „Cože? Sogot mě chtěl napadnout?!"

„Tak jest! Chtěl!"

„A ty... jsi ho... zastavil...?" téměř slabikoval král.

„Ano, Vaše Veličenstvo!"

Král si dobře všiml, jak se Sogot jen maličko bezeslovně pousmál. Náhle ho znovu přepadl vztek.

„Vypadni!" zaječel na překvapeného Xygina. „Ven, ty budižkničemu! Zmiz mi z očí!" Dvorní mág se nedohadoval. Obrátil se a chvatně zamířil k východu. Po pravdě řečeno raději by běžel, ale síla, kterou vydal do nezdařeného útoku, ho tížila nesmírnou únavou. Byl rád, že popadal dech.

„Konečně máš stejný pořádek v paláci jako ve svém království," řekl kousavě Sogot, rozhlížeje se po rozkotaném sále. Otřesení dvořané sténali, bolestivě se zvedali na nohy a ti více vzadu nenápadně couvali ze sálu pryč.

Král Depoj jen s vypětím sil držel na uzdě svou zuřivost nad novým neúspěchem. Trvalo delší dobu, než sebral sílu a hlavně odvahu se zeptat: „Chceš mě tedy zabít, Sogote?"

„Nikoli, Vaše Veličenstvo. Kdybych chtěl, už bych to udělal, a mág Xygin by mi v tom nezabránil ani v nejmenším."

„Hm... rci tedy, cos mi říci chtěl."

„Jsem toho názoru, že není vhodné zlatou karavanu z Danaru vítat vězením. Lepší bude ukázat jim laskavou tvář a zavést s horským královstvím výhodný obchod," pravil Sogot.

„Je to lžikrálovství!!"

Depoj, jako každý aristokrat, si nesmírně zakládal na své urozenosti a nesnesl pomyšlení, že by se někdo neurozený odvážil povyšovat na jeho úroveň. Jenže Sogot dodal:

„Nemusíš souhlasit, ale dost možná bude souhlasit některý z okolních králů... co by to znamenalo, nebudu rozvádět."

Tahle věta Depoje citelně tnula. Představa, že by Danarské zlato plynulo jinam než k němu, byla ještě horší než nenávist k samozvancům. Přesto se tvářil, že dlouho přemýšlí. Sogot ho nerušil.

„Bude Danar obchodovat zlatem výhradně se mnou?" tázal se pak číhavě král.

„Ne. V tuto chvíli jednají jiné Danarské zlaté karavany se všemi ostatními králi," ujistil ho Sogot a ani se neusmíval.

„Nenávidím tě," zašeptal král.

„Nic, co bych nevěděl...“

Král Depoj stiskl zuby, až mu zaskřípaly. „Dobře, Sogote,“ řekl pak docela klidně. „Žádná Danarská zlatá karavana se v mé zemi či na mém dvoře již nesetká s nevlídným zacházením. A nyní zavolám svého zlatníka a promluvíme si o ceně za Danarské zlato...“

---------- Poznámky:
2 1 oz = 32g
3 1 tuna = 925 kg

13 První kolo

Kolij Bunk se narodil před třiceti lety poblíž Umbirského města Takiri. Otec hrnčíř, pracující v porcelánu, dal synka na učení do města, kde se mladý Bunk stal kuchařem a číšníkem. Byl přijatelně inteligentní a ambiciózní, takže vbrzku zaujal místo šéfkuchaře v jednom ubytovacím zařízení.

Jeho touhou však bylo vkročit do paláce. Naneštěstí, nikdo z kuchařů kteří sloužili na šlechtických dvorech, ne a ne zemřít. Zkoušel to tedy postranními cestami, ale i když vydal dost peněz, vše marno. Zahořkl milý Bunk, a když se z Umbirsu bral dav, mířící jaksi nepochopitelně do dalekých skal, sebral se pln nespokojenosti a opustil království s nimi.

Když si odbyl své ohromení z objevu nového světa v srdci Werinku, počal intenzívně pracovat na své kariéře. Tentokrát mu bylo štěstí nakloněno, a v nově se formující společnosti zaujal místo šéfkuchaře čtyř spoluvládců.

Kolij Bunk byl konečně spokojen. Vyhlédl si ve svém okolí docela pěknou mladou ženu, a protože i ona v něm nalezla zalíbení, vzali se a založili domácnost. Jak už to nezřídka bývá, do roka a do dne se stali šťastnými rodiči.

Vše vypadalo skvěle.

Až do chvíle, kdy se u něj v domku objevil nějaký muž.

„Najednou tady byl, když jsem šla zamíchat zelí! Myslela jsem, že je to tvůj známý...!" špitala žena tiše v kuchyni.

„Nikdy jsem ho neviděl!" vrtěl Bunk hlavou. „No ale když už tu je, dones nějaké pohoštění..."

„Nejsem tu kvůli jídlu," řekl ale divný host. „Chci po tobě jinou službu, Koliji." Z pláště vyňal nebezpečně malý flakónek. „Toho nepozorovaně přidej čtyři kapky do nápoje Sogotovi. A tohle," položil na stůl těžký měšec, „užij podle vlastní chuti."

Bunk nakoukl do měšce. Bylo v něm zlato. Strašně moc zlata. Zatočila se mu hlava. Nejen z toho, co se po něm chce, ale z toho, že by konečně mohl být svým pánem, a neposluhovat u jiných. Přesto v něm strach přetrvával.

„Ne, tohle nechci udělat," řekl těžkým hlasem.

Příchozí pomalu otočil hlavu ke kolébce. „Chápej, Koliji, zlato není jediným způsobem, jak tě přemluvit. Také se může stát, že ti nezbyde než noc co noc bdít u lůžka tvého syna. A ani tak ho neuhlídáš...!"

Kolij Bunk to pochopil úplně přesně.

Nechvátal. Však mu také onen tajemný muž kladl na srdce, aby to zbytečně neuspěchal. Postupně zkoušel jednotlivé kroky svého nechtěného úkolu, až si byl jist, že je zvládne. Ale pak k provedení chyběla příležitost, protože Sogot se na několik dní ztratil neznámo kam. Měl takové výpadky ve zvyku, a nikoho to nepřekvapilo.

Konečně nastala ta rozhodující chvíle, kdy čtveřice vládců mezihoří usedla spolu

se Sogotem k hostině. Byl to vzácný okamžik, neboť Sogot byl znám svými možná až nemístně asketickými způsoby. Čtyři kapky čiré jako ranní rosa na růži zmizely v poháru, jež se poté ocitl na stole před reálným mágem.

Věru že byla příležitost se napít! Spoluvládci Solek, Korkim a Rifiz se dohodli, že složí vládu do rukou Danarových, a sami se ujmou místodržitelství ve třech nově založených městech, Klifu, Oqiru a Xirdu. Rozhodli se tak již podruhé, neboť když k témuž kroku vyzvali Danara před rokem, poctu odmítl. Tentokrát se nechal přesvědčit. Bývalý Liskenský vyslanec byl k vládě přece jen vhodnější než kdokoli z pobřežních králů.

Nebyla žádná halasná a okázalá korunovace. Solek přednesl návrh, a Rifiz s Korkimem ho podpořili. Danar se zdál poněkud překvapen. „Už před rokem jsem dal odpověď," pravil poté.

„My víme. Ale to bylo před rokem."

„Mohu znovu odmítnout?" tázal se Danar.

„Můžeš," připustil Rifiz. „Ale lepší bude když přijmeš."

A Danar řekl: „Dobře, přijímám."

Nyní seděli u společného stolu a probírali věci, jež mezi sebou řeší vladaři. Sogot je mlčky pozoroval. Ti muži nebyli žádní hrdinové, kteří by dokázali otřást světem. Nebyli neporazitelní stratégové, ani géniové co zažíhají světlo v dějinách. Ale měli zdravý rozum, zdrženlivost a vyznačovali se vzácnou svorností.

„Tedy - na Danarského krále!" pozvedl po chvíli Solek pohár.

„Na naše stálé spojenectví," kontroval král.

I Sogot pozvedl svou číši a zhluboka se napil.

Kolij Bunk, dozírající ze svého stanoviště jako vždy na hladký chod hostiny, pocítil mrazení na zádech. Teď! Teď to bude!

Jenže... okamžiky ubíhaly, a nic se nedělo! Bunk sice tušil, že jed nebude účinkovat okamžitě, ale pokud měl, tak se účinek nějak podivně zpozdil! Je zbytečné to natahovat: hostina proběhla v poklidu a vládci se spokojeně rozešli.

Bunk pohybem očí vyslal obsluhu, aby sklidila ze stolu a uvedla hodovní síň do vzorného stavu, a s hlavou plnou zmatku se otočil, aby došel zkontrolovat kuchyni. Přitom však leknutím málem vyskočil do vzduchu, neboť těsně za zády mu stál - Sogot.

V Bunkovi se zastavilo srdce. Jsem ztracen, pomyslel si jedině.

Sogot se mu očima chvilku propaloval do hlavy, načež tiše řekl: „To nic. Ale už to nikdy nedělej."

Než se Bunk probral ze smrtelného ohromení, byl sám.

Ve stejné chvíli zazněl jeskyní, výtečně skryté v předhoří Libského skalního masivu, velmi nespokojený hlas. „Já jsem to říkal, že taková hloupost neprojde!"

To promluvil Xorembský mág Kudichoj. Sešel se zde s ostatními mágy, aby se pomocí svých dalekohledných schopností potěšili sledováním, jak Sogot přijde

o život. Úklad však zjevně selhal.

„Jen klid," zazněl hlas mága Suchuma. „Rozhodně byla určitá šance, že to vyjde. Bytosti, zvyklé chránit se před největšími hrozbami, občas opomíjejí ty nejprostší."

„Jak vidíme, to není Sogotův případ!" procedil vztekle mezi zuby mág Xygin. „Ale to jsem vám říkal hned! Jenže vy jste tvrdohlaví jak mezci!"

„Suchum to řekl dobře. Bylo to nenápadné a bezpracné," pokrčil mág Sotikuj rameny. „Nevadí. Berme to jako první kolo. Sogot má jistě nespočet nepřátel kolem sebe, takže nebude mít důvod spojovat s tím nás."

„Ale jsme tam kde předtím!" zaskřípal nenávistí přetékající hlas Xyginův. „Využijme toho že jsme tajně pospolu, a připravme konečně pořádný plán na odstranění toho zpropadeného vetřelce!"

„Zdravím. Ač nezván, trochu vstoupím do vaší rozmluvy," zazněl náhle z kouta jeskyně hlas. Patřil Sogotovi, který způsobem sobě vlastním přišel přímo do ohniska událostí.

Jeskyní v bleskovém sledu zapraskalo několik výbojů magie. To mágům povolily nervy a pokusili se podivnou bytost proměnit v prach, roztrhat, spálit a mrštit jím o skálu. Výsledkem však byl jen závan horkého vzduchu s výraznou vůní zkratované magie.

„Už jste skončili a jste schopni poslouchat?" tázal se Sogot.

Mág Sotikuj si to přebral po svém. Škubl rukama a zmizel, jenže vzápětí se znovu objevil jen o kousek dál. Všecek zmatený udělal několik kroků a když zjistil, že je zpět v jeskyni, jen mlčky počal couvat, až se přimáčkl zády na skalní stěnu.

Mág Xygin, který měl největší důvod k obavám, kolem sebe složitým gestem vybudoval obrannou bariéru. Jeho nadlidským napětím zkřivená tvář prozrazovala, jaké množství síly do ní vkládá. Nezdálo se však, že by něčemu prospěla. Sogot mezitím beze spěchu popošel blíž k mágům. Jakoby mimochodem zdvihl paži, uchopil Xyginovu obrannou sféru a strhl ji jako zteřelou pavučinu. Zbylí dva mágové se ani nepohnuli. Docházelo jim, jak se věci mají.

„Zanechte dalších pokusů," pronesl Sogot hlasem, který neměl ani stopu po nějakém nepřátelství. „Nijak vám nepomohou, jen nás zbytečně okrádají o čas. Chápu že mě nemáte rádi. Ale musíte uznat, že jsem vás při provádění svých plánů poškodil tak málo, jak jen to šlo. Nechal bych vás na pokoji, ale váš pozdrav v mé číši mě přiměl reagovat."

Mágové mlčeli. Nebylo co k tomu říci. Jedině mág Sotikuj se pomalu, tiše, maskoval kamenem.

„Víte... já k odpovědi nepotřebuji číši," navázal Sogot. „Umístil jsem kapku onoho elixíru rovnou do vaší krve. Myslím, že někdy v těchto chvílích byste už měli pocítit jeho vliv."

„Proč nás... nezabiješ rovnou?" vydusil ze sebe mág Suchum, přičemž vnímal, jak amulet na ochranu proti jedům, jež měl na krku, víc a víc žhne. V příštím

okamžiku se ale přívěšek přetížením rozletěl na kousky a mág napůl poklesl na koleno, neboť jed rázem zaútočil na jeho tělo plnou silou.

„Správný dotaz," přikývl Sogot. „Vidíte? Mág Suchum první pochopil, oč jde. Kdybych vás hodlal jen z pomsty zabít, neztrácel bych čas."

„Takže... co chceš?" zasípal mág Kudichoj. Jeho magické prsteny temně jiskřily, jak se snažily eliminovat jed v těle, ale také to příliš nepomáhalo.

„Jediné: jděte mi z cesty. Nebudu se o vás zajímat, pokud se nevhodně nepřipomenete. Ujasněte si prosím, že vy jste mágové, já jsem ale reálný mág."

Mág Xygin se chytil za prsa. Jed už účinkoval ve své poslední fázi. Sogot si ho změřil a s mírným despektem zavrtěl hlavou. Napřáhl ruku s nataženým prstem, na kterém se vzápětí objevily čtyři kapky, extrahované z krevního oběhu čtyř mágů. Postavy kolem něj mimoděk úlevně vydechly.

„Jak prosté," zakýval Sogot hlavou. Kapky se zvolna vypařily a zmizely ve vzduchu. Pak se podíval na mágy: „Už dobré?"

Nikdo mu neodpověděl, ale on ani odpověď nečekal.

„Další upozornění nebude," pravil tiše, ale zřetelně. V příštím okamžiku byl pryč. Nový povzdech mágů se zatřepetal pod stropem jeskyně.

„To bylo o fous," zavrčel mág Suchum.

„Já jsem to říkal!" zahromoval mág Kudichoj. „Vy hlavy zabedněný! Málem nás oddělal na hromadu! Prý - zkusíme jed! Hlupáci! Ignoranti!" Otočil se. „Prosímtě Sotikuji, vylez už z toho kamene, ty osle! Snad jsi nemyslel že se mu schováš?!"

„Nemáme... nemáme šanci," vydechl Sotikuj, rozpouštějíc na sobě čerstvé kusy skály.

„Třesky plesky!" utnul ho Xygin. „Uznejme, ten jed byla chyba. Ale už se víckrát nachytat nenecháme. Prohlédněme nejprve pečlivě okolí, jestli tu někde nezůstal skryt!"

Když uběhl přiměřený čas, a všichni zavrtěli hlavu, dodal: „Tak! Musíme se ho zbavit, jiná cesta není! Segorr si nenecháme vzít! Buď on, nebo my!"

„Ví někdo co je to... ten reálný mág?" rozhlédl se Suchum.

„Hloupost. Patitul!" prskl Xygin žlučovitě. „Nikdy jsem nic takového nepotkal ani nenašel ve svitcích! Dal si kdovíjaké pojmenování stejně jako si ti hadráři v Danaru vyhlásili vlastní království!"

„Ale jeho schopnosti mi přišly docela impozantní...!" připomněl zaraženě Suchum.

„Prostě má... štěstí. Musíme ho zasáhnout tam, kde to nebude čekat! Anebo najít někoho mocnějšího! Toť vše!" soptil mág Xygin.

„Jenže koho asi?" řekl malomyslně Sotikuj. „My jsme přece nejmocnější čtveřice Segorru. A druhý pokus musí vyjít - víte co řekl. Další varování nebude. Kde chcete hledat někoho takového?"

„Možná to nebude úplně snadné," poznamenal mírně zamyšleně Kudichoj, „ale

myslím, že někoho opravdu hodně mocného bych sem dokázal pozvat...!“

14 Le Dragon N'est Jamais Seul

Rozvineme-li před sebou mapu Segorru, dá se říci že nejodlehlejší pevninskou částí je severovýchodní souostroví Carinsmi. Po pravdě řečeno, nikdo by o něj ani pohledem nezavadil, kdyby se nad Danarem jednoho dne nemihl velmi typický, a velmi zlověstný stín.

„Myslel jsem, že bys o tom měl vědět," řekl Sogotovi král Danar. „Draci se na Segorru neukázali nejméně sto let. Všichni měli za to, že buď vymřeli, nebo odletěli kdoví kam."

„Vím o tom. Možná nyní z toho kdovíkam zase přiletěli nazpět," pokrčil Sogot lehce rameny.

Danar pokýval hlavou. „Připadá mi, že tě ta zvěst nijak nezaujala. Máme se toho tedy chopit sami?"

Reálný mág zavrtěl hlavou. „Nebude třeba. Vy máte svých starostí dost. Podívám se na to a vyřeším to."

A tak se vydal k severu. Existence draka na Segorru pro něj nebyla tajemstvím. Jen nevěděl, co ho vyhnalo do povětří. Draci se obvykle nedají snadno přimět k pohybu, pokud sami nechtějí. Že by ho přilákala vůně čerstvého zlata v Danaru?

Mžikem překonal půl planetárního glóbu. Otázka vzdálenosti pro něj už dávno nehrála žádnou roli.

Na souostroví Carinsmi, sevřeném po většinu roku sněhem a ledem, se tyčily tři stratovulkány. Dalo by se říci, že v dobách, když Segorr skončil vypouštění přetlaku jádra Werinskou globální jizvou, sloužily jako pojistné kingstonovy ventily. A občas skutečně byly v pořádné činnosti - mnohatunové kusy lávy vzlétaly na nízkou oběžnou dráhu, odkud padaly dolů až poté co několikrát obkroužily celý širý svět kolem dokola.

Leč mladý, horkokrevný a neukázněný Segorr již zestárl, vychladl a zlenivěl, a trojice stratovulkánů byla mnoho tisíciletí pokryta slušivými sněhovými čepicemi.

Sogot se zhmotnil přímo u nejjižnějšího vulkánu, jež jediný byl pojmenovaný - Satrang. To slovo se zcela automaticky objevilo v jeho mysli, jakmile se postavil na ledových kamenech. Kdopak mu mohl dát jméno, napadlo jej, když sem ještě lidská noha nevkročila? Pousmál se. No kdo asi. Nemusí to být lidská noha, ale třeba něčí křídlo...

Zamířil k nedaleké rozměrné trhlině ve svahu vyhaslé sopky. Aby poznal, že zmrzlou půdou vedou tenké praskliny, způsobené očividně nedávnou seizmikou, nepotřeboval ani své nadpřirozené schopnosti. Zvláštní, řekl si. Vždyť sopky už dávno spí...!

Aura dračího letu byla tak výrazná, že by ji přehlédl snad jen slepec. Sogot věděl, že je na správném místě. Cesta, kterou se ubíral do nitra hory, to dosvědčovala. Bylo zjevné, že slouží někomu výrazně většímu než člověk.

Po chvíli stanul přímo v dávném sopouchu. V prehistorických časech zde vřel a šílel kotel doběla rozžhavené lávy, ale nyní tu vládlo šero, ticho a mírný mráz.

A zlato.

Ovšem, jak jinak, řekl si Sogot. Pak pozvedl hlavu, a podíval se směle drakovi přímo do oka.

Bylo ticho, jen vlny v dálce sotva slyšitelně a neúnavně tříštily ledové kry o kamenný břeh. Nikdo se nepohnul. Ani drak, ani Sogot. Jen nějaká zbloudilá vločka, zahnaná sem poryvem větru, zatančila svůj něžný piruet vzduchem a spočinula na zlaté záplavě.

Pak Sogot promluvil. „Zdravím," řekl. Popošel trochu vlevo a posadil se na vyvýšenou hromadu zlata.

Dračí oko ho sledovalo. Otázka přišla až po dlouhé chvíli.

»Kdo jsi, smrtelníku?«

Sogot se pousmál. „Už jsem se bál, že se ani nezeptáš. Říkají mi Sogot. Jak mám oslovovat tebe?"

Dračí tlama se maličko pootevřela. Impozantní tesáky, řekl si Sogot, a vyčkávavě naklonil hlavu.

»Proč si myslíš, že se budeme bavit?«

„Kdybys nechtěl, neptal by ses mě kdo jsem."

»Nerad svačím bezejmenné maso,« zněla odpověď.

Sogot se rozesmál. Tlama se pootevřela víc, pak ještě, a jeskyní se rozlehl třaskavý řev. Drak se smál také.

»Jmenuji se Anxestilian, smrtelníku. Co tě sem přivedlo?«

„Zvědavost. Něco podobného tobě se objevilo nad Danarem."

»Neznám...«

„Aha. Danar je žhavá novinka, neuvědomil jsem si to. Tedy, nad Werinskou jizvou."

»Silná zvědavost, která někoho žene tisíce mil...«

„Opodstatněná, Anxestiliane. Protože jsem stoupencem dobrých sousedských vztahů, přišel jsem na návštěvu dříve, než se něco nechtěně nepovede."

»Nejsi mi sousedem, smrtelníku.«

„Jsi ospalý, Anxestiliane. Prohlédni si mě lépe."

Dračí oko mrklo. A pak ještě jednou. Kdesi v jeskyni se náhle utrhl zlatý útes a s kovovým rachotem se sesunul dolů. Sogot pootočil hlavu za zvukem, ale pak se opět věnoval drakovi.

»Pozoruhodné,« nasál Anxestilian vzduch. »Skoro jsi mě oklamal svým všedním zjevem, zvláštní cizinče. Řekneš mi tedy, kdo doopravdy jsi?«

„Sám přesně nevím, Anxestiliane. Ale to mi radost ze života nekalí. Co však vypudilo draka z jeho příbytku?"

»Zeptej se přímo toho draka, divný Sogote. Otoč hlavu.«

Na vchod padl stín. Sogot se ohlédl a spatřil druhého ještěra.

Drak není nikdy sám, pomyslel si. V tomto případě to platí doslova. Usmál se nové obludě vstříc. „Zdravím tě, Ifiniel!"

Dračice se plavným pohybem přehoupla přes Anxestiliana, uložila se po jeho pravé straně a upřela zrak na Sogota. »Nevím o tom, že bychom se my dva znali.«

Otočila se na společníka.

»Co se děje, můj příteli? Na chvilku se vydám ven, a když se vrátím, rozmlouváš tu s nějakým...«

Sogot povytáhl obočí. „Neboj se to říci. S nějakým nečlověkem."

Ifiniel natáhla vzduch nozdrami.

»Aha. Pozoruhodné. Velmi!«

„Inu, jak pro koho. Protože myslím, že už tu jsme všichni, položím slušně znovu otázku: co tě vylákalo z příbytku?"

Ale dračice měla jinou starost.

»Co sem přivedlo tebe? A nevymlouvej se na zvědavost. Jsi jiný, velmi jiný, než cokoli co jsme kdy potkali. A dobře cítím, že za tvou zdvořilostí stojí síla, jež by nám i mohla být nebezpečná.«

„Nebude nebezpečná, protože nedojde ke střetu," ujistil dračici Sogot.

»Budeme ti tedy věřit, nečlověče... prozatím. A k tvé otázce... zem se pohnula. Naše zlaté lože se počalo propadat.«

Sogot kývl. „Napadlo mě to, když jsem viděl praskliny venku a pak pád té zlaté hromady tamhle."

»Obhlédla jsem při svém letu mágy. Oni to nebyli. Máš s tím tedy něco společného ty?«

„Ne. Necítil jsem potřebu hrát si na Vulkána. Tedy... zatím. Jde jen o náhodný pohyb zemské kůry. Ale mohl bych vám pomoci."

»A samo sebou za to budeš něco chtít na oplátku!« podotkl Anxestilian tónem který říkal: aha, už jsme u toho!

Sogot neurčitě zavrtěl hlavou. „Asi není nic, co byste mi mohli dát, abych to již neměl. Ale když nebudu chtít nic, bude vám to ještě podezřelejší. Takže ano, něco chtít budu."

»Můžu tě napřed zkusit spálit plamenem?« otázala se sladce Ifiniel a vydechla trochu horkého vzduchu.

„Nic proti tomu nemám. Ale nebuď zklamaná, když to nedopadne tak, jak by se možná dalo čekat."

»Zbytečné vtípky,« usadil svou družku Anxestilian. »Raději se věnujme obchodu. Jak nám chceš pomoci, a co za to?«

„Zastavím propad vulkánu."

Draci si vyměnili bleskurychlý pohled.

»Za jak dlouho?« ujistil se ostražitě Anxestilian.

„Třeba hned."

»Udělej to!«

„Moment," řekl Sogot. Ani se nehnul, ale náhle se celý ostrov zachvěl a moře široko daleko se divoce rozeřvalo. Vstupem vtrhl dovnitř závan horkého, vlhkého vzduchu. „Hotovo," oznámil.

»Jak - hotovo?«

„Ochladil jsem podloží pod Satrangem. Pevninská kra se stabilizovala, tipoval bych, aspoň na několik století. Té mlhy venku si nevšímejte - jako kompenzátor tepla jsem použil okolní moře. Ono časem zase vychladne."

Pohled, který si draci vyměnili, byl tentokráte hodně dlouhý.

»A co tedy za to...?« tázal se Anxestilian.

Jakoby maličko zahanbeně pokýval hlavou.

„Moje prohlášení prve bylo přehnaně pyšné. Hned, jak jsem ho vyřkl, uvědomil jsem si, že mi přece jen můžete dát něco, co nemám, a co bez vaší svobodné vůle nikdy mít nebudu..."

Pohledem, který drakům přišel významný, znovu obhlédl studeně lesklé zlaté hory kolem nich.

»To nezní moc dobře,« podotkla Ifiniel napjatě.

„Pouhé zdání. Věnujte mi... své přátelství, můžete-li."

Nový, ještě delší pohled dračích očí.

Pak řekl Anxestilian: »Jsme... ohromeni.«

15 Akce

Postupem času nový Danar získával na moci i věhlasu. Vnější říše se zprvu sice pokusily několikrát silou zvrátit situaci ve svůj prospěch, ale nikdy se jim to nepovedlo. Jednou blížící se armádu prakticky do posledního muže spláchla třídenní průtrž mračen, jindy vojsko vpochodovalo do husté mlhy, z níž vyšlo zpět na domovském pobřeží, anebo se vojenské šiky před skalami Werinku rozpadly, když se ozbrojenci zničeho nic počali smát jako naprostí blázni a neustali, dokud neklesli úplným vysílením.

Království, byť o pouhých 40 tisících osobách, se tak během krátké doby stalo silou, s níž pobřežní králové rádi neradi museli počítat.

„Armádu?" tázal se Danar trochu zaraženě, když se ho Sogot otázal na problém vojenství. „Proč bychom měli organizovat profesionální armádu?"

„Mlčky počítáš, že tu stále bude někdo, kdo se o Danar postará, řekněme, speciálními metodami. Jinými slovy já. Je to tak?"

„I když vím, že si to nemohu nárokovat - ano, je to tak," přiznal král. „Ty se snad chystáš opustit Segorr?"

„Těžko říci. Kdybych znal svou budoucnost, zbavilo by mě to mnoha starostí, ale také i iluze mé svobody. Ale vy nejste důvodem proč jsem zde. Naše cesty se na čas setkaly, a stejně tak se jednou rozetkají. Prozatím jsem tu a dělám, co uznám za vhodné."

Král chvíli přecházel sem a tam. „Nemáme vlastního mága. Můžeš nám dát svou moc? Nebo aspoň její část?"

„Nemohu, a není to tím, že bych nechtěl, ani tím že by mi to někdo zakazoval. Prostě to nejde. Ale mága dostaneš časem."

„Rozumím. Takže si zatím vystačíme s armádou. Vojvoda Tikem bude naším velitelem. Je oddán materiálnímu vojenství a při slově magie se jeho tvář chmuří. Potěším ho."

„To už nechám na tobě," poznamenal Sogot. „Krom toho tě čeká ještě další věc."

„Poslouchám," řekl král.

„Založíš letectvo."

„Sice mi to slovo nic neříká, ale jak tě znám, jistě to bude něco co Segorr dosud neviděl."

A Sogot přikývl. „O tom buď přesvědčen!"

V této době, kdy se Danarská země zvolna stávala jedním z globálních hráčů, se přihodila ještě jedna zvláštní věc. Jak již patrno, Sogot, tento tajemný tvor, vládl různými podivuhodnými schopnostmi. Jednou z nich bylo i naslouchání. Ve chvíli, kdy přihlížel založení Danarské univerzity, cosi zaznamenal. Byl to tak nepatrný signál, že by ho nejspíše každý jiný přeslechl. Ale Sogot byl vybavený vnímavostí

k detailům.

Zatímco sledoval nadšené zástupy lidí, vyslal část své mysli na průzkum. Ovšem že neužíval metody jako zdejší mágové. Nejprve se podíval do historie - a podivil se. Onen nenápadný signál se objevil již několikrát!

Sogot se v duchu velmi pokáral. Jak je možné, že jsem si ho všiml až nyní? Nestávám se lehkovážným...?!

Pro vlastní klid neprodleně prohlédl a ověřil všechny své informační, nástražné a výstražné systémy. Nikde nic. No dobře. Každopádně, když už o svém přehlédnutí ví, nezaškodí zjistit, co se za ním skrývá. Jako kdyby se kdosi odkudsi pokoušel dostat ven, a nešlo mu to, pomyslel si.

Rozhodně nebyl tak zbrklý, aby se na místo vydal osobně. Dokonce ani neprosvítil Segorr skrz naskrz, i když věděl, že by si toho zdejší mágové nedokázali všimnout. Umístil pasívní sledovací členy ve vrcholech pomyslného krystalu, zlehka cinkl a z pouhých ozvěn na plochách a hranách odečítal projevy reálného světa.

Obraz, který se mu zvolna počal skládat v hlavě, měl daleko do toho, co si pod tím slovem představuje běžný člověk. Byl to úplný kus reality, navíc trochu rozostřený v čase, takže Sogot viděl co předcházelo a mlhavě nahlížel do toho co může přijít.

Čas ubíhal. Lidé se rozešli, základní kámen zakryli bednou, transparenty svěsili a prostranství znovu opanovali stavitelé spolu se zedníky. Sogot je téměř nevnímal, protože to, co se mu stále jasněji vykreslovalo v hlavě, ho naplňovalo nadšením. Dokonce takovým, že počal zvažovat okamžitou intervenci!

Ale klídek, klídek, mírnil sám sebe. S velikým sebezapřením zanechal průzkumu, skryl výsledky a šel se věnovat jiné činnosti. K výzvědným systémům se vrátil až pozdě v noci, když skončilo zasedání vlády, na němž byl vrchním velitelem armády ustanoven vojvoda Tikem, a velitelem letectva generál Dhorg. Jeho funkce byla prozatím symbolická: kromě kamenů vrhaných praky a šípů neměl Danar zhola nic, co by se dokázalo odpoutat od země. Ale jak už víme, co není, může být.

Sogot opustil vládce, usadil se pod vrcholem jednoho horského štítu, a poznovu vybudoval krystalovou průzkumnou síť, tentokráte z jiného prostoru a jiného úhlu. Již dávno věděl, že plno věcí dokáže být z jednoho směru neviditelných. Než planetární rotace přinesla na jeho poledník půlnoc, měl vjem hotový. Když ho porovnal s minulým, souhlasilo to. No páni!

Byl pravý čas zasáhnout.

Přesto Sogot nechal vybudovat ještě třetí výzvědnou síť. Ta už zdaleka nebyla tak nenápadná, ale to byl záměr. Měla oklamat případného nepřítele, který si snadno mohl myslet, že k akci dojde až po jejím dokončení. Zatímco se vytvářela, vyrazil.

Zlomkem sekundy se ocitl u kamenné kobky, utopené pod skalami severně od Gosumského města Drmolu. Přestože věděl, že je zdejší magií prakticky

nezranitelný, zůstal skryt hluboko ve skále, a v kryptě se objevil pouze jeho avatar. Ten se také stal terčem několikanásobného útoku magických pastí, jež byly v kobce nastražené. Byly věru řádné, jenže jak se dalo očekávat, přítomného avatara to nepohnulo k slzám.

Sogot mezitím z jiného úhlu zastavil všechny poplašné signály, které spuštěné pasti ihned svědomitě hlásily svým tvůrcům. Pak prostřednictvím avatara sáhl o jednu úroveň hlouběji, než bylo zvykem, a díky tomu neutralizoval a odstranil překvapivě propracované pole, věznící daný subjekt. Zbyl masívní sarkofág ze tří vrstev - dřeva, kamene a železa, hustě pobitý obručemi ze vzácného antamacia, které má určitou schopnost neutralizovat magii.

Sogot ho prostě uchopil a v jediné chvilce přemístil přes čtvrtinu glóbu na skalní štít, na kterém v témže okamžiku stanul i on sám. Ještě jednou pečlivě prohlédl hlášení sledovací pavučiny, která se mezitím samočinně dokončila. Ne, odnikud nic nehrozilo, a nikdo zatím nic nevěděl. Dokonalá akce.

Spokojeně se uvolnil, když vtom z nitra sarkofágu skrz malé otvory sloužící k dýchání, zalehl tichý, ale velmi příjemný hlas.

„Už můžu ven?"

16 Dejane

Ani ho to moc nepřekvapilo. Měl dost jasné tušení, co se nachází uvnitř. „Ale ano," přitakal.

Sarkofág zapraštěl zvukem lámaného dřeva, drceného kamene a trhaného železa, rozevřel se dokořán a ven vystoupila... dívka.

Po pravdě řečeno, nebyla tak docela člověk. Její lidská fyziognomie v sobě měla nepřehlédnutelné procento z divoké šelmy. Pohybem, který Sogotovi přišel velmi půvabný, pohodila hlavou a zpod černo-rudo-zlaté záplavy nádherných vlasů vykouklo aspoň jedno oko.

„Děkuji," řekla.

„Bylo mi potěšením," vydechl ohromeně. Ano, věděl kdo se nachází uvnitř, ale netušil, že tak neskutečně krásný.

„Jmenuji se Dejane," řekla šelma. „Podle toho, co jsem o tobě za uplynulých pár okamžiků zjistila, vyznáváme víceméně shodné zvyky, a zůstanu jim věrna. Mohu však prosím odložit své vyjádření díků? Jen o malou chviličku...!"

„Nedělal jsem to pro díky, ani pro něco jiného..."

„Já vím," zmizelo oko pod příbojem ofiny. „O to víc se cítím zavázána. Takže hned budu zpět, ano?"

„Ne...!"

Sogot na poslední chvilku chytil krásnou šelmu svou silou, otočil jí a postavil zpět na původní místo. Tohle mě nenapadlo, pomyslel si přitom. Opozdit se, Segorr by byl o pár mágů chudší.

Uhrančivě zářící oko opět vyplulo zpod neposedné hřívy. „Promiň... nečekala jsem, že by ti na nich nějak záleželo. Ale vysvětlil jsi mi to srozumitelně. Ráda bych při té příležitosti podotkla, že nemusíš mít výčitky, pokud se vůči mě dopouštíš násilí. Vím o sobě, že jsem svou podstatou trošku divočejší, takže nemám naprosto nic proti tomu abys mě vhodným způsobem zkrotil, kdykoli usoudíš že to potřebuji..."

Sogot se vypětím všech sil oprostil od situace, jež nezadržitelně stoupala k dramaticky žhavým hodnotám, a znovu bedlivě prohlédl své detekční systémy. Kdykoli se ti zdá, že jsi našel, cos celý život hledal, je na čase zjistit, kdo a proč ti to podstrčil, zní jedno moudré pravidlo. Jenže tentokrát bylo vše v pořádku. Vrátilo mu to aspoň část jeho sebejistoty.

„Nebudu toho zneužívat," pousmál se.

„I jen zneužívej jak libo," oplatila lehký úsměv. „Když tedy nebudu vraždit mágy, kteří mě uvěznili, mohu konečně začít s tou vděčností, co říkáš?"

Přišla těsně k němu. „Jinými slovy, skvělá příležitost pro nás oba, abychom objevili hloubku vzájemného porozumění. Ty si vyzkoušíš různé způsoby jak mě podrobit své vůli, a já zjistím, jak daleko mě v mých provokacích necháš zajít..."

Sogot jen vydechl. „Dejane... to snad..."

Tu noc měli obyvatelé Danaru grátis zvláštní podívanou na ohnivé tornádo, které se prohánělo po vrcholcích Werinku, až se kamenné laviny rozlétaly do všech stran.

„Mám dojem, že jsem celý život čekal jen na tebe," prohlásil Sogot, když se nad východními štíty vyhouplo zdejší slunce. Šelma mu se zavřenýma očima spočívala v náruči. „Co bych měla říci já?" zamumlala tiše.

„To je jedno, co řekneš. Stačí mi slyšet tvůj hlas."

„Měla bych se především omluvit," posadila se.

„Zvláštní začátek, ne?"

„Ne, protože mě ti zdejší řepáci dostali jak malou holku. Vždyť kdyby se mi v rozespalosti zachtělo, jednou rukou bych si přitáhla peřinu na ucho a druhou rukou bych z nich vytřepala duši během jediného zívnutí. Navzdory tomu vidíme, jak jsem skončila: navlečená jak hastroš do toho z módy dávno vyšlého trojvrstvého oděvního výstřelku, zahrabaná sto metrů pod skálou. Hanba mě bude fackovat, dokud se toho neujmeš ty."

„To mi pověz. Jak se jim to podařilo?"

„Kdybych to věděla, nedopadla bych, jak jsem dopadla. Muselo to mít kořeny někde jinde, protože ten samotný sarkofág legračně krumplovaný antamaciem by mě neudržel ani okamžik. Rozhodující bylo zadržovací pole, které jsi tak mazaně odstranil. Mimochodem - někdy mi budeš muset vysvětlit, jak jsi to provedl. Ale taky chci zjistit, čí to pole bylo? A proč zrovna já?"

„Zatím nevíme..."

„Jenže nejen to. Nevím ani nic z toho, co se dělo dříve. Kde jsem se tu vzala? Proč? Jak dlouho? Mám v hlavě jen prázdno."

„Podíváme se na to," přikývl. „Ale až později."

Dobře viděla jeho pohled a vycenila drobné bělostné tesáky.

„Takový stupeň porozumění mi nesmírně vyhovuje!"

„Už je to zase tady," pokyvovali obyvatelé Danaru hlavami. „Snad s tím ohnivým vírem Sogot něco udělá!"

„Měli bychom změnit lokalitu," poznamenal Sogot o něco později, když si dosyta užili žhavé vzájemné blízkosti. „Takhle Danarům zlikvidujeme jejich skály!"

„Možná ti přijdu necitelná, ale mě je celý Segorr ukradený. Jelikož ale vím, že tobě ne, pokusím se k tomu panoptiku najít nějaký kladnější vztah. Jen mi to možná bude chvíli trvat..."

Sogot zvedl oči ke slunci, jež už stálo dost vysoko.

„Rozumný čas zrušit izolaci, co říkáš?"

Pochopila okamžitě, o čem mluví.

„Jsi profesionál," přikývla uznale. „Dobře, udělej to. Poslechneme si reakci."

Sogot zrušil skrývací vliv kolem Dejanina bývalého vězení a naprázdno spuštěné

magické pasti se rozječely jak šílené. Odezva zdejších mágů byla hektická: v divém chvatu se pokoušeli ukrýt všemi možnými způsoby, včetně toho, že Sotikuj dokonce zalezl do sudu se slanečky.

„Jsou si dobře vědomi, koho drželi," poznamenal.

„Nejraději bych je vymlátila jak křečky!" zavrčela krvelačně, a pak po něm šelmovsky zašilhala. „Co to? Tak trochu jsem doufala, že mě okamžitě spoutáš svou silou, abych nic nevyvedla!"

„Dejane...!"

„No dobře. Teď nechci nic vyvést... tedy aspoň ne něco takového, při čem bys musel násilím omezovat mou svobodu. Ale líbilo by se mi vědět, jak na to, abych tě k takovému kroku vyprovokovala, když budu mít chuť!"

„Už to letí pryč," oddechli si danarští lidé, sledujíc plamenné inferno, jež se řítilo oblohou kamsi směrem k Twozické pahorkatině. Takže si děsuplného, řvoucího a tříštícího jevu pro změnu užili zase pastevci kolem města Erkvi.

Nového večera konečně vášně ochladly natolik, že si obě zvláštní bytosti mohly pohlédnout do očí bez rizika že to dopadne... nu, jako obvykle.

„Tohle patří k místnímu koloritu?" ukázala po čase kývnutím Dejane do oblohy mezi rozsvěcující se hvězdy, kde se v dálce zjevila dračí silueta.

„Ano," přitakal, a po nějaké chvíli dodal: „Ahoj, Ifiniel!"

»Zdravím tě, Sogote,« snesla se dračice poblíž. »Těší mě, když vidím jakou sis obstaral družku. Vás reálných mágů není zas tak moc. Obtížné hledání, však?«

„Inu, seběhlo se to tak nějak."

»Zvu tě na malou chvíli k nám.«

„Jdu hned. Dejane...?"

„Nic neříkám," usmála se. Pootočila pak hlavu stranou a sama pro sebe tiše poznamenala: „Žárlit na dračici, koho by to napadlo."

Protože se Sogot přenesl do nitra Satrangu okamžitě, musel nějaký čas počkat, než tam dorazila i Ifiniel.

„Nemohl mi to říci Anxestilian?" otázal se.

»Chceme ti to říci společně.«

„Poslouchám."

Náhle se celá jeskyně ponořila do zlatého jasu.

»Soukromí,« upřesnil Anxestilian. »Nyní nás nikdo nemůže slyšet. Ani Dejane,« dodal důrazněji.

Ale ale, řekl si Sogot. „Pokračuj," pravil nahlas.

»Dej si na svou družku pozor. Není to, jak vypadá.«

»Souhlasím s tím, co řekl můj druh,« přidala se Ifiniel. »My draci máme na takové věci dobrý smysl. Nenecháme proto přítele bez varování.«

Sogot měl rázem námět na úvahy. „Velmi děkuji," uklonil se mírně, zatímco zlatý jas pomalu pohasínal.

»To je vše,« podotkl Anxestilian a položil si hlavu na svůj poklad.

Sogot přesto ještě chvíli poseděl, než si utřídil myšlenky. Poté se přenesl zpět k šelmě.

„To bylo rychlé," pousmála se lehce.

„Takový obvykle jsem."

„Naštěstí ne vždycky," poznamenala mile pichlavě.

„Ne, už žádné další opakování," smál se. „Aspoň chvilku."

„Jasně, úplně chápu že to jednoho poněkud unaví, když se mnou půldruhého dne v jednom kuse roztlouká skály," přitakala smrtelně vážně. Luskla prsty a v očích jí zaplály neposedné plamínky. „Chvilka už je pryč. Takže...?"

17 Oběť

„Ty mě skenuješ!“ vylétla Dejane zničeho nic o pár hodin a pár rozbitých skalních štítů později.

Sogot se nepatrně usmál. „Ovšem. Neustále žasnu nad tvou dokonalostí...“

Vteřinu vypadala skutečně jako krvelačná šelma, než se drápky zatáhly a tesáky skryl vlídný a smířlivý úsměv.

„Omlouvám se za to, že startuji na první jiskru. A děkuji za tvou překrásnou odpověď...! Vím že jsi dvorný muž, ale se mnou můžeš hrát i hru na pravdu, drahý. Čili: nevadí mi že mě skenuješ. Mrzí mě trošičku, žes mi to neřekl. Myslela jsem, že mezi námi vládne naprostá důvěra...“

Sogot nechvátal s odpovědí. Co na to také říci, když měla pravdu. Stále se nepozorovaně pokoušel přijít záhadě na kloub. Dosud ale marně.

„Jistěže vládne. Ale od toho se věci dělají tajně, aby vědomost o nich nezkreslila výsledek měření,“ pokrčil po chvíli rameny omluvně. „Teď už to nepůjde...“

Pohodila hřívou. „Promiň. Co je tedy na mě špatně?“

Sogot věděl, že pokud žena užije takovou otázku, už je špatně úplně všechno. Ale Dejane byla skutečně úžasná osobnost, s níž šlo hrát i na pravdu, jak sama řekla.

„To právě nevím,“ řekl úplně na rovinu.

Půvabná šelma to přijala bez dalšího výbuchu.

„To ta dračice, že ano? Zavřeli si tě do dračího soukromí... jako kdybych do něj nedokázala vniknout. Ale neudělala jsem to, z úcty k tobě, drahý. Takže, co přesně ti řekla?“

„Mluvil Anxestilian. Řekl: dej si na svou družku pozor. Není to, jak vypadá,“ přiznal bez váhání.

Úsměv proti němu pomalu pohasl. „Ty mě děsíš, drahý.“

„To ani nevíš, jak jsem zděšený já,“ přiznal.

Přišla k němu, pevně ho obejmula a skryla tvář mezi jeho krk a rameno. „Oni se v tomhle nemýlí, viď?“ zašeptala.

„No... jak kdy,“ přinutil se říci milosrdnou lež.

Přitiskla se k němu ještě pevněji, a pak se náhle odtáhla a přidržela si ho nataženýma rukama. „Bylo to s tebou překrásné. A teď mě zabij.“

Sogot neodpověděl, protože přesně tohle by navrhl on na jejím místě. Nikdy by nechtěl být hrozbou pro někoho tak blízkého. Jsme jedna duše, pomyslel si jako už nesčetněkrát za tu dobu co byli spolu. Přesto doufal, že k tak dramatickému závěru nedojde.

„Co kdybys to udělala sama?“

„Bavilo by tě víc dívat se na to, než to udělat osobně?“ podivila se mírně. „Že bych se v tobě tak moc spletla?“

Znovu jí přitáhl k sobě a chvíli se urputně objímali. „Udělal bych to sám," řekl poté. „A pak bych celý tenhle prašivý Segorr vyvrátil ze základů, jedno kdo by za to mohl."

Maličko pokývala hlavou. „Věděla jsem to."

„Já vím, žes to věděla. A ne že to uděláš sama."

Vzdorně ho kousla. „Tajně jsem doufala, že mi to nezakážeš..."

Pustil jí a jeho oči byly jen dvě vražedné štěrbiny. „Od toho jsem reálný mág, abych přišel na řešení. Za každou cenu."

Neuhnula pohledem ani o milimetr. „Souhlasím předem se vším, co na mě vymyslíš...!"

Náhle se usmál. „Plácám nesmysly. Za každou ne. Ty jsi jediná, na kom mi záleží."

„Pořád se obávám, že mě přeceňuješ. Jsem jen doplněk tebe," zašeptala.

Doplněk...?

V tu chvíli Sogotovi něco hluboko v hlavě cinklo.

Poznala to na něm v tomtéž okamžiku. Divoce ho odstrčila, a pak se na jejím místě zničeho nic objevil nepopsatelně komplikovaně formovaný objekt, uvnitř kterého se ocitla. Ta prazvláštní věc měla jiný počet rozměrů než okolní svět a Dejane vypadala jako namalovaná na průzračných ploškách.

Útok!

Už když se to začalo dít, s rychlostí jež neměla v okolním vesmíru srovnání, se kolem nich vytvořilo neprolomitelné ochranné pole. Ocitli se doslova v separátním vesmíru, s vlastním prostorem, časem i fyzikou. Sogotovy obranné systémy bleskově a spolehlivě zafungovaly, ale onen divný vliv dokončil co začal.

Sogot sám chtěl v prvním hnutí mysli okamžitě rozlámat ten topologický uzel, který svíral Dejane, ale hned v dalším okamžiku pochopil, co se děje. To není útok! Takhle se uvěznila sama, když viděla že na něco přišel. Zavřela se do separátního prostoru, který se navíc dal otevřít jen zvenčí...!

Zavřel oči a pár nádechů v sobě zdolával náhlou bolest. Věděla, že se odtud nikdo a nic nemůže dostat ven. Ani ona. Otevřít mohl jen on. Absolutní důvěra. Neustále myslela na to, jak ho ochránit. Nebylo totiž jisté, zda se něco v ní nespustí v okamžiku, kdy to pozná, že bylo odhalené!

Pozvedl ruce, ale zase je spustil. To bylo dokonalé. Něco tak složitého musela vymyslet s předstihem, napadlo ho. Takže její námitka vůči skenování určitě nebyla nepromyšlená. Už v té chvíli předvídala všechno, co se doteď stane. Tím víc to ale bolelo.

Konečně se ovládl. Vzhůru tedy po stopě, je-li vůbec jaká. Pomocí spolehlivých ozvěn prozkoumal své okolí a zvolna zrušil vlastní ochranné pole. Pro sledování stop to bylo nezbytné. Tak.

Na co jsem v tu chvíli myslel? Zapátral v paměti. Aha. Tak dokonalá. Absolutně

dokonalá, jako z mého snu.

Světélko v mysli znovu zablikalo. Z mého snu?!

A pak, jako by se protrhla nějaká neviditelná hráz, se mu střípky faktů poskládaly. Počínaje tím nepatrným signálem, všechno byla past!

Někdo věděl, že dříve či později zaslechne malý signál snahy Dejane o osvobození. Ten někdo věděl, že je schopen nahlédnout v čase zpět, a připravil stopy do minulosti a všechny příčinné vztahy, na jejichž konci byla k zešílení krásná zajatá dívka jeho druhu. Ten někdo věděl, že jí dovede osvobodit. Nejen to. Věděl i že ji stihne zastavit, až bude Dejane chtít pozabíjet mágy. Co všechno ještě ten někdo věděl...?!

Na okamžik se oprostil od sledování. To je síla! To nemůže mít na svědomí nikdo z planetárních mágů. Tohle je něco mnohem většího. Stejně jako to zadržovací pole. Zatnul zuby. Bude potřeba rozhodit sítě výrazně šířeji.

Tentokrát krystal nebudoval osobně, ale nechal, ať ho vytvoří sám vesmír. Výsledek byl... hvězdně impozantní. Zadržel dech, zastavil tep srdce, aby nebyl rušen, a co možná nejjemněji znovu nahlédl do pavučin poznání.

Naprosto dokonalá. Jako z mého snu, opakoval si. Proč jako?! Vždyť mi ji někdo ukradl přímo z mé hlavy! Někdo chtěl mít jistotu, že se do ní zblázním, jak jen to půjde. A povedlo se mu to. Ovšemže: není nic lepšího než nechat oběť vybudovat si k jiné osobě silný citový vztah... a pak je sejmout oba.

První, s čím tvůrce pasti nepočítal, byli draci. Nesetkal by se s nimi, kdyby Ifiniel nevyhnalo malé zemětřesení z její jeskyně. A už vůbec nikdo nemohl předpokládat, že místo aby je zničil, spřátelí se s nimi, a oni mu dají oplátkou varování. A nečekal, že bude Dejane tak obětavá. Hle, jak zdánlivě náhodné pramínky příčin skládají nepředpokládatelný proud důsledků!

Znovu se odpoutal od úvah. Bylo to na chvíli, to věděl. Ani nestálo za to obnovovat typické biologické funkce. Tohle byla výzva na samé hranici jeho schopností. Moc tvůrců této léčky musela být... nesmírná. A také nesmírně ďábelská.

Vteřinu hleděl na prapodivnou varietu, v níž byla Dejane uvězněná. Promiň, pomyslel si. Nedokážu tě zabít, i když je nám oběma jasné, že by to bylo nejrozumnější a snad i nejmilosrdnější řešení. Ty stejně víš, že to, co na nás číhá, zkusím překonat. Musím to udělat. Kéž tě to nebude moc bolet.

A vnikl... do ní...

18 Montážní plán

Nedopustil se chyby, že by počal naslepo rozebírat rovnou její integritu, i když by to bylo nejrychlejší řešení. Znovu rozezněl ve vrcholech imaginárního krystalu vibrace, a sledoval jejich ozvěny, a chvění odrazů ozvěn, a ještě mnohem slabší odlesky na úplně nejhlubší pavučině, na níž je zachyceno předivo reality. Postupně, krůček po krůčku, jí prošel. Celou. A zatrnulo mu.

Časovaný příkaz k jejich společné likvidaci, jehož strukturu nakonec objevil, byl uložen tak skrytě a komplikovaně, že zprvu vážně pochyboval o tom, zda s tím dokáže něco udělat. Znovu kolem sebe uzavřel vlastní svět. Ukázalo se to nezbytné - v jeho separátním čase uběhlo pět dní, než pochopil, co má před sebou, a jak na to. Vně jeho bubliny se naopak svět jakoby zastavil. Čmelák, dosedající na horský kvítek, ještě za tu dobu nestačil ani jednou mávnout křídly.

Teprve když si byl Sogot absolutně jist, že ví co dělá, pustil se do práce. Jdu po tobě, autore pasti! Marně se schováváš, drtil mezi zuby mimoděk. Rozklíčuji tvůj rukopis a najdu tě, ať jsi kdo jsi. Teď, ale hlavně opatrně. Přesto z nechtěných zranění, kterým nešlo se vyhnout, počaly po démantových strukturách její duše stékat rubínové kapky. Dejanina bolest.

Odpojit, zatikalo mu v hlavě.

Velmi nerad, ale poslechl vnitřní hlas a obnovil funkce svého těla. Tohle bylo zdrcující. Lapal po dechu a svět se s ním točil. Konsolidoval svou mysl a obnovoval síly. Čím déle odpočíval, tím delší bylo utrpení šelmy, uvězněné v kusu zvláštně zmačkaného prostoru. Ale nesměl připustit riziko, že vysílením udělá nesprávný operační pohyb. Natož snad chybu...!

Co nejrychleji a současně co nejopatrněji! Dva mlýnské kameny a on mezi nimi. Tak: zastavit se, a znovu dovnitř!

Rudý déšť byl hustší. Nemyslet na to!

Vize se mu zpřesňovala každým okamžikem. A náhle...

Starodávní!

Já to věděl! vykřikl by nejraději. Hlubší svět, skrytý pod Hladinou našeho. Imaginárně prozváněl vražedný příkaz ze všech stran. Past na dně její duše byla nyní naprosto krásně čitelná. Vzalo by je to pod Hladinu, ke Starodávným. Oba! Do nekonečného pekla, které dokáží přichystat jen oni. Jejich typický rukopis. Utrpení jedince je jim málo, tak ho chtěli znásobit tím, že by musel sledovat i utrpení bytosti, kterou miloval!

Vy příšery hnusné, nečisté, pomyslel si. Jak se k vám mágové dovolali? Vždyť jste jen stíny minulosti! Kudy sem nahlížíte?!

Když už jeden ví, po čem pátrat, je to hračka. Zrušil své ochranné pole a čmelák konečně dosedl a začal sosat nektar.

Sogot se zhluboka nadechl. To najde raz dva. Když se jen trochu soustředí,

Segorr je pro jeho smysly průhledný jak sklo...

Na poslední okamžik se zarazil. Nesviť Starodávným do očí! Smazal původní krystal, zkonstruoval nový a tichounce zazvonil. Hned viděl, že udělal dobře. Vstupní bod do světa pod Hladinou, téměř bez energie, sice neprovázaný, ale stále živý, byl přesně v té kryptě, kde našel Dejane. A na něm spouštěcí čidlo, čekající, kdo si kdy toho vstupního bodu všimne.

Neposlat tehdy místo sebe avatara...! Raději nemyslet.

Přesto ale musel uznat, že to je dokonalá práce. Precizní. Trojnásobná past. Zjevná v magických úderech, skrytější v duši zajatkyně a nejskrytější znovu na místě, kde to všechno začalo. Starodávný připustil i to, že půjde po jeho stopách. A stačil by jen záblesk průzkumného signálu, aby se vstupní bod probudil.

Být člověk, teď by Sogotovi mráz běhal po zádech. Nejen z toho, co na něj bylo nalíčeno, ale i z důsledku, který by aktivací pasti vznikl: vstupní bod by se provázal se světem nad Hladinou a Starodávní by mohli vstoupit do této reality!

A Dejane zatím... ach. Rudé kapky se počínaly slévat.

Nejraději by zběsilým řevem rozmlátil celý Segorr a pak i zbytek vesmíru, ale musel se opanovat. Bylo nutno najít řešení. Dokonalejší než past. A co nejrychleji, protože Dejane byla uvnitř rozkuchaná jak mrtvola na pitevně, akorát že ona byla...

Nemyslet na to!

Znovu se zastavil a uzavřel. Nikdo venku nemusí vědět, co dělá. Vypnout, zablokovat, odpojit, přemostit, odklonit, zneškodnit, ne, tak ne. Stovky nápadů mu prolétaly myslí. Sogot namáhal hlavu k prasknutí. Ano, řešení bylo mnoho, ale žádné z nich neslibovalo dobrý konec pro Dejane! Měl dojem, že se vaří, zatímco se bezmocně motá na jednom místě.

Malý okamžik dokonce uvažoval i o tom, že sáhne po radikálním řešení: oběť jedince je zanedbatelná oproti tomu, co by se stalo kdyby se Starodávní dostali sem! Nehraj si s ohněm!

Pln zděšení se zastyděl: to už mi docházejí síly...?!

Pak mu myslí zcela nelogicky bleskla vzpomínka. Jak to řekl Suchum? Bytosti, zvyklé chránit se před největšími hrozbami, občas opomíjejí ty nejprostší. To je ale blbost. Přesto ještě jednou zazvonil, na té nejnižší vlně. A pak málem nevěřil vlastním očím. Past šla přepólovat! Neuvěřitelné opomenutí!

Už v okamžiku, kdy si tento fakt důkladně ověřoval, začal Sogot koncentrovat svou moc. Nikdy předtím to nedělal - nebylo proč. Trhat kontinenty na kusy dokázal i jen tak mimochodem. Tentokrát však byla zásoba energie třeba. Aby přepólování pasti Starodávných fungovalo, to chce sílu. Zatraceně hodně síly.

Přitom co nejrychleji, a současně nejpečlivěji, skládal Dejaninu krvavou duši zpět dohromady. I ty nejmenší ozvěny vracel tam kam patřily, přeopatrně rozžíhal girlandy vyhaslých hvězd a zahlazoval veškeré jizvy.

Konečně byl venku. Nechal rozplynout ochranné pole, uvedl své tělo v činnost

a podíval se na svět kolem sebe pomocí běžných smyslů. Segorr si s ním hrál na točenou říznutou skočnou, ale nyní už nemusel chvátat. Ani by nemohl. V polomrákotném stavu počkal, až směry, barvy a zvuky dostanou zpět své správné místo.

Poté jedinou myšlenkou zrušil Dejanino mimoprostorové vězení. Perfektní práce!

Přesto obratem propadl zděšení. Tak bezbřehá byla bolest, jakou spatřil v jejích očích! A navíc ji musel zastavit, protože se proti jeho zákazu pokusila o sebevraždu. Opravdu na poslední okamžik ji strhl stranou, takže chřtán hladové tmy, hluboký jako žaludky černých děr, pozřel jen pár sáhů světa a opět zmizel v neexistenci.

Držel ji, veškerou vůlí i veškerou silou a sdílel s ní to, čím prošla. Teď už nebylo pochyb, cítil to jasně. Ona je skutečný reálný mág, jen z druhé strany Hladiny. Poklad vzácnější než černá perla. Ty nejodpornější přízraky zhmotnily jeho sen, aby ho nalákaly do mnohonásobné pasti a pak je spolu mohly věčně zabíjet.

Jako každý reálný mág viděla do sebe. Když jí osvobodil aniž její duši zbavil pasti, co jiného to mohlo znamenat, než že se záchrana nepovedla? Proto se pokusila ihned zabít sama. Byla si moc dobře vědoma, jaké riziko představuje.

Je jako já, opakoval si, aby tomu zázraku konečně uvěřil. Vlastně tím hůř. Pomyšlení na to, že se mu dívala na prsty, když jí rozebíral zaživa, bolelo víc než se dalo snést. A neřekla ani slovo.

Slunce obkroužilo Segorr kolem dokola, než se ti dva opatrně pustili. Dejaniny překrásné oči už opět měly svůj zlatě šelmovský lesk, i když to všechno, co prožila, stále krvavě doutnalo někde na dně. Mlčeli a Sogot se nedokázal odhodlat ticho prolomit.

Konečně promluvila.

„Proč jsem to nenašla sama...?"

„Past byla polarizovaná. Pro tvoje vidění byla průhledná..."

„Než jsi ji zviditelnil."

„Ano."

„Promiň mi ten můj pokus. I když jsem se dívala, vůbec jsem nepochopila, že jsi našel řešení."

„To nic, naopak, omlouvám se já. Trvalo mi to moc dlouho a nadělal jsem plno přehmatů. Dokážeš mi někdy odpustit peklo, kterým jsi kvůli mé nešikovnosti musela projít...?"

„O ničem nevím," vrtěla s nezlomnou rozhodností hlavou. „Takže si nedělej starosti, protože jsi tak, tak moc skvělý. Ach, drahý... Kdybych tě neměla, musela bych si tě vymyslet."

„Dejane..."

Opět ten jemný, srdcervoucí úsměv. „Pššt. Cítím všechno, co bys chtěl říci. Jako by se stalo, drahý..."

Náhle vycenila tesáky. „A teď už to v sobě nechci mít ani okamžik. Smím

sama...?“

Mlčky přitakal a předal jí směrník na svou shromážděnou energii úplně stejně, jako předáváme meč někomu koho si ceníme nevýslovně víc než sebe - rukojetí napřed a hrotem k vlastnímu srdci. Jasná odpověď na její původní sebeobětující čin.

Pochopila to tak, cítil to.

Zavřela oči, vnořila se sama do sebe a dotkla se bodu, ve kterém se skrývala tikající past vedoucí k té nevýslovné hrůze.

Přepólovaná.

19 Invaze

Past, poháněná všedrtící silou nastřádané energie, fungovala zcela bezchybně, a její konstruktér poznal, co znamená přísloví o kopání jámy pro jiného. Erupce zlámaného prostoru ho vyrvala ze světa pod Hladinou a vyzvrátila do této reality. Skutečně nic pěkného. Ono každé tělo obrácené naruby vypadá poněkud nepatřičně. A tento Starodávný byl k tomu všemu živý.

Pořád.

Dejane spolu se Sogotem mlčky sledovala, jak se nepopsatelná směsice vnitřností a čehosi nedefinovatelného zoufale zmítá v mimoprostorové kleci složené z nespočtu vícerozměrných střepů a hrotů nad hladinou Hlubšího světa, odsouzená k věčnému peklu.

„Dokonalá práce," řekla vzápětí, když zjistila že byl zničen i vstupní bod. Znamenalo to, že lapený tvůrce pasti nemohl zpět pod Hladinu, ani nikdo z jiných Starodávných nemohl odtud sem, aby mu jakkoli pomohl.

Dali celé situaci čas. Potřebovali ho oba. Dejane kvůli tomu čím prošla, a Sogot... také. Kdykoli se v myšlenkách vrátil ke své práci uvnitř ní, jímal ho děs, když viděl, co všechno hrozilo.

Štíty hor se staly oltářem, na němž se snažili vytěsnit ze sebe hrůzu toho, co se stalo, a co se stát mohlo. Naštěstí měli účinný způsob po ruce a obyvatelé Segorru opět zdarma ohnivé divadlo.

„Jak dlouho ho chceš takhle..." zeptal se o den později, když na křídlech ohnivého uragánu obkročili glóbus a vrátili se k místu boje. Starodávný byl stále živý, jen víc a víc šílenější.

„Dlouho."

Jen mlčky kývl. Tuto stránku Dejane neznal. Ale nemusela nic říkat. Nebýt toho, že to zvládli, nacházeli by se nyní navěky v takovém stavu oni. Starodávní neměli ve svém slovníku výraz pro slitování.

Pak se pobavili pohledem na mágy, kteří neustále horečně - ač zcela marně - zdokonalovali své ukrytí. Moc dobře tušili, co je čeká. Nechali je prozatím vařit ve vlastní šťávě a spolu se vrátili do Danaru.

Král vůbec netušil co se dělo od posledního setkání, a ani to tušit nemusel. Jiné věci ho zaměstnávaly.

Vybaveni dostatečnými prostředky, posunuli vynálezci Danar možná o několik století dopředu. Prvních několik továrních komínů se pokoušelo znásilňovat modrou oblohu svým těžkopádným rukopisem, krajinou dýchavičně funěl první vláček a u skal sebou na provazech nedočkavě cukala zatím nevelká, ale funkční vzducholoď s parním pohonem. Kromě rozvoje dosavadních sídel navíc poblíž západního města Klif vyrostla početná zástavba hromadných ubytoven, oddělená vysokou a pevnou zdí, která však nebyla dosud nikým obsazena.

„Tvoje hřiště?“ podotkla Dejane, když spatřila mezihoří.

„I tvoje, pokud budeš chtít...“

„Ach, drahý,“ pousmála se. „Od posledních událostí nějak nedokážu říci »ne« ničemu, co mi navrhneš...“

Jen mlčky přikývl. Jsme jedna duše.

Král Danar je oba s nelíčenou radostí přivítal. Zdál se velmi potěšen tím, že k sobě Sogot našel někoho vhodného. A po několika dalších opatrných větách na ně vychrlil záplavu problémů, s nimiž si nevěděl rady.

Nebylo divu: události, jež měly správně postupně probíhat několik století, se na něj hrnuly v divém chumlu jedna přes druhou.

Uklidnili ho, nastínili rychlé řešení nejpalčivějších bolístek, upozornili na místa, kde by problémy mohly vzniknout, aniž to kdo zatím mohl tušit, a navrhli setkání zdejší aristokracie. Zaobaleno coby společenská slavnost, bylo to v podstatě svého druhu školení. Sogot se musel usmívat, protože si navzájem s Dejane úplně přirozeně dokončovali věty, které říkal ten druhý. Král z toho byl zprvu trochu vykolejený, ale zvykl si.

Situace byla bouřlivá na všech stranách. Zvěst o Danaru již pronikla všemi pobřežními říšemi, a do hor proudily zástupy lidí prchajících před útiskem, ale i chytráků, kteří si chtěli urvat kus zisku a slávy pro sebe.

Protože jakékoli represe ze strany vládnoucí aristokracie odliv lidí ještě zvyšovaly, a přiznat poddaným aspoň nějaká práva nikoho ani ve snu nenapadlo, nevěděla si s tím okolní království rady. V krátké době stoupla populace Danaru na úžasných osmdesát tisíc osob. Poté, co byly v krátké ale tvrdé čistce z mezihoří bez milosti vykázány osoby prokazatelně závadného charakteru, podíl asociálů, chytrolínů a darmožroutů v nově příchozích prudce poklesl.

A spolu s tím vším rostla i averze králů k prosperující zemi.

Jenže těžko šlo něco vracet zpět. Zprvu monarchové moc nechápali, jak a proč Danar prorazil prostorné tunely skrz hory Werinku. Byly sice opatřeny mřížovými branami, ale co je to platné! Vždyť se tím stalo malé království snáze napadnutelné!

Pochopili, až když karavany změnily trasy. Místo aby zdlouhavě putovaly podél pobřeží, měly to pětkrát rychlejší napříč Danarem, i za cenu přiměřeného poplatku. Nikdo z vnějších panovníků to zprvu nepoznal, ale správci Danaru dobře věděli, že provoz karavan jim přináší téměř stejný zisk, jako vlastní těžba zlata. O totéž však bylo ochuzeno pobřeží...

„Jestli to takhle půjde dál, budeme mít na krku novou válku,“ svěřil se po čase Danar oběma reálným mágům se svými obavami. „Naše prosperita je trnem v oku všem okolním králům. Harkia znovu počíná tajně chystat vojsko, z Xorembu přicházejí obdobné zprávy a Gosumský král už vyslal delegáty, aby předběžně vyjednali se sousedy, jaká část našeho království mu připadne, pokud se připojí.“

„Bez obav. Mám dojem...“ načala Dejane.

„...že pobřežní králové v nejbližší době dostanou nový podnět, který plně upoutá jejich pozornost,“ pokračoval ve větě Sogot.

„A stane se cestou ke světovládě Danaru,“ doplnila Dejane.

„Nestojím o něco takového.“

Sogot pokrčil rameny. „Na to se tě nikdo neptá, králi. Občas musíš přijmout...“

„...i to, co se ti zprvu nelíbí,“ dodala Dejane.

Zpráva o tom, že se u Sonaferu zničeho nic vylodily hordy divochů, dorazila do Danaru jen o čtyři dny později.

Došlo k tomu, k čemu jednou zákonitě muselo. Nespočtem domorodých kmenů přetlakovaný veleostrov Desipitiwoki se náhle dal pod talismanem nejvyššího pohlavára Pikilotiho na pochod a překročil úzký pruh moře.

Zprvu to ale vypadalo bezmála komicky. Pralesní lidé zaútočili na hradby, ale byli snadno odraženi. Když bojovníci v rákosových suknicích s vříškotem prchali od města, nikoho nenapadlo že to byl jen průzkum bojem, aby zjistili kde mají zdi svá slabá místa. Druhou noc překonal úžinu Kilip bezpočet dlouhých, primitivních člunů, a nedohledné zástupy divochů se krátce před rozedněním obořily na město.

Oproti očekávání obránců Skendifské hordy nečekaně snadno pronikly přes hradby na mnoha místech, kde to nikdo nepovažoval vůbec za možné, a krutý boj se rázem přenesl do města. Obrana hradeb se zhroutila chvíli poté, divoši otevřeli brány zevnitř a Sonafer byl doslova zavalen invazí Skendifanů.

Hrozné na tom bylo, že ani po vítězství se divoši nechovali podle představ poražených. Místo zajetí, případně zotročení, Skendifské tlupy prostě všem poraženým uřezaly hlavy. Pohlavár Pikiloti právě počal obyvatelům kontinentu oplácet jejich dřívější opovržení...

20 Záplava

Když do sídelního města Wakinu dorazilo několik vysílených, hrůzou šedivých uprchlíků ze Sonaferu, král Mitoj Kraal nevěřil vlastním očím. Městská pevnost Sonafer byla jeho pýchou, výkladní skříní jež demonstrovala nadřazenost Umbirské državy nad primitivními pralesními lidmi z druhého břehu!

Všecek rozzloben, pověřil několik aristokratů úkolem zahnat ty banánové šiky zpět do moře. Jenže situace se měnila rychleji, než kdo ze šlechticů tušil. Trasu kolem výběžku úžiny, kterou běžně poutníci zdolávali za tři týdny, překonali Skendifané za pouhých pět dní. Verbíři se ještě ani nestačili vrátit z okolních vsí, kde po dobrém či násilím obstarávali maso do královského vojska.

Královský Wakin byl obležen z chodu, a také z chodu podroben masívnímu útoku. Nebezpečnost divošských útoků nespočívala ani tak v jejich síle či urputnosti, jako v jejich nepřetržitosti.

Několik prvních hodin odolávaly hradby Wakinu bez problémů, ale tlak neskončil ani se soumrakem! Bojovat v noci bylo na tehdejším kontinentu zhola nemyslitelné. Všechny slušné bitvy začínaly úsvitem a nejpozději večer končily, aby případně pokračovaly dalšího dne. Divoši ale útočili neustále, a s příchodem tmy počaly síly obránců ochabovat.

Pikiloti, snad vlastní prozíravostí, snad díky intuici, volil jednu z nejúčinnějších obléhacích taktik. Zatímco menší část divochů útočila, zbytek odpočíval, a po čase nastoupila další menší čerstvá část a původní šla odpočívat. Oproti tomu strach nedovolil obleženým odpočinout ani na chvíli, a nepřetržitý útok je začínal zmáhat.

Obzvlášť noc byla tomuto plánu příznivá. I malý počet útočníků dokázal způsobit velký poprask na hradbách, neboť obránci netušili, jak velká síla proti nim stojí. Skutečnost, že divoši lezli po hradbách jako pavouci ze všech stran, aniž potřebovali žebříky, byla neméně deprimující.

Průlom vznikl ještě za tmy. Stovka divochů se neznámo jak ocitla uvnitř města a jedna z bran navíc nečekaně vzplála.

Město se zanedlouho zhroutilo. Král Kraal se díky statečnosti družiny v jediném vhodném okamžiku probil ven z obklíčení, a velkým obloukem prchal k jihu, místo do Takiri. Tato zdánlivě nesmyslná volba mu patrně zachránila život, protože když divoši zjistili, že král unikl, bez zastávky vyrazili k severozápadu na město Takiri, o kterém počítali, že do něj král prchá.

Dosavadní boje mezi pobřežními králi probíhaly tak, že se krajinou valila nějaká armáda, a když prošla, nastal víceméně klid. Jenže vojsko Skendifanů nebralo konce. Další a další čluny, ba dokonce pouhé vory, zdolávaly úžinu a divoši pokrývali zem jako kobylky. Nebylo kam se schovat. Jako nezadržitelná záplava se rozlévaly Pikilotiho šiky na sever i na jih.

O pouhé čtyři dny později divocí Skendifané překonali mocnou řeku Pradamu

a napadli Nokel. To už v něm ale král Kraal nebyl - když dostal zprávy o blížící se zkáze, vyrazil jak nejrychleji to šlo do Arkelly. Město Nokel, ač mnohem menší nežli třeba Wakin, kupodivu odolávalo celou první noc. Odrazilo nespočet průniků a uhasilo množství požárů. Lidé již věděli, co je čeká v případě porážky, a bili se jako lvi.

Pikiloti to vyřešil chytře: ráno nechal stáhnout jednotky poblíž jižního břehu. V řadách obránců to způsobilo rozkol. Někteří radili využít šance a prchnout, jiní varovali že to je léčka.

Obrana se rozpadla, když se několik městských oddílů dalo skutečně na útěk. Co byste řekli: byla to léčka. Pikilotiho hordy vzaly útokem oslabené hradby a Nokel padl. Pak Skendifané vyrazili a uspořádali krvavý hon na ty, kdo byli na útěku.

Divoši se valili dál, jako nezadržitelná povodeň. Vynechali jižní nezávislá města Shum a Zobey, která jim asi přišla příliš chudá či odlehlá, a hnali se vysočinou přímo do Harkijského království.

Chamtivý král Depoj už byl varován uprchlým králem Mitojem Kraalem, co se na něj řítí. Zprvu sice shlížel na svého problematického souseda poněkud povýšeně, ale jak se hrůzné zvěsti o invazi množily, klid ho postupně opouštěl. Vyslal ihned spěšné poselstvo k západnímu králi Potorisovi se žádostí o pomoc, ale delegáti se vrátili s nepořízenou.

„Harkia je příliš otevřená," tlumočili názor Gosumského krále. „Hodlám divochy zastavit buď v průsmyku Sogli, nebo v úzkém kraji na jihu u města Kalami. Chceš-li, přidej se ke mě. Já ale svá vojska do tvé země nevyšlu."

„Ten bídák! Ta sketa!" zuřil Depoj. Ale v duchu věděl, že on by udělal to samé. Divochy bylo nutno zastavit v příhodném místě. Hryzlo jej to tím víc, protože neviděl ani způsob, jak by zachránil své milované zlaté bohatství.

Když se však divoši ocitli severně od města Zgur, a táhli od ohbí řeky Zolor, propadl strachu naplno. Aniž čekal na výsledek boje o Zgur, nechal sbalit co šlo a s narychlo shromážděnými oddíly prchal na západ, směrem k horskému sedlu Sogli.

„Již si nepřipadáš tak povýšený, že?" popíchl ho údajně král Kraal, když společně mířili k horám.

Těžko říci, jak mohl král Depoj odpovědět. Moc argumentů k dispozici neměl.

Zatím Gosumský monarcha shromáždil dostupné síly v průsmyku Sogli, kam se také o pár dní později dostali oba prchající králové. Hned na úvod se strhla divoká, ale krátká roztržka, neboť král Potoris rázně žádal, aby mu král Depoj předal velení nad svými vojáky. Depoj pochopitelně nechtěl o něčem takovém ani slyšet, ale když Potoris prohlásil, že v tom případě je nepustí do průsmyku, bylo rozhodnuto.

Vlna strachu, která se mezitím šířila podél pobřeží, způsobovala hotové putování národů. Kdo mohl, balil věci a utíkal na západ kudy to šlo - k velkému vzteku králů, neboť se dočista rozpadlo zásobování vojsk a přesuny jednotek po ucpaných

cestách také výrazně vázly. Jenže i tento laický masový pokus o spásu nevycházel: uprchlíci byli mnohem pomalejší než divoši, a získávali tak odklad před nevyhnutelným jen několika dní.

„Sogli je rozhodující hranice," nechal se slyšet král Potoris. „Buď ho uhájíme, nebo padneme!"

Když o týden později prchal spolu s oběma dalšími králi přes Narkaz k Yuparu, už si tak sebejistý nepřipadal.

Obrana průsmyku Sogli totiž zklamala totálně. Divoši přelezli hory v širokém okolí a sesypali se na liniová postavení obránců zepředu, zezadu i z boků jak vzteklí sršni. Cesta do Gosumu byla volná.

Gosum na tom byl sice vojensky lépe než Harkia, a jednotky krále Potorise se pokoušely hrdinně stavět na odpor, ale Skendifské hordy to téměř ani nezpomalilo.

Posledním místem, kde by mohl Potoris útočníky zastavit, bylo pobřežní město Drmol, lemované z jihu mořem, a ze severu strmým skalním výběžkem Werinku.

21 Jen trochu ohně

Zmíněné město si bylo dobře vědomo své strategické polohy. Leželo na pomyslné bráně k rozlehlému Xorembu, do kterého se otevíraly hned dvě cesty: podél pobřeží přes nezávislé město Kramot, a severně napříč horami přes průsmyk Batek a město Bloug. Hned za ním ležel Lisken.

Tak se stalo, že jednoho večera přiběhl komorník za kněžnou Tülkü s vyvalenýma očima. „Vaše Milosti! Ve vašem soukromém kabinetu čekají dvě... dvě osoby!"

Mladá panovnice si zachovala nadhled. Bylo jí jasné, že to není samo sebou, a nejspíš i tušila, kdo bude tím jedním, koho ve svém tajném jednacím salónku najde. Ale kdo je ten druhý?

Srdnatě vkročila dovnitř, a nutno přiznat, že to s ní trochu cuklo, když spatřila po boku Sogota divoce vyhlížející Dejane. Přesto řekla: „Vítejte. Nevadí, že jste bez mého vědomí vešli do tajného kabinetu, ale vadí, že jsem vám nemohla včas nechat připravit patřičné pohoštění."

„Vaše Milosti, dovolte mi představit Dejane, mou družku a nejbližší spolupracovnici," uklonil se Sogot. „Dejane, její Milost kněžna Tülkü."

„Milosti," udělala Dejane roztomilé pukrle, aniž cenila tesáky.

„Neodvažovali bychom se zatěžovat tvou Milost ještě starostmi o zákusky," dodal Sogot a stolek se přeplnil dobrotami.

„Hezké," pousmála se kněžna. „A to je jen líbivá iluze, nebo jde o krmi skutečnou?"

„Ochutnej, Milosti. Něco z toho dokonce ani není otrávené."

„Ráda," zasmála se už nahlas. „Tyhle pamlsky vypadají věru exoticky. Posaďte se, a můžete spustit."

„Probíhá období velkých změn, Vaše Milosti," začal Sogot trochu zeširoka. „Jednou z nich je, že zavalíme průsmyk Batek."

Kněžna na chvilku zapomněla kousat. „To není zrovna moc skromný plán," řekla pak. „Hraji v něm nějakou roli?"

„Žádnou, krom toho, že se v blízké budoucnosti poněkud zatřese zem a uzavře se cesta přes Bloug."

„Chápu. Pokračujte."

„Protože se zdá, že vojska pohlavára Pikilotiho dorazí dřív či později až k Liskenu, chceme vědět tvůj plán, Milosti."

Kněžna ochutnala kávu. „Výtečná," uznala, a vrátila se k tématu. „Můj rod sídlí na Liskenu již staletí. Nepodržel by své panství, kdyby nedokázal odolat hrozbám zvenčí. Zůstaneme."

„Podobně smýšlela i města Arkella, Wakin nebo Narkaz..." poznamenala Dejane opatrně.

„Lidé Liskenu jsou nezdolnější a tvrdší než jiní. A hradby též."

„Králové Depoj a Kraal už poznali, jak Pikilotiho hrozbu podcenili..." upozornil Sogot.

„Rozumím vašemu varování," přikývla. „Je mé rozhodnutí z vašeho hlediska správné či nikoli?"

„Nevadí nám, jak se rozhodneš, Milosti. Jen chceme vědět jak."

„Pak už to víte."

„Ano," kývl Sogot. „Bylo nám ctí..."

„Počkej ještě," zvedla kněžna chvatně ruku. „Tuším už, že jste patrně nejmocnější osoby v našem světě. Můžete udělat něco, aby se to Pikilotiho peklo zastavilo...?"

„Zastaví se," přikývla maličko Dejane.

„Myslela jsem... teď," hlesla bezmála prosebně Tülkü. „Určitě víte, že to neříkám z osobního strachu. Lisken je tvrdý oříšek pro každého nepřítele. Ale proč nezasáhnete rovnou a radikálně? Pobřežní království se topí v krvi..."

Sogot i šelma mlčeli.

„Ou," vydechla kněžna. Náhle pochopila, že z pohledu těch dvou není žádný rozdíl mezi takzvanými civilizovanými královstvími a barbarskými divochy. Nic z toho se jich netýká. Prostě se tu shodou okolností objevili, ale je jim jedno, co mezi sebou řeší zdejší obyvatelé. Vlastně může být ráda, že mají chuť se aspoň nějak angažovat.

„Ano, je to tak," řekl tiše Sogot. „Ale ve svém boji..."

„...nebude tvoje Milost osamocena," doplnila Dejane.

Podivná návštěva zmizela neznámo kam. Pohoštění zůstalo, a jak kněžna postupně zjistila, bylo skutečně výtečné.

Nebrala varování na lehkou váhu a přiměla své velitele, aby čas odloženého útoku, získaný avizovaným zneprůchodněním skal, věnovali dokonalé přípravě na boj.

Jen o něco málo později došlo k bitvě o město Drmol.

Když obránci, shromáždění na hradbách, spatřili nedohledné davy divochů, jež zaplnily celý kraj až k obzoru, srdce jim poklesla. V úzkém místě totiž došlo k masivnímu navýšení hustoty domorodé armády. A obavy byly na místě tím spíš, že králové ani nezůstali ve městě, ale už den předtím pokračovali v cestě dál na západ. Před odjezdem sice kolem sebe rozhazovali povzbudivá prohlášení, jejich tváře však prozrazovaly velké obavy. Rozlehlý Xoremb byl totiž posledním silným místem, kam se dalo uchýlit. Ale právě jeho rozloha z něj tvořila obtížně bránitelnou oblast.

Možná se zdá s podivem, že nový Xorembský král Xorz nevyslal svá vojska ku pomoci Drmolským. Důvod byl prozaický: nejprve musel umravnit ty jedince z vlastní šlechty, kteří by ho místo na královském trůnu raději viděli na popravišti.

Výjimečnou pozici města Drmol však chápali i mágové. Dosavadní vývoj situace sledovali skrytě. Báli se ukázat, protože nad nimi visela hrozba Sogotovy odplaty. Jenže dobře věděli, že pokud padne Drmol, Xoremb už se těžko ubrání. Na kontinentu, prakticky ovládaném divochy, by se z mágů stali štvanci bez možnosti zvrátit svou situaci k lepšímu.

Jejich přítomnost ve městě sice obránce povzbudila, ale sami mágové nevypadali odhodlaně, ačkoli se tak snažili tvářit. Už jen jejich zdrženlivost chopit se obrany byla matoucí. Mělo to svůj důvod. Možná o nás ztratil zájem, mysleli si o Sogotovi. Jenže kdo z nás první použije magii, přitáhne jeho pozornost, i kdyby nechtěl. Tak ať to nejdřív zkusí někdo jiný než já...!

Divoši si zatím pod hradbami a všude kolem počínali zcela bezstarostně. Postávali či pobíhali, opékali lidské maso získané ze zabitých zajatců, tancovali kolem ohňů a pozorovali hradby, nebo k nim byli posměšně otočeni zády. Obránci pochopili, že čekají na noc.

Mágové, soustředěni na čelní věži, si nedělali iluze.

„I tohle město nakonec padne," řekl mág Xygin temně.

Nedočkal se námitky.

„Má tedy cenu na sebe upozorňovat?" pokračoval.

Slova zůstala mrtvě viset ve vzduchu. Všichni mágové měli na paměti nedávné otřesy, pocházející z průsmyku Batek. Nedohledné skalní hřebeny zničeho nic praskly jako by byly z ledu a přesunuly se o stovky metrů, takže místo úzké rozsedliny nyní čněly strmé kamenné štíty. Nejen to! Nepředstavitelné horské masy se následně hnuly a odsunuly zpět - a poté se jako ve zlém snu celá gigantická horotvorná činnost opakovala ještě jednou!

Nepochybovali ani na okamžik, že v tom má prsty Sogot. Pokud se ho do té chvíle báli, nyní je vyloženě svírala hrůza před někým, kdo disponuje tak strašlivou silou. Viděli v tom jasný vzkaz: dívejte se! Nejen že pohnu celým horstvem, ale zase ho vrátím a pohnu s ním znovu - to abyste si nemysleli, že mou sílu první přesun skal nějak oslabil...!

Vůbec netušili, jak to bylo.

Druhý pokus měla totiž na svědomí Dejane.

„Tak, tak a takhle, má drahá," ukázal jí Sogot jak s naprostým minimem úsilí pohnout horskými hřebeny. „Stačí jen přemluvit hory, že správně mají být prasklé, a pak, že se svět naklonil, takže má pohoří sklouznout o kousek níže..." Pak celé gigantické divadlo vrátil zpět a Dejane si to zopakovala sama.

„Jsi tak skvělý!" vrtěla užasle hlavou. „Bylo mi jasné, že je tvá moc téměř nekonečná, ale tohle... to je finta naprosto jiné úrovně! Tak snadno a tak dokonale! Neukázat mi to, rvala bych skály vlastní silou... Mám se od tebe ještě moc co učit!"

„Jak v čem..." pousmál se Sogot, což mělo za následek nové vzplanutí nám již dobře známého ohnivého fenoménu.

V důsledku těchto událostí byly nyní tváře mágů hodně zachmuřené.

„Jenže co se pak stane baštou posledního odporu, když opět ustoupíme?" ozval se mág Suchum.

„Xoremb přežije," poznamenal mág Kudichoj.

„Nevím, jaké plány má tvůj nový král, ale vím, že jsou určitě nereálné!" vyjel na něj Xygin. „Chce snad bojovat na vašich rozlehlých nížinách?!"

„To není vaše starost," odsekl Kudichoj. Přestože tu byli společně, řevnivost mezi nimi spíše narostla.

„Nikam se pak neschováš," připomněl stísněně mág Sotikuj. „Musíš bojovat s námi v Drmolu!"

To ale nebyla dobře volená slova.

„Že musím?" vzplanul Kudichoj. „To mi říká zbabělec, který se nepokusil ani postavit na odpor ve vlastní zemi!?"

„Chceš mi snad vyčítat, že jsme byli napadeni jako první?" ohradil se Sotikuj.

„Ani ne. Jen to, že jsi utekl bez jediného pokusu něčemu pomoci. Kdybys zasáhl včas, možná k celé invazi ani nedošlo!"

„Zanechte svárů," zasáhl otráveně Suchum. „Slunce zapadá, s nocí přijde útok. Visí to ve vzduchu. Takže každý řekněte, jestli jste ochotni užít magii v boji o Drmol!"

„Ty jsi tu doma, ty se vyslov jako první!" ušklíbl se Xygin.

„Zůstanu a použiji!" prohlásil Suchum. „Bude třeba najít Skendifského šamana a zneškodnit ho. Pak přijde řada na další!"

Docela tím své kolegy zaskočil.

Xygin se hořce usmál. „Jednou to bude muset udělat každý z nás. A nenapadá mě lepší místo než tohle. Takže zůstanu a použiji!"

„Sotikuji...?"

„Ať dřív řekne Kudichoj, když tvrdí, že není zbabělý, jako já!"

„Já nepoužiji ani nezůstanu," řekl temně Xorembský mág.

Nastalo zaražené ticho.

„Není co víc říci," dodal. Provedl nějaká gesta a zmizel z věže.

„Tak a ty, Sotikuji?" podívali se mágové na druha. „Buď aspoň jednou chlap a ne baba!"

Sotikuj nervózně přikývl. „Zůstanu - a použiju...!"

V tu chvíli vzplál ochoz věže jasně zeleným plamenem s nezaměnitelnou vůní kalisie, který se zmocnil všech tří mágů, rozlámal jejich neviditelné ochranné bariéry a uvrhl je do přešpatného příbytku pekelného. Skendifský šaman Hikibotiki, skryt v řadách svých soukmenovců a na dálku bedlivě naslouchající, jedním nečekaným a dobře připraveným úderem zlikvidoval tři čtvrtiny své konkurence.

„Ty jsi s tím počítal od začátku," řekla v tu chvíli Dejane Sogotovi, pozorujíc z hor zkázu mágů na věži Drmolu.

„Ano.“

22 Před branami

„Umbirs padl jako první," řekla kněžna Tülkü shromážděným velitelům. „Nedokázali správně rozpoznat hrozbu, ani včas reagovat. Harkia byla ztracena, protože se ani nepokusila o odpor. Boj v průsmyku Sogli byl předem prohraný, jelikož průzkumníci podcenili pohyblivost nepřítele."

Výrazy přítomných velitelů byly odhodlané.

„Ani Drmol se nedokázal ubránit déle než den," pokračovala kněžna. „Jedině Xoremb sváděl složité boje na planinách celých dvacet dní, než vykrvácel. Velmi odvážná strategie, ale ani ta nevedla k vítězství. Takže když to shrneme, kromě několika nezávislých okrajových měst, jejichž vyvraždění je pouze otázka času, kdy se k nim Skendifští vydají, zbýváme ze všech království už jen my a Danar. Nebo se mýlím, pánové?"

Obrátila se ke čtyřem králům, kteří zdrceně stáli vedle velitelů. Před dvěma dny je kněžna přijala jako uprchlíky, a stále se ze svého fiaska nedokázali vzpamatovat.

„Posílili jsme o některé oddíly, které se dokázaly prosekat z Turopu, Kinle nebo Blougu až k nám," pokračovala Tülkü. „Stateční bojovníci, pravda. Na druhou stranu tím méně nám bude zbývat zásob. Čili bude třeba..."

„Vaše Milosti...!" vpadl jí do řeči král Xorz, „ještě máme možnost ustoupit do Danaru. Vidím, že to tvá Milost nechce připustit, ale pokud nás tu divoši obklopí, čeká nás jistá smrt!"

Kněžna na monarchu upřela chladný pohled. „Pokud tvoje Veličenstvo chtělo říci, že máme na výběr buď zvítězit, nebo zemřít, souhlasím."

„Ne, ne! Musíme pryč, dokud je aspoň šance!" přidal se Kraal.

Kněžna se zamračila. „Neposkytla jsem vám azyl na Liskenu, abyste rozporovali má rozhodnutí. Pokud někdo postrádá důvěru v mé plány, nebude mi vadit, když odejde!"

„Milosti, měla bys jet s námi do skal!" prohlásil král Depoj. Otočil se k ostatním. „Vaše Veličenstva...? Pojďme, než bude pozdě."

Kněžna se ani nehnula.

Mlčela i poté, co urozená společnost opustila sál. Konečně přiběhl komoří a cosi zašeptal.

„Pánové," pravila Tülkü, „královská veličenstva opustila z vlastní vůle Lisken. Tím se cítím zúplna zproštěna povinnosti dál se o ně starat. Vraťme se nyní k vlastním záležitostem. Ještě jsem vás totiž nestačila seznámit s tím nejdůležitějším."

Do síně vtrhl další komoří. Vypadal vyděšeně a významně kývl.

„A neměli bychom ztrácet čas," dodala kněžna. „Neboť Skendifské šiky se právě ocitly na dohled našich pozorovatelů."

Divoši přitáhli k Liskenu ze tří směrů a počítali, že poslední kontinentální

centrum odporu zlomí stejně snadno jako všechna dosavadní. Jenže když spatřili vzhled městské pevnosti, poprvé zaváhali. Bylo proč. Zatímco pobřežní králové se spolu utkávali v nepravidelných šarvátkách krátkodobého charakteru, Lisken si udržel samostatnost jedině díky tomu, že dokázal vzdorovat nátlaku mocného Xorembu po mnoho generací. Městská pevnost tomu odpovídala. Navíc kromě Danarského jedině Liskenské vojsko bylo profesionální, nikoli poskládané z naverbovaných a narychlo vyzbrojených venkovanů.

Skendifský pohlavár už se ale viděl pánem světa. Nějaký Lisken byl už pouze nepodstatné zdržení před světovládou. Odklonil proto téměř dvě třetiny svého vojska a vyslal ho do skal, kde se nacházelo Danarské minikrálovství.

Zní to téměř neuvěřitelně, ale divoši jeho existenci zjistili až poté, co vtrhli do Xorembu.

V tom měl opět prsty Sogot. Zvědové divochů sice už v Umbirsu hbitě dorazili po stopách až ke skalám, ale nenašli ani utíkající obyvatele, ani průchody. Protože Danar neměl žádného mága, který by na sebe upozornil magií, a reální mágové nebyli pro šamana Hikibotikiho viditelní, ani on netušil, že je v srdci skal nové království. Zvěsti o Danaru tím pádem považoval za úmyslný klam, který měl zpomalit Skendifský vítězný postup a umožnit pobřežním obráncům lépe se připravit.

Pohlavár Pikiloti zatím rozkládal své šiky kolem Liskenu. Tohle nevypadá jako obvyklé sídelní město, pomyslel si už poněkolikáté. Ale během svého tažení už nabyl přesvědčení, že obyvatelé kontinentu jsou zbabělí a nebývale změkčilí, takže si nepřipouštěl žádné starosti.

Jenže netušil, že kněžna se může opřít o staleté zkušenosti svých předků z válek i obléhání, a hodlá je naplno využít. Dvousethlavý oddíl elitních válečníků, který najednou vyrazil z Liskenu, přivedl divochy k naprostému úžasu. Jak je možné, že se obležená pevnost zbavuje svých obránců? Pobijte ty blázny!

Rychle poznali svůj omyl. Prapor bojovníků se zabodl do jejich neuspořádaných houfů, pronikl skrz dlouhé pole nepřátel, pozabíjel každého koho potkal a zmizel v krajině dříve, než ho mohli obklíčit skutečně drtivou přesilou. To vše beze ztráty jediného vlastního vojáka! Náročný výcvik, kterým procházeli Liskenští válečníci, se nyní plně zúročil nejen na hradbách.

Divoši byli viditelně zaraženi údernou silou Liskenského oddílu, ale též nechápavě žasli nad smyslem té operace. Nikdo přece nepošle obránce jen tak bez důvodně pryč!

„Sledujte! Je!“ přikázal pohlavár.

Jenže sotva stíhací domorodý oddíl zmizel z dohledu, jako by se po něm slehla zem. Byla to léčka, uvědomil si Pikiloti rozmrzele. Počítali, že za nimi pošlu průzkum, a počíhali si v záloze. Nemrzela ho ani tak ztráta pár desítek bojovníků, ale spíš to, že ho někdo tak snadno přechytračil. Nařídil po stopách oddílu vyslat

silný svazek, ale ten už nikoho nenašel. Liskenský oddíl se rozprchl do všech stran a splynul s kopcovitou krajinou.

Mezitím gumbha4, velký tradicionalista, který si dal jméno Zobudlok, vedl domorodé šiky k Werinským útesům. Brali to během, jako vždy. Na co potřebovaly karavany dvacet dní, zdolaly jeho dravé hordy za pět. Naneštěstí jejich dravost nebylo jak ukojit, protože kraj, kterým probíhali, byl zcela pustý.

Tento tunel do Danaru objevili snadno, vždyť k němu vedla karavaní stezka, navíc plná odhozených věcí od lidí, kteří prchali do mezihoří ve snaze spasit životy. Zobudlokova radost, když místo nedotčené skály spatřil rozměrný tmavý tunel, nebrala mezí. Konečně vchod do skal! Jenže na pohled snadná cesta byla uzavřena příhradovou nebývale masivní železnou mříží, zpoza které divochy uvítalo krupobití šípů.

Divoši se sice pokoušeli střelbu opětovat, ale tentokráte marně. Zatímco od obrněných oddílů lukostřelců uvnitř tunelu se šípy jen neškodně odrážely, před branou mezi Skendifany rozsévaly střely obránců zkázu a smrt.

Zobudlok tedy odvolal útok a vyslal lezce, aby našli, jak překonat skály. Jenže tak jako kdysi na jihu harkijští horalové, ani nadmíru obratní lezci divochů nedokázali najít cestu, kudy se dostat na druhou stranu.

Rozvzteklený Zobudlok dal neúspěšné průzkumníky pobít a vyslal další. Ti už se raději nevrátili, čímž nepřímo potvrdili, že přechod útesů také nenašli. Gumbha tedy poručil několika oddílům propátrat široké okolí a přijít na způsob, jak dál. Situace před Danarem dočasně zamrzla v patovém stavu.

Zato uvnitř bylo o zábavu postaráno. Králové Depoj, Potoris, Kraal a Xorz dorazili s nečetným urozeným doprovodem do Danaru jen několik hodin před Skendifskými hordami. Mříže byly již uzavřeny, a k nepopsatelnému ohromení aristokratů minikrálovstvíčko dlouze zvažovalo, zda je vpustit či ponechat divochům napospas.

I když konečně králové prošli pod mřížemi dovnitř, místo vděčnosti cítili pobouření a vztek. Ve svém přesvědčení se neustále považovali za vysoce nadřazené všem lidem okolo. Nic se nemohlo rovnat jejich urozenosti - vždyť byli králové!

Jenže ke svému zděšení rychle zjistili, že jejich urozenost v Danaru nic neznamená. Místo očekávaných poct a péče je neosobní stráže dovedly do uzavřené oblasti, obehnané vysokou zdí, kde každý dostal přidělené prosté lůžko a obyčejnou skříň. Byli v jedné z mnoha hromadných ubytoven! Spolu s měšťany, řemeslníky, kupci, chalupáři, ba i bezzemky a nádeníky!

Víc se o ně nikdo nestaral.

Šok králů se nedal vypsat slovy. Nevýslovně pobouřeni, hnali se k bráně ubytovací zóny, kde je ale zastavily stráže. Nic nepomohly rozkazy, hrozby, prosby i uplácení šperky, jež měli při sobě. Neschopni slova, úplně paralyzováni ponížením,

do něhož upadli, vrátili se nakonec do ubytovny. Stále nedokázali přijmout skutečnost, že jsou všedními položkami zdejšího utečeneckého tábora. Jedni z více jak čtrnácti tisíc.

„Ty jsi s tím počítal od začátku," řekla podruhé Dejane Sogotovi, pozorujíc dění před i za Klifskou bránou.

„Ano."

---------- Poznámky:
4 Gumbha - nejbližší nižší pohlavár

23 Čáry máry fuk

Jak měl Pikiloti ve zvyku, rozpoutal útok se setměním. Použil osvědčenou verzi nepřetržitého tlaku střídajícími se skupinami, jenže tentokrát se výsledek jaksi nedostavil. Zdi Liskenu byly natolik strmé, hladké a tvrdé, že je domorodí bojovníci nedokázali zdolat. Marně se zkoušeli zachytit v téměř neznatelných spárách mezi kameny, marně se pokoušeli do prasklin zarazit dřevěné úštěpky, aby získali oporu. A vysoko nad jejich hemžením se nevzrušeně procházely pravidelné stráže.

Pikiloti si zavolal šamana Hikibotikiho. „Udělej! Něco!" nařídil.

„Nuchrrghrrpšk," odpověděl šaman a začal si připravovat magii. Nehýřil nápaditostí. Hodlal použít to co vždy: jedním rázem přenést skupinu sta útočníků na druhou stranu hradeb, a poté se zvenku obořit na bránu svou magií. Shromáždil je na vyhrazeném místě mimo dostřel luku z hradeb, obcházel v kruhu levotočivě i pravotočivě, pronášel formule v hrdelní řeči temného dávnověku, chřestil, rozhazoval zrní a pálil byliny. Jeho magie byla sice primitivní a zdlouhavá, avšak díky blízkému sepětí s přírodou nečekaně účinná.

Ve chvíli, kdy chtěl vychrchlat své finální nuchrrghrrpšk, strnul jako obrázek, a už se víc nepohnul. Jeho pomocníci jej zkoušeli rozhýbat nejrůznějšími způsoby, na řadu nakonec přišly i bodance žihadel rudých vos, ale Hikibotiki se změnil v dokonalou sochu.

„Dobré...?" vykouklo medově zlaté oko Dejane zpod její ofiny, neboť právě půvabná šelma byla důvodem nečekaného šamanova katatonického stavu.

„Přímo skvělé, drahá. Chceš pokračovat?"

„Mohu...?"

„Ale ovšem. Nesmírně rád tě sleduji při práci," poznamenal Sogot a mimoděk zvedl oči k otřískaným skalním štítům. „Ó ano... a nejen při práci."

Nyní bude do děje konečně vtažen mág Kudichoj, poslední z pobřežní čtveřice. Na tváři nasazený jiný obličej, ukrýval se nesmírně pečlivě mezi lidmi v Danarské uprchlické zóně. Viděl zoufalství králů, ale vůbec se k nim nehlásil. Užil si svoje při krutých bojích na Xorembských planinách kolem Turopu, kde mu několikrát šlo o krk, ale s vypětím sil nepoužil svou magii. Protože již věděl, že jeho kolegové jsou penzionováni v divošském pekle, rozhodl se skrývat, dokud nezjistí, jak Hikibotikiho zlikvidovat a Sogotovi se ubránit. Život bez magie byl však strašný, a Kudichoj proklínal každý den, který musel strávit jako obyčejný člověk.

Však si to jednou vynahradím, utěšoval se horečně.

Jeho mimikry mu ale nebyly nic platné - oba reální mágové o něm stále věděli - ale zatím nebylo proč se mu věnovat. Nyní však ano, neboť jeho osud měl být jistým způsobem spojen s šamanovým.

Mág Kudichoj právě otráveně zabouchl dveře a usedl na latrínu. Neurozená společnost v uprchlické zóně ho nesmírně iritovala svým neustálým hašteřením

a nízkostí. Jedině zde měl aspoň nepatrný pocit klidu a soukromí. Když však zvedl zrak, zjistil že v kabince chybí toaletní prostředek. Muž vztekle zasupěl. To snad ne. Já, současný nejlepší mág kontinentu, trčím na tak hanebném místě a nemám jak si obstarat základní hygienu! Kruciš!

Ani nad tím příliš nepřemýšlel a letmým kouzlem si nechal zhmotnit misku s jílovou houbičkou, což byl tehdejší Segorrský hygienický standard. A pak se ocitl někde naprosto jinde. Ke cti Dejane nutno poznamenat, že přenesla mága až poté, co se očistil. A pro pobavení možno šeptem zmínit, že svlečenou část roucha už si natáhnout nestačil. Tolik k této možná nepříliš estetické, leč veskrze přirozené tématice, a posuňme nit událostí dál.

Když se vzpamatoval z úleku a upravil své odění, zjistil, že proti němu stojí jakýsi divoch. Rychle mu došlo, že to bude Skendifský šaman, neboť jeho protějšek chvatně zamával rukama a chtěl po něm mrštit magický výboj. Šamanovy ruce vzplály, ale vržený oheň se roztříštil o cosi neviditelného, co tvořilo stěnu mezi nimi.

Současně s tím divoši, zírající dole pod hradbami na ztuhlého Hikibotikiho, seznali, že je ten tam. Skutečně; ten byl opravdu tam, my víme kde.

Že omezení platí i pro něj, pochopil Kudichoj hned jak si ověřil, že ani on není schopen svou silou zasáhnout šamana. Bleskově se pokusil o přemístění, ale úspěch se dostavil jen částečný - hodilo to s ním tak, až tvrdě narazil na stěnu.

Poté se v jinak prázdné místnosti bez dveří objevily další čtyři postavy: Sogot, Dejane, a dosud neznámý mladík s dívkou.

Kudichojova reakce byla překvapivá.

„Nejsem tu!" vykřikl a otočil se zády.

Nato promluvil šaman Hikibotiki, velice zkomolenou Umbirštinou, provázenou mimickými gesty: „Tebe jsem přece nechal rozsekat?!"

Sogot se ani neusmál při vzpomínce na svou první návštěvu Skendifu, a šel rovnou k jádru věci. „Přátelé, vidíte mága Kudichoje a šamana Hikibotikiho. Toto je Inixeor a Tisuni," představil vzájemně společnost, a dodal k mágovi a šamanovi: „Bylo nám trochu hloupé odebrat vám vaše schopnosti a dát je někomu jinému, aniž byste se aspoň takto letmo poznali."

„Jak - odebrat!" zaječel mág a otočil se k nim čelem.

„Jak?" promluvila okouzlující šelma po Sogotově boku. „Tak."

Hikibotiki dlouze vtáhl vzduch nozdrami. Zamával rukama, ale jeho dlaně zůstaly prázdné. Nic se nedělo.

Zcela šokovaný mág Kudichoj opatrně luskl prsty. Plamínek byl naprostý základ, to přece nejde neumět...!

Mýlil se. Šlo to neumět.

„Měl jsi na mysli toto, Kudichoji...?" řekl Inixeor a mezi jeho prsty se rozzářilo nevelké, ale jasné světélko. Bývalý mág jen škytl.

Sogot pomalu, uznale kývl. „Dokonalá práce, drahá." Pokynul oběma mladým.

„Jste nyní mágové. Sžijte se s novými schopnostmi, poznejte je a rozvíjejte k dobrému účelu. Neriskujte, neboť jste poslední nositelé dvou původních pramenů Segorrské magie. To je vše, můžete jít."

Mladík s dívkou se mlčky uklonili a... zmizeli. Clona, dělící šamana od mága, se rozplynula. Nebyla již třeba.

„Tebe, Kudichoji, vrátím na záchodek," řekla šelma. „Ven jistě trefíš sám. A ty, Hikibotiki, chceš vrátit ke svým, nebo raději někam víc do ústraní mimo dohled Pikilotiho?"

„Ale já..." zaječel mág, na okamžik ho ještě přemohl vztek.

Sogot udělal krok kupředu.

„Kudichoji," pravil hlasem tak strašným, až mágovi naskočila husí kůže i na čele, „když už pominu způsob, jakým jsi mě chtěl zlikvidovat, nemohu pominout to, co ti zřejmě nedošlo, když jsi na mě pozval Starodávné: vpustil bys je do našeho světa, do světa nad Hladinou. Pokud bys to sám přežil, stal by ses po zbytek svého života nejvíce nenáviděnou osobou v širokém vesmíru. Nebýt určitého vedlejšího produktu tvé naivní zloby, vyříkal bych si to s tebou osobně. Takže buď rád, že jsi ještě živ."

Šaman Hikibotiki celou dobu stál vedle, třeštíc na mága své zažloutlé oči. „Ty! Tys sem chtěl pustit Starodávné?!" zařval náhle naprosto srozumitelnou Umbirštinou a vrhl se mágovi po krku.

„Planina. Záchodek," vydechla pohotově Dejane a obě postavy zmizely.

24 Zvrat

Zatímco Skendifské hordy se utábořily u Werinských skal, a shrbeny u skromných ohníčků vyčkávaly návratu průzkumníků, kolem Liskenu bylo živo. Když pohlavár Pikiloti nenašel šamana, rozhodl se zdolat zdi města klasickým způsobem.

„Ostrve! Stavte!" poručil. Soudný člověk by při pohledu na téměř kolmé dvacetimetrové Liskenské hradby přiznal, že to je záměr poněkud nereálný, ale divoši se nezatěžovali racionálnem. Počali kácet vysoké stromy, osekali z nich větve a umně spojovali kmeny do dlouhých, primitivních žebříků, jež se krátce po nové půlnoci počaly kymácivě a velmi riskantně plazit vzhůru po hradbách.

K nevýslovnému Pikilotiho údivu ani tento pokus nezpůsobil na hradbách poprask. Hlídky zavolaly nějaké heslo, načež stromové žebříky shora polily hořící smůlou.

Pohlavárovy představy o nočním útoku tím zkrachovaly, ale Pikiloti si věděl rady. Nechal přivést vybrané zajatce, které k tomuto účelu rozkázal ušetřit.

„Postavíte! Mi! Veliké! Vrhací! Věci!" vyštěkal jim do tváří. „A!" chvíli mával rukama, než našel vhodné slovo v kontinentální řeči. „Rozbíjecí!" dodal ještě. Biče zapráskaly a zajatí dřevaři, tesaři i mechanici se dali chvatně do práce. Výroba katapultů, fungujících na prostém pákovém principu, není příliš složitá, a zhotovení beranidel také ne. Divoši zatím počali připravovat trasy k branám města, neboť Liskenští před obléháním přerušili cesty několika hlubokými příkopy.

Na chvíli se rozvinula standardní dobývací bitva, kterou ale prozatím měli v rukou obránci: lučištníci úspěšně likvidovali pokusy o zasypání příkopů. Bylo znát, že v tomto druhu střelby byli skvěle vycvičeni. Obléhatelé se tedy rozhodli počkat na další noc.

Jenže tma s sebou přinesla novou nepříjemnost. Liskenský oddíl, který předtím prorazil skrz ležení divochů, se vrátil i s posilami a počal nečekaně pobíjet týl Pikilotiho armády v místech, kde si divoši připadali naprosto v bezpečí. Vyloženě záškodnický boj sice nepředstavoval přímou hrozbu porážky, ale byl psychologicky velmi nepříjemný. Nikdo si nemohl být jistý, zda nebude napaden do zad. To na požitku z obléhání opravdu nepřidá.

Mezitím gumbha Zobudlok, ležící s vojskem před branou Danaru, zjistil že skály nedokáže překonat. Vzhledem k tomu, že pusté skalní hrdlo nenabízelo široko daleko žádný zdroj potravy, měl pralesní velitel na vybranou: buď otočit a táhnout zpět do nížiny, nebo se pokusit prorazit bránu bez ohledu na oběti.

Svištící déšť železných šipek, který se nečekaně snesl ze zatažené oblohy, uspíšil jeho rozhodování. Když divoši po prvním šoku pochopili, co se děje, propadli zděšení: z nebe prší ostré hroty! Celé vojsko se v panice pokoušelo najít někde skrýš, ale skály nenabízely žádnou jeskyni či aspoň výklenek. A vražedný déšť pokračoval, probíjel zmateně pobíhající divochy na všech stranách. Chaos, který

zavládl ve skalní úžině, těžko popsat. Přední řady se draly pryč přes zadní, ranění křičeli a sténali, dosud živí klopýtali přes ně na všechny strany v marné snaze najít nějaký úkryt. A vysoko nad tím letka danarských vzducholodí generála Dhorga právě konala svou první válečnou misi.

Gumbha Zobudlok už neváhal. Pokud někde znenadání začnou pršet místo vody smrtící bodce, nemá cenu vzdorovat nadpřirozeným silám. Tím spíš že sám jen shodou náhod nepřišel také o život. Věren tradici, změnil si jméno na Zobudhod, svolal pohybu schopné zbytky vojska a táhl zpět k Liskenu.

Později se ukázalo, co to mělo znamenat. Význam jména Zobudlok se dal vyložit způsobem „ten co zvítězil ve skalách". Skendifan už se předem cítil vítězem. Když zklamal, tak jak velel pralesní odvěký zvyk, poctivě si jméno změnil podle aktuální situace. Jak snadno nahlédnout, Zobudhod znamená přesný opak původního.

Železný déšť se ale ustupujících divochů nechtěl pustit. Kdykoli zastavili, řítil se z černého nebe jako hvízdající zkáza, jež zvedala unavené divochy k novému bezhlavému úprku. Na pláně kolem Liskenu proto dorazilo vojsko nejen znatelně zdecimované, ale hlavně nebývale rychle.

Když pohlavár Pikiloti zočil nešťastného Zobudhoda, unesen zlostí, dopustil se velké chyby: nechal ho důkladně spráskat. Ne pro jeho neúspěch u Danaru, ale protože za sebou přivedl tajemnou noční zkázu až sem k němu!

Jenže vražedný železný déšť náhle ustal tak jak začal.

Nesmírně pohaněný gumbha Zobudhod se ale zatvrdil. Výprask byl pro něj stokrát horší než smrt. Změnil si jméno na Sikotakisi, přišel do poradního kruhu a pohlavára Pikilotiho jediným nečekaným úderem své palice (zvané akis) zabil. Aby využil příležitosti, chtěl se chopit vlády, jenže leckteří další podnáčelníci se zdráhali ho uznat. Pod hradbami Liskenu se u poradního ohně znenadání rozhořel bratrovražedný boj o moc nad vlastním vojskem.

Velitelé kněžny Tülkü by museli být zcela hloupí, aby toho nevyužili. Okamžitě sešikovali úderné oddíly a už už je hodlali vyslat z brány do protiútoku, když se z věží ozvala zpráva:

„Draci!"

Skutečně. Směrem od Werinku se oblohou rychle přibližovaly dva hrozivé stíny a než se Skendifané nadáli, snesla se na jejich hlavy pro změnu ohnivá záplava. Ta zkázu dokonala. Když obě oheň chrlící stvůry po čase odletěly, nezůstalo pro vojáky Liskenu venku už mnoho práce. Dosud nezadržitelná invaze divých kmenů se zbortila během jediného dne jako hrad z písku.

25 Velké finále

Zpráva o zdrcení Skendifských nájezdníků se roznesla nejen po Danaru a okolí, ale dostala se i do utečeneckých ubytoven. Nejvíce vzrušeni byli králové, které ta zvěst vytrhla z jejich bezbřehé trudnomyslnosti. Znovu se vehementně dožadovali u stráží rozhovoru s místními vládci, což jim velitelé stráží nakonec umožnili.

„Prý mi něco důležitého chcete," uvítal je Danar chladně.

Král Xorz sebevědomě postoupil vpřed. „Jsme králové Xorembu, Gosumu, Harkie a Umbirsu! A jsme připraveni převzít zpět svá království!"

„Dobře," kývl Danar. „Připraveni být můžete. Ještě něco?"

„Ty z bahna pošlý zmetku!" zařval král Depoj. „Jak se můžeš opovážit vysmívat se králi!" Patrně by mluvil ještě dál, ale stráže ho uchopily a než se monarcha nadál, ocitl se za dveřmi.

„Sdělili mi, že máte nějakou důležitou zprávu," pohlédl Danar na zbylé velmože. „Tak sem s ní konečně."

„Jsme králové!" opakoval důrazně Xorz. „To jediné je důležité!"

„Nejste a není."

„Jak to myslíš - nejsme?!" užasl Xorz.

„Král obvykle stojí v čele nějaké říše, řekl bych. Co vy máte za sebou, kromě ničeho?"

„Jsme přece králové!" opakoval potřetí ohromený Xorz.

„Opravdu? Já před sebou vidím lidi, skrývající se díky našemu milosrdenství na ubytovně pro uprchlíky. A žádná tebou vyjmenovaná království už na Segorru nejsou. Kromě Danaru a Liskenu se všude kolem rozkládá říše invazních sil Skendifu. A co si od nich dokážeme vzít, to také sami podržíme." Pokynul rukou. „Jděte. Jinak zmeškáte rozdávání polévky."

Danarská vojska se dala do pohybu hned další den.

Gumbha, nyní vlastně částečný pohlavár Sikotakisi věděl, že jestli pustí Lisken z obležení, ztratí vše. Ohnivě vyzval zbylé soukmenovce k rozhodujícímu protiútoku vůči armádě, která se vyrojila z Werinku, přičemž si neopomněl znovu změnit jméno. Jenže se drtivě ukázal propastný rozdíl mezi skvěle vycvičenými silami Danarskými, a divochy, kteří sice prosluli velkou krutostí, ale jinak byli obyčejní lovci a sběrači.

Tvrdí se, že vojsko ovcí vedené lvem dokáže víc než vojsko lvů pod velením ovce. Co dokázali Danarští tygři pod vedením svého lva, snadno domyslet. Oddíly vojvody Tikema ani jednou nemusely přejít do defenzívy, a nechávaly za sebou koberce mrtvých těl Skendifanů.

Danarská armáda bez problémů dosáhla Liskenu a spolu s bojovníky kněžny Tülkü postupovala dál. Bloug, Turop a posléze Joriset i Kinle osvobodila do měsíce.

Nebyla to ani tak otázka úporných bojů, jako spíše pečlivosti. Spojené Danarské a Liskenské síly za sebou nechtěly nechat jediného divocha.

„Vzhledem k tomu, že v celém Xorembu není žádný vládce, dovolil bych se otázat Vaší Milosti, zda by byla tak neskonale laskava a ujala se Xorembského svrchovaného trůnu," obrátil se poté král Danar ke kněžně.

„Může být něco paradoxnějšího, než když kněžna přijme královský trůn od svého bývalého úředníka?" reagovala Tülkü.

„Ovšemže může. Když ho nepřijme," pousmál se.

„Nejde to, Danare. Představ si, jak by to vypadalo v mém budoucím rodokmenu: a tady, milý následníku, tví rodiče dostali královský trůn od svého vlastního diplomata..."

„Ó nikoli. Zádrhel spočívá pouze ve vyřčeném. Nedovolil bych si nabízet království. Jen jsem se ptal, zda by se tvoje Milost uvolila vzít si, co jí patří. Není žádné hanby zmocnit se královské koruny jako uchvatitel či osvoboditel. A pokud vím, tak rozkaz, že do každého znovu dobytého Xorembského města musí jako první vstoupit voják z Liskenu, vojáci všude dodrželi..."

Korunovace královny Tülkü proběhla o tři dny později v katedrále města Jorisetu, i když jako budoucí královské město ustanovila nová vládkyně rodový Lisken. Obratem neprodleně uznala samozvaného krále Danara za sobě rovnocenného vládce. Stali se tak dvěma výlučnými vládci Segorru a ofenzívu vůči Skendifanům nyní vedli společně.

„Konečně správná příležitost oplatit ti pomocí v obnově poničeného Xorembu tu tehdejší záchrannou karavanu se zásobami," podotkl mezi řečí Danar.

„Jakou karavanu?" zpozorněla královna.

Danar jen povzdechl. „Ach ten Sogot...!"

Ten Sogot zrovna prodléval s Dejane na blíže neurčeném místě Segorrského glóbu. Jak již víme, reální mágové nejsou zatěžováni takovými malichernostmi jako je otázka polohy a vzdálenosti.

„Plán pohlavára Pikilotiho měl kromě jiného jednu velice závažnou vadu, kterou nikdo kromě Tülkü nepochopil," konstatoval Sogot. „Nedošlo mu, že velký kontinent funguje na udržovaném hospodářství. Tady nebylo kam jít a prostě si sebrat z louky nebo ze stromu, jako na veleostrově Desipitiwoki. Útočná vlna se živila tím, co ukořistila, ale za sebou nechávala jen hlad. Jakmile by svůj postup zastavili, byli by poraženi aniž to tušili."

„Ty jsi s tím počítal od začátku," řekla potřetí Dejane Sogotovi, pozorujíc zmatený ústup dezorganizovaných divochů.

„Ano."

Skendifská armáda, která dokázala srazit na kolena téměř celý Segorr, byla v troskách.

Přesto situace zdaleka nebyla tak idylická, jak se mohlo zdát. Vojáci Liskenu

a Danaru, ženoucí nemilosrdně Skendifany zpět kudy přišli, objevovali stopy po neuvěřitelných zvěrstvech, kterých se divoši dopouštěli vůči obyvatelům dobytých krajů. V jejich repertoáru nechybělo nic z vyhlazovacích postupů, včetně hromadného rituálního kanibalismu. Pro velitele osvobozeneckých oddílů bylo čím dál obtížnější udržet kázeň v tom smyslu, aby se válčení nezvrhlo ve zvířeckou pomstu. Vojákům, kteří byli denně bezprostředně konfrontováni s důkazy o krutosti divochů, připadalo pouhé zabíjení nepřátel jako příliš nepatrný trest.

Téměř celý rok trvalo, než armáda stanula na nejzazším východním břehu kontinentu. Poté královna Tülkü a král Danar dali příkaz k invazi na pralesní veleostrov. Nešlo to jinak. Stupeň společenské nenávisti ke Skendifu už dávno dosáhl bodu varu a představa, že by domovina barbarů byla ušetřena toho, co sama přinesla jiným, byla absolutně nepřijatelná.

To už nebyla válka, ale trestná výprava, protože Skendif, prakticky zbavený všech bojeschopných mužů, nebyl schopen sebemenšího odporu. Během několika dalších měsíců odvezly lodě z Desipitiwoki zhruba sto tisíc osob do otroctví.

Při odchodu vojska zapálila vše, co mohlo hořet.

Po pravdě řečeno, vítězná armáda byla sama téměř na konci sil. Nebylo kde brát další prostředky na její podporu. Už i Danar, který jediný zůstal v kontinentální válce ušetřen, se ocitl na dně se zdroji jídla a nespočtu dalších potřebných věcí.

Noví mágové - Inixeor ve službách Liskenu a Tisuni na dvoře Danarském - měli rázem široké možnosti jak se realizovat. Jejich pomoc a podpora byla nutná na všech stranách. Než si vyberou své budoucí společníky a pomocníky, budou muset své schopnosti důkladně rozvinout a vypilovat.

Protože se dřívější pobřežní říše nacházely v rozvráceném stavu, požádal Danar své bývalé místokrále Korkima, Soleka a Rifize, aby se v nich ujali vlády.

„Není to pěkný dar, který vám chci věnovat," řekl jim Danar upřímně. „Místo odměny jen nespočet dalších problémů a starostí. Nebudu vůbec překvapen, pokud někdo z vás odmítne - i když jste ti nejlepší, kteří to dokáží zvládnout."

Oslovení muži ani nežádali čas na rozmyšlenou. Jen se po sobě krátce podívali.

„Jedině když slíbíš, že nám do toho nebudeš kecat, ty bejku korunovanej!" shrnul za všechny Rifiz.

„Souhlasím, ale do něčeho ještě budu," smál se Danar. „Nejprve z vás totiž musíme spolu s Tülkü udělat krále... abych vám konečně mohl říkat stejně!"

„Takhle si vítězství asi nikdo nepředstavoval," komentovala po slavnostní ceremonii nové vladaře královna Tülkü. „To, co dřív pro pobřežní krále prakticky nemělo cenu - život poddaného - je teď to nejcennější."

„V nejbližší možné době si rozdělíme otroky, trochu nám pomohou," ujistil ji Danar.

„I tak jsme zbytečně milosrdní, Danare," podotkla.

Stále měla před očima obraz vypálených stodol, naplněných spálenými těly pochytaných rolníků, i stovky vykuchaných těl, rozvěšených po stromech podél cest.

„Přesto je potřebujeme živé, Tülkü," reagoval.

Měl ovšem pravdu. Země, zbavená lidí i zdrojů, hladověla a zmírala. Vypálená obydlí, neosetá pole, hospodářské zvířectvo prakticky vybité, nebyl ani kdo by zajistil otop na zimu. Vyhubení populace pobřežních království bylo strašlivé: přežila jen desetina původních obyvatel. Ekonomická injekce v podobě otrocké práce tak byla oním pověstným stéblem, kterého se tonoucí chytá.

Novopečená královna si toho byla vědoma. „Však já vím," poznamenala s povzdechem. „Ten největší boj nás teprve čeká v nejbližších letech. V sázce je všechno. Ještě že si tak dobře rozumíme. Za dané situace ještě řešit vzájemné třenice, to by byla cesta do zkázy."

Pak se náhle zdrženlivě pousmála. „A také je hezké, že opomíjíme všechny tituly a říkáme si jen jménem...!"

Král Danar se na ní dlouze podíval. „Ano, hezké. Já však nyní dám do sázky ještě něco víc, protože řeknu, že bych tě nesmírně rád oslovil ještě úplně, ale úplně jinak..."

„Ach," vydechla jen Tülkü a pomyslela si, že musí ovládnout nadšené rozechvění a ze slušnosti dát svou kladnou odpověď přece jen až za chvilku.

26 Záměr na závěr

„Ani jsme je nemuseli k sobě moc popostrkovat, viď?“ komentovala Dejane s uspokojením, co se zrovna odehrávalo stovky mil od nich.

„Plno věcí jde tak nějak... samo od sebe, pokud mají šikovně nastavené počáteční podmínky,“ přitakal. „Mimochodem, co tvá paměť?“

„Nelepší se to,“ odpověděla. „Pořád si nemůžu vzpomenout na nic před mým zajetím. Ani najít nějaké své stopy. Oproti tomu, že slovo tülkü znamená v jazyce Oazerbaidi lišku, to si pamatuji.“

„I to se může stát. Možnosti i zámysly Starodávných jsou rozsáhlé a nejasné,“ pokýval hlavou.

Chvilku mlčeli a vnímali vibrace, kterými zněl Segorr jako obrovitý, složitý orchestr pod jejich nohama. Pak řekla: „Drahý?“

„Ano?“

„Nakolik jsem byla součástí tvých plánů?“

„Součástí?“ řekl pomalu.

„Víš,“ zazářil pod černo-rudo-zlatou hřívou vlasů její okouzlující pohled, „někdy mě napadá: kde jinde bys k sobě sehnal družku z reálných mágů, než abys nenápadně přiměl pár nevraživých mágů, aby přemluvili někoho ze Starodávných a využili jeho obrovitou moc a nenávist k tomu, abych byla jako součást pasti řekněme... stvořena přesně podle tvých představ?“

Sogotova tvář se ani nehnula.

„Máš chvílemi velmi bujnou fantazii, má milá,“ řekl pak měkce.

Dejane se usmála tak jemně, že to téměř nebylo znát. „Ó ano, drahý. Taková jsem já.“

KONEC

Navazuje : Sogot - Tsuki no kokoro

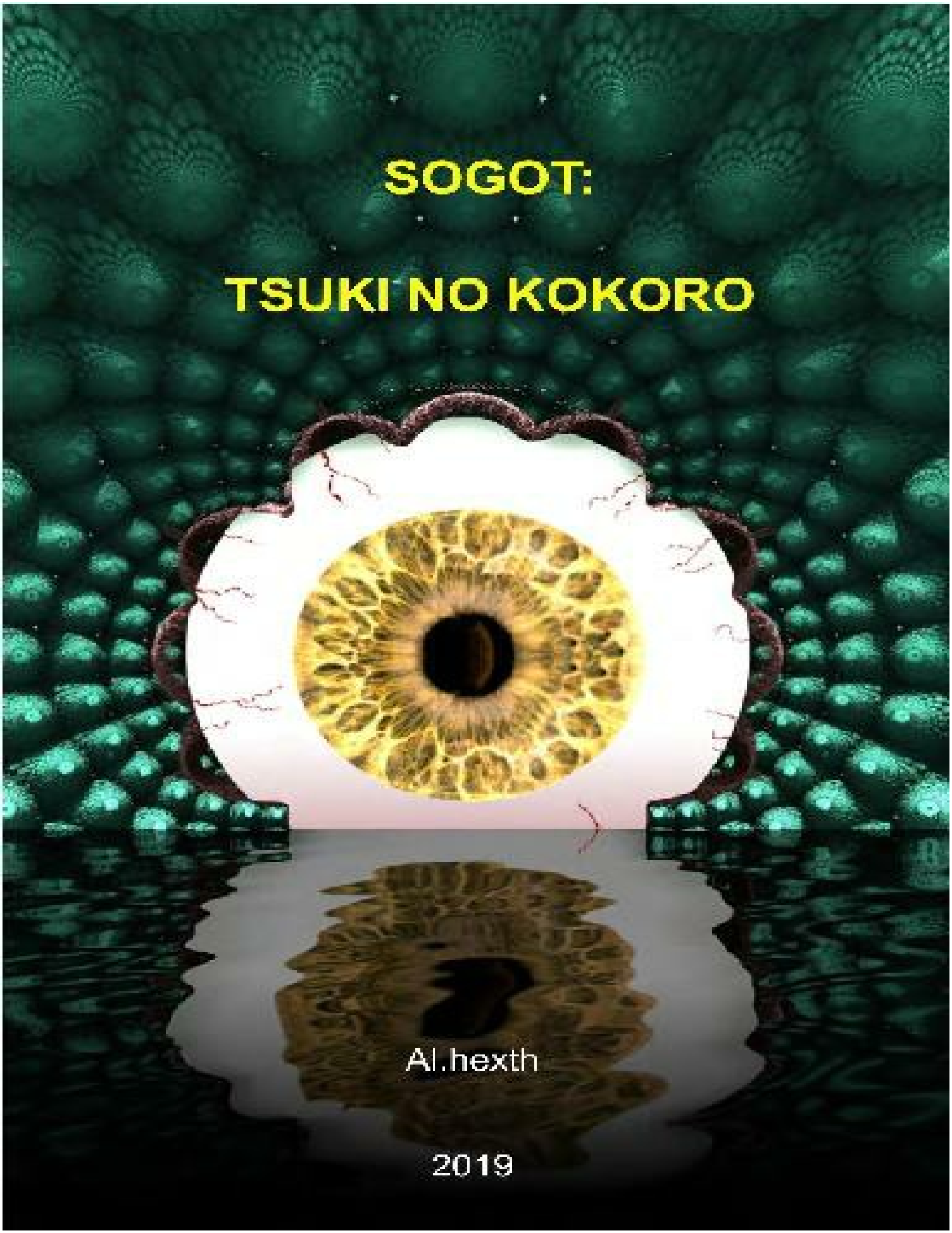
SOGOT:
TSUKI NO KOKORO
Al.hexth
2019

Poznámky:

1 harkijská libra = 506g
2 1 oz = 32g
3 1 tuna = 925 kg
4 Gumbha - nejbližší nižší pohlavár

© 2019 Al.Hexth

KONEC